Dan Kavanagh

DAN KAVANAGH

Seria: DUFFY

Volumul 2

DUFFY
sau praf în ochi

Original: *Fiddle City* (1985)

Traducerea:
GABRIEL STOIAN

virtual-project.eu

Editura: NEMIRA

2005

Prolog

În ziua când l-au bușit pe McKay, pe Autostrada M4 nu s-au petrecut alte evenimente rutiere notabile. Adică pe porțiunea dintre Heathrow și Chiswick; ceva mai spre vest începea felia altora, așa că nu conta. Unde mai pui că era una dintre diminețile acelea calde, pâcloase de august, când mașinile de poliție, oprite pe platformele supraînălțate de pe marginea drumului, lenevesc la soare ca niște șopârle, iar poziția avantajoasă față de panglica de asfalt îngăduie o moțăială nepăsătoare și furișată, cu șapca trasă pe ochi. Iar după o vreme, probabil spre 11:30, susurul și pârâitul aparatului de radiorecepție se estompează, pentru ca, treptat, aceste zgomote să fie acoperite total de sunetul radioului portabil, aflat în buzunarul uniformei și potrivit pe un post care transmite un meci de crichet.

Și nici automobilele nu creaseră necazuri. Până la 10, învârtejindu-se în miros de nicotină și proastă dispoziție, au dispărut până și ultimii navetiști; aceștia aveau să revină abia peste șase ceasuri. Vehiculele comerciale, cele grele, de peste douăzeci de tone, se arătau neobișnuit de cuminți: de vină era soarele, fără îndoială. A, să nu uităm cetățenii: păi, în drum spre aeroport, aceștia erau prea speriați că-și vor rata vacanța ca să alerge cu mai mult de șaizeci la oră; în vreme ce la întoarcere erau atât de nedumeriți că trebuie să circule pe stânga, încât o țineau în viteza a treia tocmai până la Cromwell Road.

Așa se face că polițaii nu s-au prea bucurat când McKay a fost bușit, când un taximetrist care văzuse – pardon, nu văzuse nimic, de fapt, ci doar o mașină mototolită și o urmă de vopsea pe parapet – a anunțat-o prin stație pe centralista companiei, care a apelat poliția, care a telefonat la Heathrow, care a transferat apelul către Uxbridge,

care, după cel de-al treilea apel (Anglia 8 la 1, Boycott servește pentru Chapell 2: până și partea aceea a zilei era promițătoare), a reușit să pună în mișcare echipajul moleșit și laconic. Care l-a înjurat în gând pe McKay pentru că le stricase dimineața. Parcă o făcuse dinadins.

Ceea ce rămăsese pe parapet arăta a vopsea, numai că nu era. Mașina lui McKay avea porțiuni vopsite în roșu, dar nu prea multe. Era o Cortina personalizată, având ca motiv principal un tigru. Grila din fața radiatorului crea un efect vizual interesant, fiindcă barele verticale alcătuiau colții tigrului; pe laterale, încâlceala de fulgere și dungi în zig-zag, aurii și negre, sugera blana, în spate, o coadă pictată de-a lungul barei de protecție (asta, chiar la sugestia lui McKay, amănunt cu care se mândrea de nu-și mai încăpea în piele), și două buci de tigru, care se lipeau exact în centrul caroseriei, pe unde ieșea țeava de eșapament. La slujbă, în discuțiile față în față, colegii de muncă îi spuneau mașinii „Tigrul”, așa cum se cuvenea; pe la spate însă, aceiași oameni o numeau „Pisica Bășinoasă”. Uneori, îl urmăreau plecând de pe loc și se prăpădeau de râs când dintre bucile tigrului țâșnea primul vălătuc de fum albăstrui.

McKay plecase de la Western International Cargo Market și se îndrepta spre Londra. Dar nu conducea ca un tigru. După un demaraj spectaculos, cu accelerația la podea și scrâșnet de pneuri (de obicei, tot îl vedea cineva, fie el și vreun om de serviciu care se sprijinea în coada măturii), odată ajuns pe șosea, o lăsa mai moale, la șaptezeci și cinci pe oră. Nu avea rost să prăpădească motorul înainte de vreme. Pe de altă parte, îi plăcea mașina – cu cât mai mult îl ținea, cu atât mai bine. „Un adevărat pălățel de maharajah pe roți”, obișnuia el să spună. Sistemul de sunet; șirul de sticle miniaturale cu mostre de băuturi din „dulăpiorul de cocktailuri”, cum își descria el laudativ torpedoul, volanul mic,

îmbrăcat, numai piele și ținte; mocheta de la Cyril Lord; scaunele tapițate cu blană de oaie („Nevasta mi le face, din blănurile tigrilor călcați de autobuz," explica el); până și blana de miel de pe policioara de la lunetă. Iar pe aceasta din urmă – încă o tușă personală, mult apreciată de McKay – se lăfăia o jucărie mare din pluș, care dădea din cap. Ați ghicit, un tigru. McKay era vag nemulțumit, întrucât culorile nu se asortau perfect cu cele de pe caroserie și fusese cât pe ce să-i scape una vânzătorului care încercase să-l asigure că acele culori erau autentice (ca și cum culorile de pe Cortina lui n-ar fi fost). Cu toate astea, McKay putea transforma acest defect într-o calitate ori de câte ori cineva se lega de acel amănunt. „Găsești tigri de toate culorile", spunea el, incluzându-se și pe sine în acea categorie de animale semețe.

McKay a privit în retrovizor, pe deasupra tigrișorului mult prea gălbejit, și a verificat mașinile ce veneau din spate. Doar un autocar, la vreo douăzeci de metri în urma lui. Și-a aplecat capul puțin spre dreapta, ca să-și admire fața în oglindă. Chipul cu trăsături largi, ușor transpirat, gura arcuită, ochii impasibili, ca întotdeauna ceea ce vedea îl încânta. „Bruuum, bruuuum," a gândit el. Lenevos, și-a tras lanțul din jurul gâtului până când de sub cămașă a ieșit la iveală o mică zvastică din argint, de vreo cinci centimetri pătrați. Marginile emblemei fuseseră pilite până când deveniseră ascuțite: la vremea operațiunii, nu avusese un scop anume în minte, dar ideea i se păruse interesantă. Ulterior, se dovedise folositoare, în anumite ocazii. Odată într-o cafenea, de exemplu, când un pakistanez se uitase mai lung la el. Nu că ar fi fost în stare de ceva, pakistanezul, desigur – ăștia nu îndrăzneau; se mulțumeau să privească. McKay extrăsese un băț din cutia de chibrituri, își scosese zvastica și se apucase să ascută bățul cu ea, făcându-i vârf exact sub nasul pakistanezului. Apoi lăsase medalionul

să se legene pe lanț și se scobise tacticos în dinți, în tot acest timp neslăbindu-l din ochi pe individ. Iar măsliniul acela n-a mai rămas să-și termine berea.

McKay și-a trecut zvastica în mâna dreaptă, a ales unul din brațe și, cu aer cercetător, s-a apucat să se scobească în nara stângă cu el. Acesta era un motiv în plus pentru care nu depășea șaptezeci și cinci la oră; deși, bineînțeles, cu un volan de curse ca acela, putea goni și cu o sută douăzeci, având alături vreo roșcată, dacă avea chef. Așa se lăuda.

Se scormonea metodic în nară, scuturând din când în când medalionul pentru a îndepărta biluțele de muci, iar acestea îi cădeau invariabil pe blugi. Apoi a văzut în retrovizor că un camion încerca să-l depășească. Vreme de câteva secunde a rulat paralel cu el, duduind și creând curent; apoi a rămas în urmă. McKay s-a uitat în oglindă să vadă unde dispăruse, dar n-a descoperit decât autocarul; era mai aproape decât înainte, probabil la vreo zece metri în spate.

„Tipic pentru nenorocitele astea de camioane," a gândit McKay. „Vâjâie pe lângă tine când merg la vale, ți se proptesc în față și-ți iau toată vizibilitatea, iar apoi, la următoarea porțiune în pantă trebuie să le depășești din nou. Ridicol; ar trebui să stea în banda de viteză redusă, unde le este locul. Mereu te depășesc doar pe jumătate, pentru ca apoi să se răzgândească, doar pentru că urmează o pantă de douăzeci de grade."

McKay n-a verificat dacă panta de douăzeci de grade silise camionul să încetinească. Ca oricare altul, așa presupunea; din întâmplare însă se înșelase. Fără să se mai gândească la camion, a învârtit zvastica în mână, alegând alt braț – nu-i plăcea mizeria, știa ce înseamnă să dormi într-un așternut curat – și s-a apucat să-și curețe cu atenție și cealaltă nară. În timp ce făcea asta, camionul bubuitor a apărut din nou alături de el. Dacă n-ar fi avut altă treabă, s-ar fi simțit tentat să înceapă o

hârjoană cu camionul, accelerând cât să stea în fața lui, încetinind când acesta mai pierdea din viteză, călcându-l puțin pe nervi pe șofer. Îi plăcea să se joace astfel cu camionagiii. Era însă o dimineață frumoasă: McKay era neobișnuit de bine dispus; avea de făcut o livrare de rutină și, în plus, se scobea în nas. De aceea, s-a mulțumit să privească înainte (se apropia de un pod), apoi în oglinda retrovizoare – autocarul rămăsese tot în spatele lui și, ciudat, ajunsese aproape bară la bară cu el – de aceea, s-a decis să lase camionul să-l depășească.

Totul fusese bine plănuit; dar nici meseriașii nu cereau o nimica toată: se ocupau doar de lichidări și nu se încurcau cu treburi mărunte. Se mândreau cu măiestria lor; adică se făleau cu felul în care-și îndeplineau sarcina. Știau de unde să fure ce le trebuia; nu-i deranja să piardă câteva zile pentru documentare; și nici nu păstrau bonuri care să le dea de gol veniturile – chiar dacă, în câteva rânduri, dar foarte discret, încheiaseră chiar contracte.

Camionul, o namilă pe optsprezece roți, acoperit cu o prelată prinsă cu nenumărate frânghii, a mers în paralel cu McKay aproximativ trei sute de metri, cât mai era până la pod. Treptat, a început să câștige teren, centimetru cu centimetru, până când spatele remorcii a ajuns în dreptul portierei șoferului Cortinei; apoi a părut că rămâne pe loc, chinuindu-se și ambalând motorul, dar incapabil să treacă mai departe. „Al naibii, iar și-a pierdut suflul,” a gândit McKay.

Între timp, autocarul se apropiase și mai mult. Cine ar fi urmărit cele trei vehicule ar fi tras concluzia că erau doar două – un camion care încerca, fără mari șanse, să depășească un autocar; Cortina rămăsese complet ascunsă. Iar din sens invers – păi, sigur, camionul ar fi ascuns Cortina pentru cei care erau foarte aproape sau paralel; iar podul, socotiseră ei, va rezolva restul problemei.

Așa plănuiseră meseriașii; și meseriașii buni costă ceva.

Când camionul a ieșit la lumină de cealaltă parte a podului, șoferul a tras brusc de volan și, în același timp, a apăsat pe frână, făcând vehiculul să derapeze controlat, ca un șarpe uriaș. Partea din spate a remorcii a derapat spre stânga și a izbit Cortina în dreptul stâlpului central. „Doar o mângâiere”, descrisese el operațiunea când acceptase jumătate din bani; dar se putea oricând ca mângâierea să fie un bobârnac, sau mai rău.

Primul efect al acelei mângâieri a fost că porțiunea ascuțită a zvasticii a despicat partea cărnoasă a nării lui McKay, care, în acea clipă, a vrut să înjure, numai că evenimentele s-au precipitat, iar dorința a rămas la stadiul de intenție. Pe de altă parte, dacă ar fi înjurat, ar fi putut irosi cele mai alese vorbulițe înainte de a i se întâmpla ceva mult mai neplăcut decât nara sfâșiată; și ar fi fost păcat.

Aproape în același moment în care camionul a lovit Cortina, autocarul a trecut pe banda din mijloc, pentru a nu fi implicat într-o coliziune. Autoturismul a fost proiectat în diagonală, dincolo de banda de refugiu. Stopul din partea aceea a fost primul care a plesnit la contactul cu balustrada de protecție: însă, în comparație cu rezultatul final, stopul spart a reprezentat o avarie la fel de gravă ca și sfârtecarea nării lui McKay.

Balustradele de protecție sunt utile, atâta vreme cât unghiul de impact se încadrează între anumite valori. Cortina nu s-a încadrat. Ea a izbit balustrada, s-a ridicat o secundă pe portbagaj – moment în care ușile s-au deschis exploziv, iar McKay a fost scuipat afară – apoi s-a rostogolit pe povârniș la vale. McKay a lăsat o dâră lungă și roșie pe balustrada de metal într-o manieră pe care nimeni nu a priceput-o pe deplin. Celor care au catadicsit să oprească li s-a părut că McKay exagerase îngrozitor de mult: dacă ești azvârlit din

mașină, de ce nu aterizezi și rămâi încovrigat pe balustradă, așternut ca un covor ce așteaptă să fie bătut pentru curățenia de primăvară? De ce părea ca și cum cineva ștersese toată balustrada cu sărmanul om? „Draga mea, *nu*, dragă… *nu* te uita.” „Probabil că nu purta centura de siguranță, dar chiar așa…” „Dragă, *ți-am spus* să nu te uiți. Scumpo, ți-e… hai, repede, uite peticul acela de iarbă… Uf, *Doamne*!” „De ce-or opri unii să vadă accidente; de ce nu procedează ca toată lumea?”

Nimeni nu văzuse ce s-a întâmplat. Ori, mai curând, nu apăruse nimeni să spună că a asistat la accident. O oră mai târziu, într-un DC-8 aparținând companiei Alitalia, ce se îndrepta spre Palermo, s-a purtat o discuție în surdină despre cele petrecute în realitate: „camioanele alea mari n-ar trebui să circule pe drumuri publice, mereu am spus-o”, și „crezi că trebuia să oprim, sper că nu ne-a reținut nimeni numărul, nu, nu se putea, n-avea cum să știe cineva că noi am văzut”, iar după zece zile de servicii complete prin firma Thompson, de soare și băuturi și prea multe vestigii, întregul incident este dat, mai mult sau mai puțin, uitării. N-a fost decât o denivelare a memoriei, comparabilă cu îndoitura neînsemnată a balustradei de protecție situată la câțiva metri dincolo de pod.

Polițiștii s-au resemnat cu ideea că la întoarcere scorul în partida de crichet era deja 63 la 4; mereu era 63 la 4 când Anglia servea prima în meciurile împotriva Australiei, deci puteau considera restul dimineții drept isprăvit. Puținii automobiliști care s-au deranjat să oprească s-au mirat cu moderație, dar niciunul nu observase nimic. Camionagiul și șoferul autocarului au ieșit de pe șosea la prima intersecție și și-au lăsat vehiculele într-o parcare pentru camioane din apropiere de stația de metrou Gunnersbury: amândoi voiau să ajungă pe District Line și nu prea erau dispuși să-și schimbe obiceiurile, mai ales după ce terminaseră cu bine o treabă. Curând au uitat amănuntele afacerii de

dimineață și nimeni nu le-a cerut să se mai gândească la acea ciocnire.

Singurii care s-au gândit la ea – în afară de McKay, desigur, peste ani, în timp ce se deplasa în căruciorul cu rotile – au fost cei doi polițiști din mașina de patrulare și chirurgii de la Spitalul Uxbridge. În timp ce gaborii se întorceau spre rampa lor ca să se sorească în continuare, unul dintre ei a deschis aparatul de emisie-recepție și a zis:

— Știi ceva, am putea face și noi o mică șmecherie.

— …?

— Cineva trebuie să ridice epava aia, nu? Adică, vreun service. E o treabă, nu? N-ar fi mare osteneală dacă ne-am duce la vreun atelier să le vindem pontul când se petrece așa ceva. Ne-ar putea fi recunoscători.

Partenerul lui a mormăit:

— S-au mai gândit și alții la asta.

— Zău? Cum… pe plan local?

— Nu aici. Undeva pe M1, cu câțiva ani în urmă. A ieșit nasol. Câțiva s-au pensionat medical după aceea. N-a mers.

— Hmm. Mda, poate că s-au lăcomit, cine știe; s-or fi crezut mai tari decât era cazul. Pun pariu că nouă ne-ar ieși. Numai să găsim atelierul potrivit. Și să n-o facem prea des. Și să nu le sugerăm să fie prea darnici.

Colegul s-a mulțumit să mormăie încă o dată și a pornit stația. Ideea merita rumegată.

În acest timp, la Spitalul Uxbridge, chirurgii trebuiau să gândească ceva mai serios. Să înceapă cu picioarele sau cu pelvisul? Un picior părea total compromis, probabil că trebuia amputat. Pe de altă parte, dacă te apucai de pelvis, nu știai peste ce mai poți da decât dacă făceai investigații mai profunde. Se părea că existau și probleme la coloană. Of, Doamne, ăsta era necazul cu accidentele de circulație – niciodată nu știai de

unde să începi. Chirurgul-șef s-a uitat la fața lată și bronzată a lui McKay. De ce or conduce nebunește, pentru numele lui Dumnezeu? În fine, mai bine să se apuce de treabă. Anestezistul i-a surprins privirea și a slăbit puțin masca de oxigen de pe fața lui McKay. Aripa nării drepte era sfârtecată cam un centimetru și ceva. Sângerarea se oprise. Ei, măcar *asta* putea să mai aștepte.

1.

Cu trei luni înainte de accidentul lui McKay, Duffy stătea cu un pahar în față la clubul Alligator, încercând să decidă ce sistem de alarmă să recomande unui client: cel care funcționa mai bine, dar la care procentul lui era mai redus; sau cel care funcționa mai puțin bine (detectorul electronic putea fi prostit și de un terier scoțian, fără a mai vorbi de șmecherii ce absolviseră școala numai cu note maxime și care intrau în număr tot mai mare în branșa de spărgător), dar la care se alegea cu un comision mai consistent. La o adică, socotea el, nu apărea niciun conflict de interese: clientul îi displăcuse în mod deosebit – întâi îl servise cu bere, în timp ce el însuși bea sherry (nu avea importanță că Duffy nu agrea acea băutură), apoi îi băgase pumnul în gură vorbind cu un aer de superioritate despre metoda cea mai probabilă pe care un spărgător ar folosi-o pentru a pătrunde în locuință. Mda, iată cum avea să procedeze…

— Un whisky sec cu gheață.

Duffy a ridicat ochii. Un bărbat rubicond, cu un început cam pronunțat de barbă care apare de obicei după ora 17, tocmai se așeza pe scaunul alăturat de la bar. Avea un ten cam palid și nu părea foarte în formă. Duffy a coborât din nou privirea spre paharul cu whisky. Da, pentru casa acelui pârțăgos bătrân va alcătui unul dintre planurile lui de zile mari, care să cuprindă cablaje foarte complicate, va recomanda sistemul la care scotea un procent mai mare, va întocmi o notă ceva mai încărcată decât de obicei și va spera că-i va merge. În cazurile de efracție, totul ținea de noroc, pe bune: dacă aveai parte de un tip isteț care purta mănuși, nu aveai cum să-l oprești; dacă nimereai vreun ucenic în ale meseriei sau un netot, sau vreunul care ieșise la furat doar ca să scape de gura nevestei, atunci nu aveai nevoie decât de o

cutie mare de culoare albă, din care să scoată nasul câteva fire, iar amatorii o ștergeau către următoarea locuință.

— Hei, am spus că beau un whisky sec, cu gheață, amice.

Duffy n-a mai ridicat privirea. Nu avea chef să fie agățat; în orice caz, nu avea chef să ofere de băut de dragul artei. În dimineața aceea tocmai primise extrasul de cont de la bancă. De aceea, s-a mulțumit să ridice paharul spre barman și, când acesta a ajuns în dreptul lui, i-a spus:

— Cred că domnul din dreapta mea vrea să-și comande ceva de băut.

A auzit un chicotit, apoi:

— Sec cu gheață pentru mine și încă un rând din ceea ce ține amicul meu între degete. Mă numesc Leonardo.

Duffy a rămas cu privirea cufundată în whisky. Dacă rotofeiul cu perciuni lungi ținea să-i ofere de băut, era treaba lui. S-a răsucit și a surprins o expresie de așteptare pe fața rubicondă a celui de pe scaunul alăturat.

— Leonardo… virgin… a, să lăsăm asta. Barman, pune votcă peste asta, te rog. Mare. Apoi s-a întors spre Duffy. Păcat, ți-ar fi fost ușor să accepți. După primul pahar, nu mai sunt un partener prea ieftin.

— Nu aștept niciun partener, a zis Duffy.

— Eric Leonard, a spus necunoscutul.

— Duffy.

— Și mai cum? *Sir* Duffy?

— Mai curând Nick.

— Mai curând așa. Dragul meu Nick, a repetat Leonard numele în mod inutil, încercând să-i câștige bunăvoința lui Duffy, care aproape că nu s-a recunoscut auzindu-și celălalt nume. La muncă era Duffy; pentru prietenii apropiați, la fel; singurii care îi spuneau Nick erau cunoștințe care altceva nu știau – sau nu aveau voie să știe.

— Poți să-mi spui Eric.

— O să mă mai gândesc. Duffy avea rezerve față de indivizii care nu aveau un nume normal. Două nume de botez: ceva scârțâia; nu se… potrivea.

Duffy s-a întrebat ce voia Leonard. Desigur, în afară de o relație sexuală. Iar asta nu era nici pe departe o certitudine. Mai toți clienții mergeau la Alligator ca să plece acasă însoțiți de cineva – asta se înțelegea de la sine; uneori, însă, Duffy se ducea acolo pentru atmosferă, ca să simtă că nu bea de unul singur, pentru ca apoi, obținând promisiunea „poate altă dată", să-și vadă de drum. Acesta era unul dintre lucrurile care îl făceau pe Duffy să-i placă acolo. Nu era un club deocheat; nici vreun loc unde oamenii veneau glonț de acasă, cu tărăboi care să atragă atenția; nu era locul potrivit pentru clone – cămăși cadrilate, mustăcioare sau blugi de tăietor de lemne – dar nici pentru haine din piele, lanțuri și expresii de genul „Stai puțin, mă duc până la toaletă să-mi dau degetul cu vaselină". Rămăsese un local discret și curat, destinat oamenilor liniștiți și ordonați ca Duffy. Ba chiar, după părerea lui Duffy, arăta acceptabil și pentru clasa de mijloc.

Tocmai de aceea, Eric i s-a părut cam necioplit. Atitudinea ușor agresivă, vorbele cu două înțelesuri – toate chestiile astea erau fumate de mult, la fel ca pișcatul de fund. S-ar putea să fii homo, s-a gândit Duffy, dar ăsta e punctul de pornire, nu destinația finală. Duffy nu era un tip afectat, ci poate puțin puritan. S-a întrebat ce slujbă putea să aibă Eric; dar aspectul acesta nu l-a frământat atât de tare încât să întrebe.

În ceea ce-l privea, Eric îl plasase pe Duffy în aceeași categorie. Nu mai călcase până atunci la Clubul Alligator și i se părea deprimant de convențional. La fel era și în barurile pentru persoane singure din Manhattan, și-a închipuit el. Numai blazere albastre și cămăși cadrilate și *cravate*, uf, Dumnezeule. Și, printre ei, acest

individ scund, purtând un bluzon cu un fermoar din plastic în față, o bluză cu guler, fără a mai vorbi de părul puțin cam lung. Eric remarcase fața masivă, puternică și gura destul de mică, încleștată; și palmele, care trădau oarece forță datorită degetelor scurte și pătrățoase. Prima oară când Duffy se întorsese, Eric observase cercelul de aur din urechea stângă. „Mi-ai plăcea”, s-a gândit el, „mi-ai plăcea, durule.”

Numai că se înșelase. Când și-a terminat ceea ce devenise între timp un cocktail Bloody Mary, Eric s-a aplecat spre Duffy și a zis:

— Ei, bine, Sir Duffy, încălecăm?

Duffy și-a lăsat cu un aer firesc paharul pe bar, a clătinat din cap și a răspuns:

— Nu.

Așa se face că Duffy a plecat agale spre casă, deprimat la gândul propriului extras de cont și de faptul că fusese cât pe ce să nu spună „nu”.

În același timp, Eric regreta băutura pe care trebuise s-o achite. În ceea ce privea băutura, avea o regulă: el o numea Legea lui Leonard și suna așa: Celor mai bogați decât tine oferă-le de băut mai mult decât te ține portofelul; dar stoarce-i pe cei mai săraci decât tine.

Partea ciudată era că regula nu se putuse aplica în cazul acelui Duffy. Nu părea să simtă nevoia de a fi stors. Asta, din cauza vreunei mahmureli psihologice, fără îndoială. Eric s-a gândit că ar fi fost mai bine să-i pună individului mai multe întrebări personale. Oamenii apreciau de obicei asemenea chestii.

Două săptămâni mai târziu, Leonard a revenit la Alligator. De astă dată, când l-a zărit pe Duffy, și-a schimbat puțin modul de abordare, s-a purtat mai firesc, mergând până acolo încât l-a întrebat cu ce se ocupă:

— Am o firmă.

— Aha, dar în ce domeniu?

— Securitate.

— E cunoscută?

— Ai auzit de Duffy Security?

— Nu.

— Atunci nu-i cunoscută.

Eric s-a arătat brusc mai dornic să plece acasă cu Duffy. Se culcase odată cu un polițist, dar cu cineva din domeniul securității încă nu încercase. Avea o ambiție, încă nedefinită și inconstantă, de a merge la pat cu cineva din fiecare profesiune și ocupație (mai erau și excepții, bineînțeles, precum bancheri, agenți de bursă și avocați; însă în cazul acesta Eric nu era chiar degeaba ziarist cu orientări de extremă stângă: uneori nu-și putea călca în picioare principiile). Dar un tip care se ocupa de securitate reprezenta ceva nou. Sigur, nu i-a spus asta lui Duffy.

În replică, Duffy nu i-a dat de înțeles că firma lui avea un singur angajat; că biroul lui era, de fapt, un robot telefonic; că furgoneta era înregistrată pe numele său și că nici măcar câine nu avea. Nici n-ar fi avut nevoie de așa ceva, deși unii considerau că un câine i-ar fi sporit prestigiul. Eric n-a insistat să afle amănunte; curiozitatea îi era, mai mult sau mai puțin, satisfăcută. În schimb, a întrebat:

— Mă duci și pe mine cu mașina?

Iar Duffy i-a răspuns:

— În regulă.

În cele din urmă, au ajuns la apartamentul lui Duffy, la parterul unei case din Goldsmith Avenue, Acton. La început, lui Eric apartamentul i s-a părut foarte ordonat; abia după aceea și-a dat seama că era mai mult gol decât ordonat. Mobilierul și decorațiunile, atâtea câte existau, erau aranjate destul de ordonat, însă efectul amintea de o chilie de călugăr.

— Ai fost jefuit cumva? a întrebat el, socotind că o asemenea remarcă l-ar putea amuza pe unul care se ocupa de securitatea altora. Însă Duffy nu

i-a răspuns, în schimb, a făcut un semn către baie și a spus:

— Ceasul, acolo.

— Poftim? (Ce trebuia să facă cu ceasul?)

— *Lasă-ți* ceasul acolo.

Aha. Bine, dacă asta era regula casei… Eric s-a dus la baie și a văzut cutia din plastic cu o etichetă pe care scria: „Ceasuri.” Și-a desfăcut cureaua și a pus ceasul în cutie; apoi, încă nelămurit, dar oarecum înțelegător, și-a scos și brățara personalizată de argint pe care se aflau literele „E.L.”, aproape camuflate de încâlcitul desen gravat. Probabil că asta semăna cu a preda bunurile de valoare unui servitor. Trebuia să-l întrebe pe Duffy despre chestia asta.

Dacă ar fi făcut-o, pesemne că Duffy i-ar fi povestit despre fobia lui legată de ticăitul ceasurilor. Eric a uitat să mai întrebe. Când a intrat în dormitor, gazda lui era deja între așternuturi. Eric s-a uitat curios în jur, neștiind unde să-și lase hainele. Ale lui Duffy nu se vedeau nicăieri. Iarăși spiritul de ordine. Ei, asta e, a gândit Eric, cu cât cunoști mai mulți oameni, cu atât constați cât de diferiți sunt.

A doua zi dimineață, Eric a plecat la fel de nelămurit precum sosise. Adăugase pe lista lui un individ care se ocupa de probleme de securitate, era și asta ceva. Pe de altă parte, relația cu Duffy semănase cu altele, întreținute cu tipi care aveau alte ocupații: când închizi ochii, nu te trezești gândind: „Sunt pe mâna cuiva care se pricepe la transferuri bancare, sisteme de alarmă și verificare de personal.” Nici pe departe. Așadar, deși într-un fel Eric a socotit ceva ieșit din comun faptul că Duffy era specialist în măsuri de securitate, până la urmă lucrurile au evoluat în modul obișnuit, adică acel aspect nu contase deloc. Mda, gânduri ca acelea nu aveau nicio legătură cu sexul, s-a gândit el.

Îl plăcuse destul de mult pe Duffy – în măsura în care plăcutul face parte din asemenea întâlniri (iar sentimentul era deseori însoțit de ușurarea că totul decursese fără probleme și cu speranța că nu vor apărea efecte secundare de tip bacterian). Mersese atât de departe încât, la plecare, chiar spusese:

— Pe curând.

— Nu, i-a răspuns Duffy pe un ton politicos, iar Eric s-a trezit întrebându-se: „Chiar așa de slab am fost?” Dar refuzul lui Duffy nu avea nicio legătură cu noaptea precedentă; avea legătură doar cu Carol și cu o întâmplare petrecută în urmă cu patru ani și cu multe alte amănunte pe care nu avea niciun chef să le împărtășească unor tovarăși de pat de o noapte.

Iar în viața lui Duffy la momentul acela existau doar parteneri de o noapte. Întâmplător, parteneri de o noapte de ambele sexe; însă, oricât de pricepuți în ale sexului, oricât de curați sau interesanți, sau chiar plăcuți, ar fi fost ei sau ele, trebuiau să-și lase ceasul în cutia din baie doar o dată. Carol, fostă colegă de la secția de poliție West Central, fostă prietenă (ba nu, încă prietenă, într-un anume fel) și fostă logodnică (ei, nici așa: ea îl întrebase dacă vrea să se căsătorească cu ea, iar el spusese nu) – constituia singura excepție; și încă o excepție amară, ciudată. Singura persoană cu care Duffy voia să fie bun la pat; singura cu care eșua în mod invariabil – dăduse greș de atâtea ori, încât renunțase chiar și să mai încerce. Potența cu Carol, decretase Duffy de multă vreme, era un miraj în care numai un prost ar mai fi crezut. Mai curând era dispus să creadă în Rai.

— Tot ceva virgin cu gheață, a șoptit o voce cunoscută în urechea lui Duffy, tot în Clubul Alligator, dar trei luni mai târziu. Pe unde-ai umblat, Sir Duffy?

Duffy a făcut un semn către chelner și a tradus comanda:

— Suc de roșii, cu multă gheață.

— Bine, amice, dacă faci tu cinste… Eric i-a făcut chelnerului semn din ochi să mai rămână o clipă și i-a spus: Toarnă acolo și o votcă mare, dacă vrei să-mi faci un serviciu.

— Ba nu, tu faci cinste, a zis Duffy, care nu îngăduia să fie dus cu trucuri atât de ieftine.

— Mamă, se vede că nu degeaba te ocupi de transporturi de bani, a spus Eric, scoțând un geamăt teatral. În fine, n-o să mai vorbesc pe ocolite.

— Nu, a ripostat Duffy. Am zis nu, corect? (De ce își închipuiau oamenii că „nu” înseamnă „da”?)

— Stai. Ia-o ușurel. Acum vorbim de treburi. Vrei un contract?

— Poate.

— De aceea te-am căutat.

— Mă găseai și în *Pagini Aurii.*

— Da, dar e mai plăcut să mi se ofere ceva de băut aici decât să vorbesc la telefon cu secretara ta, nu?

Duffy a ignorat o parte a frazei lui Eric, legându-se de cealaltă.

— Tot tu faci cinste.

— Amicul unui amic… are o mică încurcătură.

— Asta nu mă surprinde. (Fața palidă și purtarea exuberantă a lui Eric îl iritau întrucâtva pe Duffy. „Ori una, ori alta”, a gândit el.)

— Întotdeauna te calicești așa? (Duffy a trecut și peste remarca asta.) La firma lui au loc furturi în mod repetat.

— Nu știe că s-a inventat o ramură destul de utilă de funcționari publici? Se cheamă poliție.

— Păi, din anumite motive, preferă să nu apeleze la ei.

— Și care ar fi acele motive?

— E o firmă neînsemnată – vreo șase angajați. Relații bune între toți, numai că unul e mai râios. Dacă ar apela la instituția aceea, s-ar trezi cu tot

soiul de oameni acolo, care ar întoarce totul pe dos și ar suspecta pe toată lumea, sau greșesc?

— Dar s-ar pune capăt furturilor.

— De aceea s-a gândit să angajeze un detectiv, care să vadă ce se petrece. Ideea nu e rea, nu crezi?

— Ba da. Asta îl costă. Și de ce m-ai propus pe mine?

— Păi ai o firmă de securitate, de ce nu?

— Nu în calitatea asta m-ai cunoscut.

— Adevărat, dar trebuie să ne susținem unii pe alții.

„Aha," a gândit Duffy, „homo în postură de noi masoni – nu asta se întâmplă acum? Va trebui să deprindă un nou mod de a strânge mâna cuiva?" A început să se bășice. De vreme ce nu aveai nevoie de solidaritate, respingeai o asemenea ofertă.

— Aș vrea detalii.

— Îl cheamă Hendrick. Are o firmă de depozitare și transport pe Aeroportul Heathrow. În ultima vreme a pierdut mai multă marfă decât și-ar dori.

— Și cum va explica prezența mea? Nu prea mă pricep să mă reazem în mătură.

— Unul dintre angajații lui a avut un accident rutier. Are să lipsească multă vreme.

— Mda, merge. Și cu ce mă ocup acolo?

— O să-ți spună el.

— Tariful meu e…

— Duffy, l-a întrerupt Eric, nu sunt intermediar. Stabilești asta cu el. Nu mă interesează cât câștigi. Dacă vrei slujba, du-te și discută cu el. Eric era iritat. La început, Duffy se purtase de parcă s-ar fi așteptat să fie violat; după aceea, devenise pretențios. Eric a mâzgălit ceva pe un colț de ziar. Aici e numărul biroului din Londra. Suni și spui că vrei să discuți despre papaia.

— Despre ce?

— Papaia. Un fruct tropical. E un cod, Duffy. Ne-am gândit că n-ar fi recomandabil să suni și să spui vrei să stârpești hoțiile.

— Am priceput.

— Așa sper și eu. Eric s-a lăsat să alunece ușor de pe scaunul înalt. Se simțea respins. În niciun caz nu interpretase acel „nu” al lui Duffy decât ca un „da, foarte curând”. Crezuse că era vorba doar de un „poate”.

— Hei, două chestii, spuse Duffy.

— Da.

— Cine-i amicul ăsta al tău?

— …?

— Amicul care e prietenul din „amicul unui amic”.

— A, n-are importanță.

— De unde știi?

— Pentru că *el* nu a furat de la firma amicului, de aceea. Și care-i a doua chestie?

— Așa… să nu pleci fără să achiți băutura.

•

În biroul de dimensiunile unui refugiu dintr-o stație de autobuz din Euston Road, Duffy s-a așezat în fața lui Roy Hendrick. Secretara lui avea o încăpere de mărimea unui frigider ceva mai încăpător. Hendrick nu părea chiar în apele lui. Parcă nu se simțea în largul lui în acel birou – ori poate deținea acel spațiu doar din rațiuni fiscale sau pentru a le demonstra clienților că afacerile erau conduse, totuși, din Londra. Hendrick era reticent din alte motive; poate că îl mințea pe Duffy. Clienții procedau deseori în acest fel.

Plinuț și mohorât, cu părul de un blond întunecat și purtând un costum parcă moștenit de la cineva, Hendrick i-a explicat situația.

— Domnule Duffy, nu sunt un sfânt și nici nu mă aștept ca alții să se poarte ca niște îngerași. Numai că trebuie să existe o limită.

— Îhâm.

— Când te muți, dacă angajezi câțiva cărăuși, te aștepți să dispară câte ceva, nu? Ce vreau să zic? Dacă ai minte, îți împachetezi și-ți cari singur lucrurile la care ții cu adevărat, și nu te surprinde

prea mult dacă, în cursul operațiunii de mutare, salahorii îți cer mai mulți bani decât ai stabilit. Așa stau lucrurile, nu?

— Dacă spui tu…

Singurele echipe de mutare de care Duffy avea cunoștință erau spărgătorii. Ultimul apartament în care locuise fusese spart de două ori: a doua oară îi luaseră tot, până și grămăjoara de monede fără valoare și ceainicul electric; ba mai mult, și o plantă, cu ghiveci cu tot. Îi lăsaseră câteva scrumiere, un pat și un covor. După aceea oricum n-ar fi avut nevoie de specialiști ca să se mute în alt apartament.

— Ei bine, afacerile din transporturile de mărfuri sunt la fel. Dacă transporți pe calea aerului, te aștepți să pierzi câte ceva. Mărfurile trec prin atâtea mâini, trebuie să fie controlate de vameși – apar mai multe ispite decât a avut de înfruntat Adam, dacă înțelegi ce vreau să spun (cu toate astea, Duffy nu se prezentase în fața lui Hendrick cu pretenții de intelectual.) Și știi ce se spune despre Heathrow. Din expresia de pe fața lui Duffy rezulta clar că nu avea habar despre faima Aeroportului Heathrow. Dintre cei care lucrează acolo, nimeni nu trebuie să cumpere fructe și legume proaspete. Am auzit că pe kilometri întregi în jurul aeroportului nu există niciun magazin de legume. Cei din zonă care-și prind nevestele *cumpărând* mere sau altceva de genul ăsta, le bănuiesc imediat de infidelitate.

Hendrick l-a privit fix pe Duffy, parcă invitându-l să-și exprime părerea despre sexul opus. Pe fața lui Duffy n-a apărut nicio reacție notabilă. Apoi privirea lui Hendrick s-a concentrat asupra cercelului de aur din urechea lui Duffy. Ar fi avut poftă să-l tragă puțin de acel cercel, fie și numai pentru a-l face să scoată o vorbă. Într-un târziu, Duffy a spus ceva, chiar dacă a făcut-o cu reținere.

— Îhâm.

— Ce să înțeleg prin asta?

— Vrei să spui că ți-au dispărut mere?

— Nu. A, ba da, ceva asemănător, dar nu asta-i problema. Am afacerea asta de cinci ani. Am închis întotdeauna ochii la micile furtișaguri. Există întotdeauna o înțelegere tacită: asta îi ajută pe oameni să-și mai rotunjească veniturile, eu scot pierderea de la asigurători și mă fac că n-am văzut. Dar n-are rost să mai vorbim despre așa ceva.

— Însă recent…

— Recent, cam în urmă cu o lună, lucrurile au cam scăpat de sub control: am avut furturi substanțiale. Ceva ce nu pot înghiți.

— Cum ar fi?

— Cutii întregi de calculatoare. Cinci sau șase blănuri scumpe. Două cartoane de somon afumat.

— Primești doar transporturi de bunuri de lux?

— Nu tocmai. Transportăm diverse; cam de toate. Nu transporți ceva cu avionul decât dacă este de valoare sau perisabil, sau trebuie să ajungă repede, având în vedere prețurile de pe piață. Nu primim lăzi de mobilier de grădină sau hrană pentru porci, dacă la asta te referi, nuu.

— Și cum mă vâri acolo?

— O să-i iei locul lui McKay. Sărmanul McKay, a adăugat Hendrick, de parcă ar fi întărit sentimentul de compasiune; însă repetiția făcea ca totul să pară artificial (și probabil că, din capul locului, sentimentul nici nu fusese tocmai sincer). E aproape terminat. La fel și mașina lui. Și era foarte frumoasă. Hendrick se arăta neîndoielnic sincer măcar în ceea ce privea ultima afirmație.

— Și ce fac?

— De toate, doar suntem o firmă mică. Toată lumea trudește. Șoferie, cărat cu spinarea, o mai ajuți pe doamna Boseley.

— …?

— A, ea conduce treburile acolo. O femeie deosebită, nu te lasă nici să respiri.

— Și poartă blănuri, nu?

Hendrick a ridicat ochii, expresia de amărăciune transformându-se treptat într-una de stupoare. Înainte de a se materializa în stupoare, Duffy i-a aruncat un zâmbet, lucru neobișnuit pentru el.

— Glumeam, domnule Hendrick. Trebuie să pun și eu anumite întrebări, nu?

— Te prezinți la ea imediat ce ajungi acolo. Mâine?

— Poimâine. Tariful meu e de douăzeci și cinci de lire pe zi.

— Da, cam atât primea și McKay, așa că nu e nicio problemă.

— Nu, asta e pe lângă salariul lui McKay. Dacă fac două slujbe, vreau și două salarii.

A urmat târguiala. Ca de obicei, Duffy a plusat cu fermitate, apoi avântul lui s-a mai ofilit și a încheiat prin a face suficiente concesii, adică atât cât să-i vină să-și dea palme mai târziu. Cu toate acestea, obținuse o dată și jumătate mai mult decât tariful obișnuit, și nu-l deranja ca pentru asta să care câte un sac sau doi în spinare. Mai ales că asta presupunea că vreme de câteva săptămâni va fi scutit de drumul până la magazinul de legume.

2.

— În fund? a repetat Duffy, incapabil să creadă ce aude.

— Chiar în fund.

Duffy a simțit cum, fără voia lui, i se contractă sfincterul. Willett și-a reținut zâmbetul; ciudat cum amănuntul acela îi șoca pe unii. A continuat:

— Patru în fund, trei în față. Ori, poate, a fost invers. Dar ce importanță mai are? Și era o fată drăguță. Adică, drăguțică – înțelegi, rafinată, ca toate astea de acum. Era o vreme, desigur, când lumea rafinată trecea fără probleme, altfel te trezeai luat de sus dacă îndrăzneai să întrebi dacă, nu cumva, ai putea să verifici acea *valijoară* (și a pronunțat cuvântul din vârful buzelor și fandosindu-se, imitând exprimarea cuiva cu educație și pretenții), în care, întâmplător, găseai cincisprezece blănuri, care dădeau pe afară. Acum, ne e de ajuns să vedem o tipă ceva mai elegantă, care călătorește singură, cam nesigură pe picioare, și știm toată tărășenia fără să-i mai ascultăm istorioara. Fetele astea își închipuie că sunt atât de mature, dau o raită în jurul globului, cunosc vreun persan sau arab sau cine știe de ce nație, care este *absolut fermecător,* le cade cu tronc – uneori le dă el puțină cocaină, dar de cele mai multe ori, nu, iar ele fac asta doar din dragoste – și până să-și dea seama pe ce lume se află, coboară din avion cu cinci-șase prezervative pline cu heroină îndesate care unde s-a putut. Și dacă duci chestiile acelea în tine vreme de, ei, să zicem douăsprezece ore, îți dai seama ce vesel e, nu? O parte dintre nefericitele astea – fiindcă indivizii cărora le cad în plasă nu-s tâmpiți, adică ei știu că urmărim în mod special avioanele care sosesc din anumite țări, de aceea le silesc să dea înconjur lumii până să ajungă aici – ei, și unele fete stau cu treburile acelea în ele

chiar și treizeci și șase de ore. Când merg, parcă tocmai ar fi coborât de pe cal. Niște împăiate.

— Așa li se spune?

— Împăiate, da. Niște toante. Multe dintre ele sunt o dulceață. „Ce va spune *mami*… Și Abdul, și eu, care *l-am adorat*.” Niște împăiate fără minte. Bineînțeles, niciodată nu ajungem la acei Abduli. Uneori trimit pe cineva să le supravegheze pe fete – să se asigure că nu le vine cumva ideea de a arunca marfa în toaleta avionului.

— Și cine le scoate marfa?

— Poftim?

— Cine le percheziționează pe împăiate?

— În părțile acelea? Nu, nu se face așa. Trebuie să așteptăm până ce marfa iese singură. Altfel se cheamă agresarea persoanei sau ceva de genul ăsta. Le putem dezbrăca la piele pentru percheziție, dar nu avem voie să palpăm înăuntru. Nu se aprobă. De astă dată, Willett și-a îngăduit un zâmbet.

— Și ce faceți?

— Le punem la dispoziție toalete speciale pentru împăiate.

— …?

— E o cameră în care le cazăm dacă socotim că sunt blindate pe dinăuntru. Un pat, două scaune și, într-un colț, toaleta asta pe un soi de tron. Așa, înălțată, arată chiar elegant. Vasul are o căptușeală din plastic, la fel ca sacul pe care îl pun nevestele în coșul de gunoi. Cu alte cuvinte, e limpede ce vrem: toaleta e un soi de mobilier central al încăperii, și oricum le spunem ce bănuieli avem. Și după aceea, unul dintre noi stă acolo și așteaptă ca ele să-și dea drumul. La urma-urmelor, dacă vor să facă dovada că nu sunt împăiate, treaba e simplă, nu? Cam miroase, dar e simplu.

— Și cât trebuie să așteptați?

— Uneori și câteva zile. Necazul e că trebuie să stai tot timpul cu ochii pe ele. Dacă ațipești, știi

cum procedează? (Duffy nu avea de unde să știe.) Îl scot pe o parte, apoi înghit pachețelul.

Duffy a simțit un nod în gât și s-a uitat cu greață la eclerul cu ciocolată din farfurie.

— *Chiar* așa?

— Dacă ar avea de ales între asta și șapte ani la răcoare, cred că oricine ar fi în stare.

Duffy aproba ideea, deși nu ținea să se gândească prea mult la ea.

— Cred că e plicticos să aștepți atât.

— Da, așa e. Dacă ne-am afla la Hong Kong, sau cine știe unde, le-am strecura un laxativ în cafea și oameni am fi. Dar la noi, nu – asta se consideră violentare, laxativul, adică. Și atunci trebuie să așteptăm, și le reținem, indiferent cât ar dura. Iar la sfârșit, când își dau seama că nu pot pleca fără a fi iertate, trecem la mănuși de cauciuc, ne prindem nasul cu un cârlig de rufe și ne gândim la mama Anglie.

— Ești sigur că n-au pus ceva în cafeaua asta?

— Poate vreun stimulent, acolo. Vezi tu, aș vrea să scoți pachetele astea de gumă cu aromă de fructe din Bagdad. Willett a zâmbit larg. Tare avea chef să mănânce el eclerul lui Duffy. A, și în caz că ți-ai pus întrebarea, recordul pentru o împăiată a fost de douăzeci și cinci de pachețele. Asta include și fața și spatele. Iar recordul la înghițit e de o sută cincizeci. Dar n-o să găsești recordurile astea în *Guinness Book.*

Duffy s-a simțit dator să-i întoarcă zâmbetul. Willett era un bătrânel simpatic; ei, nu chiar atât de bătrân – trecut puțin de cincizeci de ani. Avea părul mai rar decât ținea Duffy minte de la ultima lor întâlnire, dar rămăsese același individ îndesat, ridat și vorbăreț. Semăna cu unchiul preferat al celui mai bun prieten – motiv pentru care era un vameș destoinic. Pe unchiul preferat al celui mai bun prieten nu-l puteai minți: iar dacă o făceai, te simțeai atât de rușinat, încât asta ți se citea pe chip. Willett era vameș-șef încă de când Duffy îl

întâlnise prima oară când se ocupa de o anchetă; și lucra în acea branșă de atâta vreme, încât se credea demn de titlul mult râvnit, dar abandonat de mult, de Protector al Apelor Teritoriale[11].

Stăteau la o cafea la Bufetul Apple Tree, din terminalul 1. În spatele lui Duffy se găsea și justificarea numelui acelui bufet: un copac mort, înalt de aproape șase metri, împodobit cu nenumărate mingi roșii și verzi care imitau merele. Deasupra capului îi zuruia din când în când tabela principală de plecări, pentru a anunța chemările după-amiezei; aceleași informații se repetau ici colo și pe ecranele unor televizoare. La fiecare treizeci de secunde, din difuzoare răsuna câte un apel, iar atunci cești le de ceai și cafea erau abandonate pe jumătate pline. „Ultimul apel” era o expresie tare apreciată în aceste locuri: pentru Duffy avea rezonanța lui *memento mori.* Era în stare să parieze că existau piloți pensionați care își botezaseră casele de vacanță „Ultimul apel.”

Doar prezența lui Willett îl împiedica pe Duffy să cedeze unui atac de paranoia de gravitate medie. Detesta aeroporturile. Ura și avioanele. Pe amândouă, neîndoielnic, deoarece ura tot ce însemna peste hotare. Cu străinii nu avea nimic – adică avea aceleași sentimente ca majoritatea britanicilor – dar ura locurile din care veneau aceștia. Nu fusese niciodată în străinătate, desigur, dar știa și fără să ajungă acolo că aproape sigur îl va lovi vreo formă de nebunie în caz că s-ar duce. Și, de aceea, ura tot ce îi amintea de ușurința cu care o asemenea fantasmă îngrozitoare se putea transforma în realitate. Vederea avioanelor pe cer îl făcea să se chircească; un autobuz pe care scria Liniile Aeriene Britanice, deși rula nevinovat pe Cromwell Road, îl umplea de temeri. Nu-i plăcea nici măcar când întâlnea însoțitoare de zbor – simțea, într-un mod nelămurit, că ele l-ar putea răpi și s-ar trezi legat fedeleș și cu un căluș în gură în cala de bagaje al vreunui DC-10 în picaj mortal.

Acesta era alt lucru care îl băga în sperieți când era vorba de avioane: se prăbușeau și te omorau. Dacă Duffy ar fi ajuns rege, toate avioanele ar fi avut scris pe fuzelaj: „POTRIVIT HOTĂRÂRII DE GUVERN NR.…, ACEST AVION PREZINTĂ RISCURI PENTRU SĂNĂTATE.”

Și încă ceva despre acel loc, numit Heathrow. Semăna cu un oraș din străinătate. Aici oamenii încetau să mai fie britanici – chiar dacă aparțineau acelei nații. Te izbeau cu bagajele și nu-și cereau scuze. Ți-o luau înainte la cozi. Țipau. Își exprimau emoții deșănțate la porțile de plecare. Se întreceau deja cu străinii ca să pară mai străini decât ei. Pretutindeni în jur se vedeau femei micuțe din Asia, îmbrăcate cu uniforme maronii: duceau tăvi, ștergeau pardoseli, curățau scrumiere, intrau și ieșeau grațios din toalete. Majoritatea erau atât de scunde încât îl făceau pe Duffy să se simtă înalt; multe dintre ele i se păreau foarte bătrâne; vorbeau doar între ele, dar și atunci într-o limbă folosită peste hotare. Singurele elemente care îl convingeau că nu se afla în străinătate erau anunțurile înfricoșător de calme făcute prin difuzoare. Dar nici asta nu însemna că te aflai în Anglia. În momentul în care o minusculă femeie asiatică a luat tava de pe masă, Duffy și-a dat seama ce sentiment crea acel loc: un avanpost prosper al Imperiului, beneficiind de serviciile populației căzute în sclavie.

— Despre ce e vorba, Duffy? Willett îi aruncase o privire protectoare. Asta nu-l deranja pe Duffy. Willett îi plăcea. Și, în orice caz, vameșii nu intrau în aceeași categorie cu însoțitoarele de zbor: la urma urmelor, ei se aflau acolo – cel puțin așa considera Duffy – pentru a descuraja lumea de a mai pleca în străinătate, să le facă viața amară, să reprezinte într-un mod puțin fățiș dezaprobarea autorităților. Nu semănau defel cu stewardesele.

— Încă nu știu. Acum mă documentez, ca să zic așa. De mâine încep să lucrez la un caz din zona

transporturilor. Niște hoțomănii. Mai mult nu știu, serios. De aceea m-am gândit să-mi aduc aminte cum merg treburile pe aici – și să te întâlnesc, desigur. În mod normal, de mâine nu mai am ce căuta aici.

Willett s-a încruntat din nou; cunoștea fobiile lui Duffy.

— Furturile nu sunt o surpriză. La o adică, ne aflăm în Orașul Hoțiilor, Duffy.

— Îhâm.

— Uite, ziarele și judecătorii îl numesc Raiul Hoțiilor, nu? Dar furturile – astea reprezintă doar o nimica toată. Aici e Orașul Mânăriilor, Duffy, așa e locul ăsta.

— Îhâm.

— E adevărat. Și ce părere are marele public? Păi, marele public crede că e vorba doar de contrabandă, corect? Își închipuie că ar fi vorba doar de strecurarea unei sticle de băutură cumpărate de la Duty Free, sau de factura pentru aparatul de filmat; iar apoi, ar mai fi vorba de nu știu ce mare mahăr african care intră pe porți și ceva din înfățișarea lui ne face să gândim: gata, ăsta-i omul, și când îi luăm cușma înaltă de pe cap și i-o facem bucățele, găsim în moțul ei vreun diamant sau o pastilă de LSD sau vreun microcip cu secrete privind fabricarea bombei atomice. Așa socotește marele nostru public, nu? Acest public e tâmpit.

— Îhâm.

— E un întreg oraș, Duffy, un oraș. Willett se așezase mai bine pe scaun și se pornise. E mare cât Newcastle, iar populația lui se schimbă în fiecare zi. Încearcă să ți-l imaginezi astfel. Bineînțeles că te confrunți cu contrabanda, dar asta e doar specialitatea locului. Întâlnești și toate celelalte infracțiuni, și de aceea există și micii combinatori, fiindcă sunt suficient de deștepți ca să-și dea seama ce îl deosebește de un oraș obișnuit. Diferă prin faptul că e foarte bogat, deschis douăzeci și

patru de ore din douăzeci și patru și nenumărații oameni care trec prin el nu se gândesc decât să ajungă acasă, iar atâta vreme cât ajung acolo unde și-au propus fără să piardă *prea* mult, totul e în regulă. A, sigur că se practică contrabanda. Urmează furturile. Apoi jafurile armate. Să nu uităm de hoții de buzunare, falsificatorii, distribuitorii de droguri și, mai presus de toate, combinatorii. Există atâtea combinații, Duffy, de rămâi mut. Știi ce se spune…

— Despre fructe și legume? Am auzit.

— Ei, doar atât ai auzit tu. Poate-ai auzit și de șmecherii de la stația de taxiuri – trei sute de lire până la Birmingham, și te lasă la primul semn de intrare pe autostradă spre Brum ca să-ți continui drumul pe jos.

— Îhâm.

— Știi chestia cu parcarea?

Willett se simțea în formă, ținând să-l impresioneze pe Duffy cu o măgărie cu adevărat tare.

— Nu.

— Așa. Parcarea. Willett a făcut un gest general orientativ cu brațul spre dreapta. Parcări cu durată limitată de staționare și parcări pe durată lungă. Înțelegi?

— În regulă.

— Parcarea pe durată lungă era mai ieftină, dar ceva mai departe. Trebuie după aceea să iei autobuzul până la terminal. Îți lași mașina, cheile, completezi un formular în care declari data la care revii să o iei, apoi zbori spre soare și señorite. Și, în urmă, ce se întâmplă? Apare o mică firmă de închiriere a mașinilor. Nimeni nu pune întrebări, și e mai ieftin decât la cele mari, cum ar fi Hertz sau Avis. Cine mai ține minte câți kilometri a parcurs cu mașina după ce se întoarce dintr-o vacanță minunată? Iar dacă mai sunt dintr-ăștia care țin minte, ce?, nu se poate da kilometrajul înapoi?

— Pare grozav. Și mai merge șmecheria?

— Nu, amatorii aceia proști au avut prea multe accidente. Li s-a închis firma. Era de așteptat, de altfel.

— Bună manevra, a spus Duffy pe un ton admirativ.

— A fost chiar genială, cât a ținut. Păcat că și-au tras singuri prețul de sub picioare.

Duffy a dat din cap. Cunoștea sentimentul; era obișnuit în toate domeniile legate de aplicarea legii. După o vreme, când voiai să arestezi în stânga și-n dreapta pentru nimica toată – când orice ecuson pe care scria „Afară cu trupele din…" sau orice schițare a semnului victoriei părea un comportament care se putea interpreta drept tulburarea liniștii publice – ajungeai să înțelegi că nu vei prinde pe nimeni, nu vei clarifica nimic. Prindeai o sumedenie de oamenii fiindcă erau proști, iar apoi ajungeai să-i disprețuiești că-și aleseseră o meserie pentru care nu aveau chemarea necesară; prindeai o mulțime fiindcă aveai noroc; și prindeai o groază de oameni deoarece munceai din greu și țineai foarte mult să-i prinzi. Ucigași, indivizi care molestau copii, oameni de teapa aceea – îi urai. Existau însă unele infracțiuni și unii infractori pe care nu puteai să nu-i admiri, ba chiar să-i pui la inimă. Infracțiuni care presupuneau o gândire evoluată, care erau foarte bine executate și care nu făceau rău nimănui – sau, practic, nu provocau nimănui daune. Aproape că nici nu-ți venea să-l prinzi pe cel care comisese o asemenea infracțiune deoarece ea îți dădea un sentiment vecin cu plăcerea: iar dacă alții balamuceau cu totul acea infracțiune, te supărai pe ei, ca și cum, prin faptul că s-au lăsat arestați, îți trădaseră încrederea.

— Și cum îți dai seama pe cine trebuie să percheziționezi? Era o întrebare pe care, mai devreme sau mai târziu, aproape toată lumea i-o punea lui Willett.

— Secretul meseriei. Ba nu, o să-ți spun. E un amestec de știință și miros, asta e. Și când spun miros, vorbesc serios. Am cunoscut aici un lucrător care avea nasul mai bun decât câinele lui. E adevărat, îți jur. Verificam niște mărfuri și foloseam un câine – ăștia trebuie să adulmece canabis, dar amicul meu ajungea la locul cu pricina înaintea câinelui. După aceea, îi cerea câinelui să miroasă. Iar javra țopăia veselă, dădea din coadă și se alegea cu încă o masă consistentă. Uimitor nas avea.

— Dar pe unul ca mine nu l-ai căuta, corect?

— Depinde. Uneori primim câte-un pont, bineînțeles. Alteori aruncăm o privire la bagaje înainte de a ajunge pe bandă – și asta ne ajută mult. Și te urmărim, de multe ori, de cum cobori din avion. Nu pe *tine,* în mod obligatoriu, dar pe unii. Și, apropo, să n-ai încredere în nicio oglindă.

— Nu cred că m-ați prinde cu asta.

— Nu, poate că nu. Dar fiecare vameș are stilul lui. Dacă n-ai informații, atunci nu-ți rămâne decât nasul. Și sunt două feluri de nasuri – cele pe care le-aș numi științifice, și cele aleatorii. E o știință să cauți din ochi persoane care sunt agitate, ori n-au ceea ce pare a fi numărul potrivit de bagaje. Uneori, valiza lor ajunge prima pe bandă – se pot aranja și chestiile astea – dar ei se prefac că nu o observă și o ridică de acolo abia după ce jumătate dintre ceilalți pasageri și le-au luat pe ale lor. Ei, pe unul ca ăsta îl iei la puricat. Asta înseamnă nas științific. Iar în ce privește nasul la întâmplare, există mai multe tipuri. De pildă, îi oprești pe toți cei care au haina de ploaie atârnată pe umărul stâng. Pare o prostie, nu?, dar trebuie să pui în aplicare un element aleatoriu, fie și numai ca să rămâi în alertă. Știu vameși care opresc bărbații cu costume albe; dacă le ceri să-ți explice, or să-ți spună că o fac din motive psihologice profunde – ei consideră că acei indivizi se îmbracă în alb ca să-i facă pe alții să-și închipuie că ei sunt puri și

inocenți și nu încearcă să facă ceva care i-ar murdări. Bineînțeles, de multe ori, tipul poartă costumul pentru că n-ar vrea să i se boțească în valiză, sau crede că aceasta i-ar putea fi furată, ori încearcă să agațe vreo stewardesă. Vameșul crede însă că asta are mai multe înțelesuri, sau așa se convinge el, când, de fapt, e vorba doar de o hotărâre la plesneală. Depinde: unii vameși opresc oamenii care nu zâmbesc, sau bărbații blonzi, sau cu chelie, sau însoțiți de fete care le-ar plăcea și lor. Fac asta uneori doar ca să o vadă mai bine pe gagică, ori e vorba de gelozie după o noapte grea, numai în picioare, când îi apucă amocul văzându-i pe tipii ăia cu bani venind tocmai de la Los Angeles. Nu le-aș găsi vreo vină în asta.

— Verificați și echipajele?

— Sigur. Scormonire – așa îi zicem noi. Chiar săptămâna trecută am participat la o scormonire dintr-asta. I-am întors pe dos, ca de obicei. N-am găsit mare lucru – dar se apelează la procedura asta mai mult ca să-i descurajăm decât să găsim cine știe ce.

— Există bagaje pe care nu le puteți percheziționa?

— Cele ale diplomaților. Deși se poate rezolva și asta.

— Cum?

Willett a surâs.

— Trimitem copoii, bineînțeles. Duffy trebuia să-și dea seama că nu va primi un răspuns direct. Nu, Duffy, ce s-o mai lungesc, treaba e că ne aflăm în orașul mișculațiilor. Nimeni nu-i mai presus de lege, dar al naibii de mulți sunt mai prejos de ea.

Duffy nu avea chef să-și exprime următoarea idee, de aceea a preferat să ridice o sprânceană către amicul lui.

— Ce obraznic ești.

Duffy a repetat gestul.

— Bine, dacă tot întrebi, nu, din câte știu eu. Aici, nu. A ieșit puțin iureș, dar la Gatwick, în

urmă cu câțiva ani – șpaga era strecurată de piloții unei linii aeriene al cărei nume nu am de gând să ți-l spun. Dar aici? Jumătate dintre vameși sunt scoțieni, ceea ce e foarte bine, și spun asta ca suporter al lui Arsenal. Aici nu. Și nu e vorba că ți-e slujba în joc, dar te alegi cu o sentință de te ustură și ar fi și greu să plănuiești așa ceva. Deși, uneori, am șansa să văd asemenea chestii: transportul care te face om – poți fi ispitit. Iar dacă cineva s-ar lăsa corupt, aș da vina pe doamna Thatcher. Da, serios, așa aș face.

— Și eu care credeam că ești conservator.

— Sunt. Chiar am votat-o. Dar să nu mă torni soției, și Willett l-a privit pe Duffy cu un aer conspirativ, îmi cam place femeia asta. Numai când vezi taioarele acelea atât de bine croite… I-aș face cale liberă oricând: ar putea veni pe banda mea și n-aș pune nicio întrebare. *Dar* doamna a comis o chestie groaznică: a desființat sistemul de premiere. Sunt convins că nu de la ea *personal* a pornit ideea; dar cu prima ocazie când prind vreun funcționar superior care consideră că ideea asta a fost bună, o să se trezească cu căptușeala de la costum desfăcută și nici măcar n-o să-mi cer scuze.

— Și data viitoare o să-i votezi tot pe conservatori?

— Nu-i vorba numai de asta, Duffy. Dar să știi, vorbesc de stimulente – ce stimulente mai primim acum? De ce bagă bețe-n roate la chestiile care merg, poți să-mi spui?

— Nu-i treaba mea să-ți răspund la întrebarea asta. S-au ridicat în același timp, iar Duffy i-a strâns mâna lui Willett. Cred c-o să vin din nou peste o săptămână sau două.

— Oricând vrei. Cine știe, poate trec pe la depozitul vostru să văd cum stă treaba, spuse Willett.

— Bine, dar dacă se întâmplă, nu mă cunoști.

— Sigur. Fii atent dacă apar crose de golf ilegale, Duffy. Sunt destul de lungi și subțiri, confecționate din metal și se livrează în saci.

— O să fiu cu ochii în patru.

— Fii cu ei în patru și la cowboy. Vorbesc serios. Cei de aici sunt la fel ca toți ceilalți. Unii n-au deloc simț moral, te asigur.

— Am priceput.

Apoi Duffy a ieșit din hărmălaia de bazar a acelui straniu oraș imperial.

•

A doua zi, înainte de a pleca la muncă, a sunat-o pe Carol și a invitat-o la el în seara aceea. Ea i-a spus că nu va putea; ca întotdeauna, Duffy a primit vestea ca pe un cuțit în inimă. N-a întrebat-o nimic, iar ea n-a spus de ce; așa era înțelegerea. Într-o vreme, ea îl anunța când avea de gând să facă lucruri despre care știa că nu-l deranjează – un film cu un coleg de serviciu; o vizită la mătușa ei – dar asta îl făcea doar să creadă că atunci când nu-i dădea explicații Carol se ducea la Ritz cu Paul Newman sau că în seara aceea făcea câteva filme porno. De aceea reveniseră la sistemul inițial, adică: ea nu explica, iar el nu întreba. Carol avea să vină la el în următoarea seară.

Și-a ales hainele pe care să le poarte la Hendrick Freight: o jachetă de doc, care arăta de parcă ar fi fost făcută din petice, dar nu era (Duffy se simțise păcălit când Carol îi spusese că asta se făcea cu cusături false), blugii săi vechi, cu petice autentice la genunchi și o pereche de ghete bune pentru mersul în deșert. Era suficient.

Când s-a suit în furgonetă, s-a felicitat încă o dată că fusese tare isteț că n-o împopoțonase cu sloganuri prin care să anunțe pe toată lumea că el era DUFFY SECURITY, sau să lipească pe ea vreun abțibild cu cranii roșii și oase încrucișate sau cine știe ce altceva. Unele firme așa procedau: asta se chema vizibilitate. De fapt, avea o plăcuță pe care scria DUFFY SECURITY ce se putea lipi cu ventuze pe

exteriorul furgonetei dacă avea vreo treabă oficială. La început, avusese două asemenea plăcuțe, câte una pentru fiecare latură a mașinii, dar pierduse una în drum spre Barking. Pesemne că în ziua respectivă scuipatul aplicat pe ventuze fusese de calitate mai proastă.

Așadar: hainele erau în regulă, furgoneta, la fel (cu alte cuvinte, motorul pornise), interviul se aranjase și, probabil, va fi în regulă. (Hendrick spusese că pentru doamna Boseley cea mai bună referință era că Duffy lucrase la domiciliu, iar acum căuta o slujbă ceva mai stabilă). A condus pe Autostrada M4 în direcția opusă traficului de navetiști, deci *și asta* era în regulă. Singurul lucru anapoda era că va trebui să se deplaseze zilnic spre Heathrow, să audă avioanele scheunând cuprinse de dureri, să le urmărească decolând într-un unghi aproape imposibil și să spere că va fi atât de norocos încât niciunul dintre ele să nu se prăbușească în zona depozitului în următoarele câteva zile.

Neliniștea care îl măcina avea rațiunea ei. Dacă lucrai în preajma unui aeroport și *nu* te înfiorai cât de cât, erai un ciudat, așa stabilise Duffy cu mult timp în urmă. Spre stânga așezate paralel cu M4, se încolonaseră câteva avioane cu reacție ce urmau să decoleze în dimineața aceea. (Evident, doar în felul acela se puteau orienta avioanele acelea. „Eu unul, prefer Autostrada A205 prin Mortlake…” „A, mie-mi place să merg pe North Circular…” Piloții numai despre chestii dintr-astea discutau.) Avioanele stăteau la o distanță de un kilometru și jumătate unul de altul, adică una criminală, după cum își putea da seama până și Duffy. În plus, zburau atât de încet – abia reușeau să-l depășească pe el, care rula pe șosea. Pesemne făceau vreun concurs, să vadă cine rulează mai încet la decolare fără să cadă în bot.

„Uite cum o să procedăm”, și-a zis Duffy. „Cu cât mai repede afli cine șterpelește din mărfurile

lui Hendrick, cu atât mai curând scapi de spaima de a vedea vreun DC-10[2] transformându-se într-un Stuka[3] sau de a-ți cădea vreun metru cub de pipi congelat drept în cap de la 6 000 de metri. Asta e." A ieșit de pe M4 la intersecția 3, a pus în mod instinctiv capul în piept când a traversat traiectoria de zbor obișnuită a avioanelor cu reacție și a ocolit aeroportul.

Mărfurile erau dirijate către partea sudică a Aeroportului Heathrow. Dincolo de gard se afla zona închisă: depozitele de acolo aparțineau liniilor aeriene individuale care răspundeau de mărfuri până ce acestea treceau prin vamă. Apoi se predau direct importatorului sau unuia dintre nenumărații agenți de transport cu depozite în acea incintă.

Depozitul firmei Hendrick Freight era situat într-una dintre zonele mai puțin elegante ale acestei piețe secundare de mărfuri. Agenții de transport mai inteligenți își făcuseră birourile într-un depozit modern, plasat aproape de șosea. Agentul de securitate de la poartă l-a lăsat pe Duffy să treacă după ce a dat un telefon și l-a îndrumat spre depozit, care era înalt, aerisit – Duffy și-a exprimat în gând speranța că-și va termina treaba înainte de căderea iernii – cu pereți din piatră, zugrăviți în galben și acoperișul arcuit din tablă ondulată. Baloturile cu mărfuri erau așezate pe rafturi pe trei etaje, de culoare ruginie. Deasupra fiecărei zone de depozitare atârna o plăcuță cu un număr.

Rămas la intrare, un încărcător cu furcă de culoare galbenă a vâjâit pe lângă el și cât pe ce să-l cosească peste glezne cu una dintre ghearele plate ale furcii elevatorului. „N-ai face rău să căști ochii", s-a gândit Duffy. „Dacă te alegi cu o lovitură ca asta peste picior, o să uiți și cum te cheamă, iar după aceea o să ai posibilitatea să recuperezi o grămadă de lecturi." A pornit cu pași precauți pe aleea ce ținea cât toată lungimea

depozitului. Din tavan se iţeau o serie de tuburi de neon din neolitic, dar acestea trebuiau ajutate de câte-un bec chior, care atârna la capătul unui fir. Ici-colo, cântare uzate mai mult de vârsta înaintată decât de utilizarea intensă. În ciuda zilei calde şi uscate, în depozit era o atmosferă umedă.

A trecut de încărcător, care acum îşi făcea de lucru cu nişte baloturi învelite în ţesătură de iută, şi a ajuns la un birou din sticlă, ceva mai ridicat faţă de pardoseală, aflat la capătul depozitului. Acela era regatul doamnei Boseley. Nu avea nevoie de acel birou supraînălţat, pentru că oricum se uita de sus la toţi ceilalţi. Avea în jur de patruzeci de ani şi un chip pe care unii l-ar considera atrăgător. Ar fi fost de aşteptat ca acea faţă să-i sugereze ceva lui Duffy, dar s-a întâmplat tocmai contrariul: lui îi plăceau femeile scunde, brunete şi prietenoase, un exemplu concludent fiind Carol, nu cele cu oase mari, semeţe şi ascunse cel puţin pe trei sferturi sub o pojghiţă de faţadă. Părul blond al doamnei Boseley era pieptănat sever peste cap şi prins la ceafă cu un pieptene din fildeş. I-a examinat documentele lui Duffy de parcă ar fi avut în mână vreun paşaport libian expirat. Duffy şi-a impus să fie politicos, atât cât se putea, păstrând totuşi nişte limite. Nu i-a venit tocmai uşor.

— Lucrezi de mult pentru domnul Hendrick? a început ea.

— Puţin. Când şi când.

— Şi ţi-a plăcut, nu?

— A fost în regulă.

— Domnul Hendrick are o soţie agreabilă.

Duffy nu şi-a dat seama dacă aceasta era o întrebare sau o afirmaţie. Nici nu ştia dacă Hendrick era căsătorit. A socotit că era preferabil să interpreteze exprimarea drept afirmaţie şi a ignorat-o.

— Şi spune că ai făcut tot felul de treburi pentru el.

— Îhâm.

— Ce anume?

— Una, alta… Cărat lucruri.

Duffy s-a gândit că această calificare i-ar fi fost de ajuns pentru a lucra în depozit. Pe de altă parte, îl cam scotea din papuci că era luat la întrebări: Hendrick îl asigurase că interviul va fi o simplă formalitate. Poate că femeia aceea îl ținea atât doar pentru ca ceilalți lucrători să nu intre la bănuieli.

— Și tunzi și iarba?

— Poftim?

— Ai tuns iarba la domnul Hendrick, de exemplu?

— Uneori.

„Ce se-ntâmplă”, s-a mirat doamna Boseley, „individul ăsta nu știe să zică da?” Numai că Duffy nu răspundea niciodată cu „Da”; ori dădea afirmativ din cap, ori scotea un „Îhâm”, ori zicea „În regulă”. Carol se gândea că dacă l-ar mai întreba o dată de vrea să se însoare cu ea, el s-ar uita în altă parte, ar da din cap și ar zice „În regulă”. Era vorba doar de o bănuială, desigur. Ea îi pusese cândva întrebarea asta, iar el îi răspunsese „Nu.”

— În fine, n-aș putea spune că am clarificat ce pregătire ai pentru slujba asta. Avem nevoie de cineva în regim de urgență, iar dacă domnul Hendrick te recomandă, cred că asta rezolvă lucrurile. A ridicat apoi ochii și, vreme de câteva secunde, l-a privit absentă pe Duffy. El a considerat că era rândul lui să rostească ceva.

— Mulțumesc foarte mult, doamnă Boseley.

— Mda. S-ar cuveni, totuși, să spun ceva. Modul în care ai fost numit este – cum să mă exprim – puțin neobișnuit.

— Îhâm. (Ea nu știa nici pe departe adevărul.)

— În mod obișnuit, în asemenea situații, oamenii care muncesc aici vin cu propuneri: vreun prieten de-al lor, de exemplu. Trăim vremuri grele, și fiecare cunoaște pe cineva fără slujbă.

— Înțeleg.

— Mă bucur. Atunci nu vei fi surprins dacă te vei confrunta cu o oarecare, cum să mă exprim, ostilitate la început?

— Nu mă deranjează.

— Așa sper și eu. Apoi a scos capul afară din cușca de sticlă și a strigat către cineva pe care Duffy nu-l vedea.

— Tan! Tan, roagă-l pe Gleeson să vină puțin, te rog.

Au rămas în tăcere până când pe ușă a intrat un bărbat plinuț, dar musculos, îmbrăcat cu o salopetă albastru închis; avea părul negru și perciuni lungi. S-a uitat la Duffy fără să-l salute, după care s-a întors către birou.

— Da, doamnă Boseley.

— Gleeson, el e Duffy, care, așa cum te-am anunțat, va lucra cu noi. Fă-l să se simte ca acasă, fă un tur cu el, spune-i ce are de făcut, te rog.

Gleeson a dat din cap și a ieșit. Duffy a aruncat o privire spre doamna Boseley, dar ochii i-au căzut doar pe creștetului ei, pentru că ea se aplecase deja peste niște facturi. L-a urmat pe Gleeson până în mijlocul depozitului de mărfuri. Imediat ce l-a ajuns din urmă, omul l-a dus la un șir de dulapuri metalice și a bătut cu palma în singurul care avea cheia în ușă.

— Al tău. Salopetă. Treci înăuntru.

— Nu-s chiar atât de scund, a spus Duffy, dar Gleeson a refuzat să zâmbească. Duffy a deschis dulapul și a văzut o salopetă. Lipită pe dosul ușii, o pagină dublă dintr-o revistă, înfățișând o fată și un tigru legănându-se la capătul unui șnur.

— Ale lui McKay, a spus Gleeson, drept explicație. Același nume explica probabil și faptul că salopeta era prea mare pentru Duffy.

— Mai e loc pentru o salopetă, a constatat Duffy. Dar Gleeson dădea deja să se îndepărteze.

— Le știi cu furca? a întrebat el pe neașteptate.

— Poftim?

— Cu furca știi să umbli? A, încărcătorul cu furcă.

— O să mă prind repede.

— Ei, atunci poți să începi cu un cărucior, sau vezi tu. McKay le avea cu furca. Foarte precis. Cred că putea ridica și un măr de pe capul cuiva, ca nu-știu-cine.

— Wilhelm Tell.

— Cum zici tu.

Gleeson l-a plimbat prin hangar, arătându-i diferitele zone de depozitare: Perisabile, Produse uscate, Refrigerate și așa mai departe. A făcut și prezentările de rigoare: un bărbat, care părea a fi chinez, se numea Tan; altul, pe nume Casey, era înalt, cu părul lung și mai irascibil decât Gleeson; doi șoferi și încă un tip, al cărui nume Duffy l-a uitat aproape imediat. Apoi Gleeson i-a spus să stea într-un colț al depozitului până când cineva i-ar fi cerut să facă ceva. „Ca un școlar obraznic, ținut la colț", a gândit Duffy. Când și când, în cursul dimineții, Gleeson i-a dat și câteva ordine: a trebuit să încarce și să descarce diverse lăzi; de câteva ori, i s-a cerut să deplaseze un balot mare doar câțiva metri într-o poziție care nu părea nici mai bună, nici mai convenabilă față de cea în care se aflase inițial. Duffy n-a cârtit; a făcut întocmai. Pesemne că asta făcea parte dintr-un soi de rit inițiatic; ori poate voia doar să-l șicaneze.

Când s-a auzit fluierul de masă, Duffy tocmai terminase de încărcat o furgonetă Tranzit împreună cu Casey, care a bolborosit ceva ce aducea a „Cantină" și a șters-o. L-a urmat și curând s-a trezit cu un castron cu fasole și niște plăcintă în față. Casey avea porție dublă din ambele. Duffy a rămas cu ochii holbați la palmele lui Casey. Pe primele falange ale degetelor mâinii drepte era tatuată câte o literă, alcătuind cuvântul HATE (ură). Pe mâna potrivită, desigur, atunci când se forma pumnul care slujea la convingerea cuiva. Duffy a știut și fără să se uite ce scria pe cealaltă mână –

LOVE – și nu s-a înșelat decât prin faptul că a constatat o mică diferență. „O”-ul de pe degetul mijlociu avea o adăugire sofisticată, o cruce dedesubt: +. Găsise un maestru al tatuajelor, s-a gândit Duffy; „mă-ntreb dacă are idee de semnificația acelui semn”. Casey știa. După ce a terminat de mâncat și a trântit în grabă furculița și cuțitul în farfurie, s-a aplecat spre Duffy și i-a plimbat degetul mijlociu prin dreptul nasului.

— Degetul cu care se face curte, a zis el râzând și și-a împins scaunul înapoi, făcând picioarele acestuia să scârțâie pe pardoseală.

Două minute mai târziu, Casey a revenit cu o budincă dublă de sago și o cremă de ou. Duffy l-a urmărit în tăcere (socotea că era o dovadă de tact să nu se arate prea vorbăreț) cât acesta a înghițit totul. După ce a terminat de băgat la ghiozdan, Casey a oftat adânc și puternic.

— Te ții de curtat? a întrebat Casey.

— Da, a răspuns Duffy, fără să stea pe gânduri.

— Am greșit. Dar tonul lui Casey era mai mult bătăios decât de scuză. Te luasem drept altceva.

— Regret, n-am cum să te ajut, a zis Duffy. A simțit că nu i-ar sluji la nimic să poarte o stea mare și roz prin depozit.

•

Întâlnirea cu Carol l-a mai liniștit. Pe de o parte, ea ținea foarte mult la prezent. Insista chiar, prin atitudinea ei, că trecutul nu mai exista și că viitorul nu va veni decât mâine, cel mai devreme. Și că nu meritai viitorul decât dacă ți-ai folosit prezentul cum se cuvine. Era ciudat că avea o asemenea influență asupra lui Duffy, fiindcă, în multe privințe, ea reprezenta trecutul – vremea când lucrau amândoi în poliție, când ieșeau în oraș împreună, când făceau amor cu succes, înainte ca lui Duffy să i se însceneze ceva pentru a fi dat afară din slujbă și să trăiască împreună cu ea cea mai urâtă noapte, pe care încercase din răsputeri să o uite. Iar Carol îl ajuta să treacă peste asta,

refuzând să-l lase să-și aducă mereu aminte de acea întâmplare, insistând ca el să se gândească la prezent și îndemnându-l să se lase antrenat de ceea ce avea de lucru. Uneori rămânea la el peste noapte, alteori, nu; deși, de când el se mutase într-un alt cartier, în Acton, rămânea mai rar decât înainte, când avea apartamentul din Paddington.

Tocmai stăteau în bucătărie și mâncau cașcaval cu pâine prăjită, iar Carol încerca să-l împiedice să sară în sus la fiecare două secunde pentru a mai aranja câte ceva. Pe Duffy îl mânca în fund: nici nu încăpea îndoială. Dacă ar fi putut, ar fi spălat vasele încă înainte de a termina de mâncat; Carol știa că, în sinea lui, Duffy ar fi preferat ca ea să-și țină în mână pâinea cu cașcaval pentru ca el să poată spăla farfuria. Iar apoi, după ce ar fi spălat-o, s-ar fi agitat pe lângă ea cu o cârpă umedă în mână pentru a aduna și eventualele firimituri ce i-ar fi căzut de pe felia de pâine. În ceea ce privea frigiderul – arăta la fel de cumplit ca și cel dinainte, cel în care orice aliment era ambalat de două ori, ca și cum ar fi încercat să evadeze și trebuia ținut în cămașă de forță; frigiderul pe care ea îl botezase Frigibulău. Nici ăsta de acum nu era mai breaz: cum deschideai ușa, nu vedeai decât plastic, plastic peste tot. Nu alimente, ci doar plastic: cutii, pungi, uneori cutii din plastic în pungi de plastic, alteori pungi din plastic în cutii din plastic.

— Duffy, întrebase ea odată, care e diferența între chestiile care stau în pungi din plastic și apoi în cutii și chestiile care stau în cutii din plastic vârâte în pungi?

— Aha, făcuse el. Mda. Sunt convins că există o explicație. Sunt absolut sigur.

A privit lung în tavan, încercând să-și aducă aminte.

— Duffy, spusese ea după ce trecuseră deja trei secunde de visare, tu chiar îți închipui că vreau să știu? Chiar asta crezi?

— Păi, m-ai întrebat, nu? a răspuns el, derutat și ușor jignit.

— Las-o. Las-o baltă. În regulă?

— În regulă. (Dar tot nu pricepuse.)

În seara aceea i-a povestit despre Hendrick (fără a mai aminti cum i se pasase cazul) și despre primele două zile de muncă la depozit.

— S-ar părea că e o treabă de durată.

El și-a dres glasul. Carol devenea îngrijorată când Duffy reacționa în felul acela. De obicei însemna că se pregătește să spună ceva ce ei nu-i va face plăcere.

— Poți să faci ceva pentru mine?

— S-ar putea.

— Împrumută-mi mașina în cursul serii. Aș vrea să urmăresc pe cineva, și toți îmi știu furgonetă.

— Să vedem.

— Adică, facem schimb. Poți lua furgonetă.

Au urmat câteva momente de tăcere. Duffy încălcase oarecum regulile. Cum să o restituie la sfârșitul serii? Sau unde să ducă mașina?

— Poate, Duffy. Dar numai câte o zi. Va trebui să mi-o ceri de fiecare dată.

— În regulă. Și poți să-mi faci rost de raportul privind accidentul lui McKay?

— Nu cred.

— Dar dacă ai vrea, ai putea, nu?

— S-ar putea să găsesc pe cineva care să mi-l citească. Dar regulamentul nu prevede asta.

— Mă gândeam, a zis Duffy încet, că s-ar putea ca cineva să procedeze la fel și cu mine. (Dumnezeule, ce necinstit juca Duffy! Carol s-a dus și și-a luat geanta în care avea lucrurile pentru dormit. El și-a dat seama ce prostie făcuse și s-a simțit ca un câine bătut. Nu pentru că se folosea de ea ca să obțină niște informații, ci pentru că o speriase.)

— Rămâi, te rog.

— Nu, regret. Mâine am o zi grea, trebuie să-mi fac somnul de frumusețe și alte chestii, a zis Carol

ciufulindu-i părul, de parcă ar fi vrut să adauge: „Nu-i nimic, doar că nu e chiar în regulă acum.” Apoi, cu voce tare, a zis: Sper ca mâine să se poarte mai frumos cu tine.

— A, am uitat să-ți spun, azi au fost chiar drăguți. Adică n-au fost, mai toată ziua, dar la sfârșit s-au depășit pe ei înșiși.

— Explică-te.

— Păi, am muncit tot timpul, ca și ieri, nimeni nu mi-a vorbit și m-au silit să fac lucruri inutile, deși știau foarte bine asta. Iar la sfârșitul zilei, ce crezi? Am deschis dulapul și ce-ți închipui c-am găsit? Cincizeci de lire. În bancnote uzate.

3.

În dimineața următoare, avioanele cu reacție nu au mai zburat peste Autostrada M4. Se zvonise ceva, iar piloții foloseau ruta peste North Circular. Lumea spunea că vântul îi determina să vină la aterizare din altă direcție, dar Duffy știa ce știa. În ziua precedentă se scoseseră atât de multe porțiuni de gazon din pistă, încât acum avioanele erau silite să aterizeze pe alta. Și nici nu voiau să anunțe pasagerii. Acesta era un motiv suplimentar pentru ca Duffy să refuze orice călătorie cu avionul: niciodată nu ți se spune adevărul. Auzise destule relatări ale colegilor lui ca să știe că prima regulă aplicată de orice linie aeriană era: „Nu speriați clienții, s-ar putea să supraviețuiască și să apeleze din nou la serviciile noastre.” Și atunci se anunța „puțină turbulență”, când jumătate din pasageri puteau vedea că unul dintre motoare luase foc; și „Scuzați, căpitanul și-a uitat batistele de hârtie”, când, de fapt, sistemele hidraulice cedaseră, iar avionul gonea ca turbat spre bază, aruncând tot combustibilul deasupra estuarului Tamisei.

Îndreptându-se spre slujbă, s-a gândit în dorul lelii la cazul încredințat de Hendrick. Părea destul de bănos; era una dintre acele treburi la care făceai tot ce se putea până când clientul socotea că aruncase destui bani în buzunarele tale hămesite și încerca altceva mai bun, se adresa poliției sau se resemna să accepte pierderile. Mai avusese un caz asemănător. Evident, îi vor trebui câteva zile ca să se prindă cum funcționa firma de transport, cum se desfășura activitatea de securitate în terminal și cum se putea profita de eventualele deficiențe; iar acesta era doar începutul. Nu știa ce se putea fura (deoarece, potrivit relatării lui Hendrick, ținta era mereu alta) și nici nu-și dădea seama cine deținea poziția cea mai favorabilă ca să tragă câte un tun.

Și atunci, ce puteai face în cazurile cu evoluție lentă, cele în care trebuia să pui mici amănunte cap la cap, și să te așezi pe noadă, cu ochii căscați la ce se întâmplă? Ei, atunci o luai mărunt și făceai investigații și supraveghere. De unde să pornească? Avea un accident de automobil. Adică – din câte aflase – un muncitor făcut zob, cu care nu putea sta de vorbă, dacă nu cumva era chiar infractorul. Avea o serie de furturi care se petrecuseră la intervale de aproximativ o lună. Mai existau și câțiva colegi care nu păreau deosebit de încântați de persoana lui – deși nu aveau vreun motiv să-i fie ostili, dacă era să dea crezare doamnei Boseley, iar el nu avea de ce (în afară de faptul că nu o înghițea) să se îndoiască de spusele ei. A, mai avea și cele cincizeci de lire. De asta era cel mai sigur.

Banii strecurați în dulap reprezentau un truc vechi, desigur. Oriunde în lume unde se fac tot soiul de aranjamente – chiar și în locul pe frontispiciul căruia trona acea lumină albastră, agreabilă și liniștitoare – apar bani în dulap. Iar asta dintr-un motiv clar: te evidenția, îți oferea șansa de a alege imediat și, cu aceeași repeziciune, te compromitea. Dacă țineai să-i înapoiezi, te confruntai cu două probleme: îi puteai preda cui nu trebuie, cuiva care habar nu avea ce se petrecea, cineva care, drept urmare, putea stârni un scandal urât, iar drept consecință suplimentară, te trezeai dat cu capul de vreun zid pe o alee dosnică, asta după program. Ori îi predai persoanei potrivite, cea care, după toate probabilitățile, ți-i strecurase în dulap, spunându-i: „E bine de știut că ești infractor; din întâmplare, eu nu sunt, dar sper că ne vom înțelege și așa”, și asta te făcea să pari super-curat, chiar ca un preot de țară, nu alta, dacă erai puțin corupt, dar nu voiai să te vâri într-o anumită combinație, în acel lanț de mânării. Iar urmarea *acestui* lucru era că toate cazurile împuțite păreau să-ți fie aruncate în brațe, uleiul de motor se

întâmpla să-ți picure pe pantalonii de la costumul cel mai bun, schimbul de noapte îți cădea ceva mai des decât altora, iar uneori, la bufet, cineva îți dădea una peste cot exact când duceai lingura cu mâncare la gură și, până la urmă îți spuneai: ducă-se în mă-sa, dar nu puteai protesta, fiindcă nu ești o școlăriță plângăcioasă, și, la adică, ce mare lucru ți-a făcut?

Așadar, de multe ori, pur și simplu pentru că era mai ușor – sau pentru că soția voia niște draperii noi, sau ca tu să-ți permiți un whisky dublu când urmăreai vreun meci – acceptai. Duffy înțelegea fenomenul. Nu-l aproba, dar nu întâmpina dificultăți în a-l înțelege.

În situația de față, nu șovăise nicio clipă. Imediat ce văzuse micul teanc prins cu un zgârci de cauciuc, îl strecurase în buzunarul de sus de la geaca din blugi. Poate cineva îl urmărea, nu avea de unde să știe. Iar dacă așa stăteau lucrurile, era o idee buni să lase impresia corupției imediate și benevole.

Ca să fie sigur – deoarece exista posibilitatea, din câte auzise Duffy, ca vreuna dintre bancnote să aibă vreun semn minuscul, dar acuzator – le-a pus pe toate într-un plic, a scris data și locul în care le găsise și le-a încredințat lui Carol, spre păstrare. Acum, în ceea ce privea acea latură a problemei, nu avea decât să aștepte. Nu putea să-l abordeze pe Gleeson, pe chinez sau pe cine ar fi bănuit că-i strecurase banii și să-i spună: „Mulțumesc foarte mult; acum ce trebuie să fac?” Sau, dacă era foarte nătâng, nu-i mulțumea. Își vedea de treabă, iar după o vreme, cine știe cât, aflat undeva afară, se putea trezi cu cineva în spate care să-i spună: „Ne bucurăm că ești alături de noi”, iar atunci s-ar fi întors și ar fi dat aprobator din cap, fără alte comentarii, gândind: „Deci *el a fost*”.

Era limpede că acel lucru nu avea să se întâmple în acea zi, a socotit Duffy. De aceea și-a văzut de treabă și a căscat ochii mai mari, pentru că acelea

erau regulile. I se încredințase colțul copiilor neascultători și trebuia să rămână acolo până când era nevoie de el. Colțul nu avea nimic deosebit, și-a dat el seama, numai că așa putea fi supravegheat cu ușurință, în special de doamna Boseley din căsuța ei de sticlă. Duffy venea cu căruciorul când i se spunea, și a constatat că ziua lui de muncă era alcătuită dintr-un amestec de activitate febrilă și extenuantă, care nu ținea mult, cu perioade lungi și plicticoase de leneveală. Numai că mereu și-a găsit câte ceva de făcut. Umblând brambura prin depozit și observând fără a lăsa impresia că îl preocupă ceva anume, a reușit să înțeleagă sistemul de siguranță instalat în depozit. O alarmă, iar deasupra ei altă alarmă ascunsă, care se declanșa atunci când cineva încerca să o dezactiveze pe cea principală: nu era tocmai rău, un produs la un preț rezonabil, vechi de circa cinci ani. Iar undeva pesemne că se afla și o sonerie pentru alertarea celor de la terminal.

La un moment dat, în hoinăreala lui, a ajuns la sălașul doamnei Boseley, pentru că observase că ea nu era acolo. A întredeschis ușa și s-a prefăcut că o caută; păi nu? putea fi sub birou sau cam așa ceva. Apoi a rămas politicos lângă ușă, deoarece geamul îi permitea să vadă mai tot ce se găsea acolo.

— Da. Ce cauți aici? a auzit el din spate glasul doamnei Boseley, care apăruse pe neașteptate.

— A, domnișoară, pardon, doamnă, voiam să știu dacă mai e ceva de muncă. De câtva timp nu mi s-a dat nimic de făcut.

— *Nu eu* îți dau de lucru. Domnul Gleeson se ocupă de asta. (Era clar, trebuia să se poarte cu mănuși cu ea.)

— Scuze, scuze. Doar că voiam să fiu și eu de folos.

Apoi a plecat umil spre colțul lui. Verificase însă din ochi încuietoarea și își făcuse o idee unde putea fi ascunsă soneria de alarmă.

Când s-a auzit fluierul ce anunța masa, l-a urmat pe Casey până la cantină. Era prematur să afirme că se împrietenise cu acesta: mai curând, Duffy se socotea norocos că încă nu se alesese cu un pumn în cap de la Casey pentru că se ținea scai de el. Au stat față în față, iar individul a mâncat de două ori mai mult decât el. Cum de nu se îngrășa? Poate că făcea gimnastică sau poate că nu conta cât de mult băgai în tine. Duffy se temea să nu ia în greutate, de aceea nu mânca mult și făcea eforturi de câte ori avea ocazia; uneori urca și scările în goană – mda, când se grăbea. Însă grijile îl măcinau mai tot timpul, iar starea aceea de angoasă permanentă părea să-l mențină slab. Asta, deocamdată.

Duffy a privit atent fața lui Casey, lungă, ușor măslinie, cu mustața subțire, inspirată din vreun film mai vechi cu Charles Bronson, cu o coafură tipică pentru un rocker. Oare sub claia aceea de păr mergea vreo rotiță ca lumea? s-a întrebat Duffy. Casey nu i se adresase niciodată – dar asta nu-l deranja pe Duffy. Dar, drept semn că începuse să-l tolereze, catadicsea să răspundă la întrebări, atâta vreme cât acestea nu i se puneau în timp ce mânca. După ce și-a lăsat furculița și cuțitul, și-a șters zeama de fasole de pe mustață cu dosul palmei și a oftat adânc de sătul ce era, Duffy l-a întrebat:

— Ai pocnit pe mulți?

Și, ca să compenseze stângăcia cuvintelor, a făcut un gest respectuos către mâna dreaptă a lui Casey. Acesta și-a privit mâna și, în timp ce făcea asta, degetele s-au făcut pumn, parcă involuntar.

— Doar când trebe', a răspuns el.

— Mai ai și alte tatuaje? a întrebat imediat Duffy, simțind starea de ușoară iritare a lui Casey din cauza duratei exagerate a conversației.

La o asemenea întrebare, Casey putea răspunde și fără cuvinte. A dus mâinile spre gulerul cămășii din blugi și a tras de el, făcând primele două capse să se desfacă. Duffy a văzut un șir de liniuțe

tatuate de jur împrejurul gâtului, între care erau intercalate și litere. A citit:

„T--A--I--E---A--I--C--I”

Mărul lui Adam forma un semn de punctuație vizibil în respectiva instrucțiune complexă, a cărei interpretare a rămas în seama lui Duffy, eventual să o și rumege bine, deoarece Casey s-a ridicat și s-a dus să-și ia două porții de desert. Duffy l-a urmărit cum le-a înfulecat ca pe nimic și s-a străduit să nu uite că nu voia să se îngrașe. Și-a imaginat o versiune a propriei persoane la o oarecare vârstă, cu un început serios de chelie, care își oferă serviciile de securitate și se trezește luat în râs. „Nu vrem un specialist de securitate *gras*”, i s-ar spune. „Cine a mai auzit de un specialist în probleme de securitate care să fie *rotofei*?”

După înfulecarea desertului, Duffy și-a dat seama că avea dreptul să deschidă din nou gura. A adoptat tonul cuiva mai puțin curajos decât Casey, dar chinuindu-se să pară un dur.

— Avem… e rost de vreo încăierare pe-aici?

Casey aproape că și-a îngăduit să surâdă; cu alte cuvinte, părea că zâmbetul trecuse printr-o sită, iar resturile rămase între ochiuri îi apăruseră pe obraz.

— Am avut unu’ la treab-aici, a răspuns el. Avea un nas… Mare, și Casey s-a bătut cu degetul peste nas ca să-l ajute pe Duffy să priceapă. L-au găs’t într-un frigider de-ăla mare. Cu lalele.

Casey a rămas tăcut, părând chiar gânditor; apoi, chiar când Duffy se pregătea să prezinte condoleanțe, a continuat cu glas tare, râzând în hohote:

— N-a mai fost nevoie să-i trimitem tâmpitului ăla flori. (Și, ca să întărească ideea, i-a tras lui Duffy un șut sec pe sub masă.)

La întoarcerea spre depozit, Duffy s-a oprit la un telefon public, de unde a sunat trei ateliere specializate în dezmembrări de mașini din zonă.

La două dintre ele nu i-a răspuns nimeni, pesemne că erau cu toții plecați la masă. Celui de-al treilea, care a ridicat receptorul, Duffy i-a descris mașina lui McKay și i-a explicat că prietenul său aflat în spital uitase ceva în ea.

— N-avem așa ceva aici, amice.

— Sigur?

— Sigur că-s sigur. Uite ce-i, poate că n-aș ști să recunosc vreun tigru băgat în rezervor, dar îmi dau și singur seama când e lățit pe toată mașina, ce părere ai?

— Așa e. Scuze, amice.

— Nicio problemă.

Pesemne că va relua căutarea mașinii cu altă ocazie. Încă o după-amiază și venea ziua de vineri. Poate că ar trebui să facă treaba, adică să intre în depozit la sfârșit de săptămână; altfel ar putea trece zile în șir până să priceapă cum mergeau lucrurile sau până să afle toată gama de mărfuri în tranzit. Nu avea nevoie decât de două ore; doar nu trebuia să fărâme nimic.

Dacă se gândea mai bine, nici nu trebuia să acționeze în secret. Îl putea convinge pe Hendrick să-i dea cheia. Asta, presupunând că Hendrick era curat. Duffy încerca mereu să vadă lucrurile din poziția clienților. Dacă Hendrick ar fi avut diverse aranjamente, l-ar mai fi angajat pe Duffy? Dar dacă existau două aranjamente, unul al patronului și celălalt, al altcuiva? „Aici e orașul mișculațiilor, Duffy”, i-au răsunat în minte vorbele lui Willett. Da, dar chiar și așa, Hendrick nu l-ar fi chemat dacă ar fi fost chiar el amestecat în vreo șmecherie, nu? Sau tocmai de aceea? În orice caz, nu mai avea importanță – dacă cerea cheia, iar Hendrick refuza, atunci renunța la contract; dacă o primea, iar apoi se întâmpla ceva ce-l făcea să creadă că era vorba de mai multe necazuri decât i se spusese, va scăpa de caz și mai urgent. Și apoi, va ieși cu Carol undeva și va face praf cele cincizeci de lire în bancnote uzate.

Ziua de muncă de vineri a fost la fel ca și cea de joi, de miercuri și de marți. Când a auzit fluierul de masă, s-a dus direct la telefonul public. I-a spus secretarei lui Hendrick despre îngrijorarea lui în legătură cu papaia. Spera ca acel caz să nu se prelungească până după sezonul respectivelor fructe, altfel va avea necazuri. Secretara i-a făcut legătura.

— Domnule Hendrick, în legătură cu papaia. (Întotdeauna era bine să le reamintești clienților de propriile măsuri de protecție, chiar dacă erau ridicole; mai toți țineau la ele.) Cred că aș avea nevoie de o cheie.

— Cheia pentru papaia? A, dar le poți desface și cu un cuțit.

— Foarte amuzant, domnule Hendrick. (Adică faci glume pe cei zece penny ai mei, domnule Hendrick.) Nu reușesc să avansez deloc. De aceea, cred că ar fi bine să mă documentez în week-end. Îmi poți da cheia?

— Ăă, da, de ce nu? Dar pentru asta trebuie să vii la mine acasă.

— Nicio problemă, domnule Hendrick, intră în cheltuieli.

Era chiar recomandabil să-i reamintești clientului de cheltuielile făcute.

Hendrick i-a dat o adresă din Fulham și l-a rugat să vină sâmbătă dimineață. Duffy a sunat și la celelalte două ateliere de dezmembrări auto; la primul, a nimerit în gol, semn că lucrătorii rămăseseră la masa începută cu o zi înainte; la cel de-al doilea, din Yiewsley, cel care i-a răspuns i-a spus că parcă văzuse mașina cu pricina, dar nu-și amintea unde. Ar fi fost preferabil ca Duffy să treacă pe la atelier. Da, aveau deschis sâmbăta până la ora 16.

Până aici, toate bune. Duffy s-a grăbit spre cantină unde, spre marea lui uimire, Casey îi ținuse un loc. Gestul nu sugera că omul avea să devină mai deschis. Binecunoscuta tăcere a domnit cât

Casey și-a văzut cu seriozitate de mâncare. Casey i s-a adresat lui Duffy abia după ce acesta și-a trântit linguriţa de desert în castron, semn memorabil al relației lor în devenire, aflată la cel de-al doilea schimb de cuvinte.

— De unde-ai căpătat inelul?

— Poftim?

— De unde-ai căpătat inelul, dacă nu ești din ăla pe dos?

A, atâta lucru; deci cu asta își chinuise mintea bietul Casey mereu: cercelul de aur din ureche.

— Mi l-a dat prietena mea.

Drept răspuns, și cu oarecare întârziere, Casey a scos obișnuitul lui oftat care semăna a râgâit.

„Poate că tocmai mi-am făcut un amic”, a gândit Duffy.

Vineri după-amiază era și ziua de salariu. Fix la 16, s-au aliniat toți șase în fața biroului doamnei Boseley și au intrat pe rând. Ca ultim angajat, i-a lăsat pe ceilalți în față.

— Sper că activitatea mea a fost mulțumitoare, doamnă Boseley, a spus el, pe un ton despre care spera că nu va părea prea slugarnic. Doamna Boseley i-a aruncat o privire mai înghețată decât de obicei și a continuat să numere banii. Când i-a întins teancul, i-a răspuns:

— N-am de unde să știu, nu te-am urmărit.

Lucru adevărat doar în parte deoarece, în ultimele patru zile, de fiecare dată când ridica ochii din colțul obraznicilor, în care fusese consemnat, Duffy observase, după coafura blondă ce aducea cu un fagure că Boseley stătea cu capul îndreptat în direcția lui. Urmărit ori nu, îl făcuse pe Duffy să se simtă supravegheat.

Ieșind din biroul ei, s-a așezat pe lada lui din colț. A privit visător spre cutia din sticlă. De unde venea o femeie ca această doamnă Boseley? De exemplu, avea nume de botez? Avea trecut? Avea părinți sau picase într-o bună zi prin acoperișul depozitului, gata îmbrăcată și în vârstă de peste

patruzeci de ani, dornică să se ocupe de afacerea lui Hendrick? Imposibil să fi fost funcționară de când se știa; pe de altă parte, nici nu plecase de jos ca să ajungă angajata lui Hendrick. Oare cu ce se ocupase înainte de asta? Duffy s-a gândit la părul pieptănat sever peste cap, la fața îngrijită, dar neatrăgătoare, la aspectul general foarte bine proporționat, dar neutru, chiar septic; a plasat în gând chipul și trupul în urmă cu zece, apoi cu cincisprezece ani, și-a imaginat-o îmbrăcată într-o uniformă (fără să se uite în timp ce ea își schimba îmbrăcămintea) și a găsit răspunsul: stewardesă. Sau, așa cum li se spunea la vreme aceea, însoțitoare de bord. Deci asta era, și așa, lucrurile se mai legau puțin. Fostă stewardesă; ele se pensionau devreme, la – Duffy nu știa la ce vârstă, dar se proceda la fel ca și cu iepurașii de la *Playboy.* Nu tocmai cinstit, a socotit el; acum te bucurai de călătorii gratis și de ocheadele oamenilor de afaceri, iar mâine, regretăm, nimeni nu mai vrea să se uite la *tine,* nu, n-ai greșit cu nimic, dar nu ți se pare că pielea feței e mai flască decât altădată și, oricum, îți găsim o slujbă plăcută la sol, care nu mai presupune deplasări decât la baie și la cantină.

Ce făceau stewardesele bătrâne? Ce făceau alții când îmbătrâneau? Bătrânii jucători de golf nu mor niciodată, ci doar încurcă bilele. Unde citise asta? Ce se întâmplă cu specialiștii în securitate când îmbătrânesc? Ce se va întâmpla cu Duffy când se va îngrășa și nu va mai fi isteț? O să devină portar de noapte, ca să stea într-o gheretă să-și savureze castanele coapte pe foc, așteptând ca golanii care i se vor adresa cu „Bunicuțule” să urineze pe el? Și va merge șontâcăind pe coridorul vreunei fabrici, nu pentru că l-ar mâna vreo suspiciune, ci pentru că se plictisește și trebuie să-și mai miște picioarele, și așa se va trezi lovit în cap cu patul puștii retezate cu care s-a înarmat vreun hoț care, cuprins de febra acțiunii, vrea să scape de un

martor nedorit? Lucruri de felul acesta se întâmplă mereu.

— Cheile de la mașină.

Duffy a tresărit. Alături de el apăruse Gleeson, care mesteca alene gumă, ceea ce făcea ca perciunii să i se deplaseze lent în sus și în jos. Gleeson era unul dintre acei bărbați cu fața bucălată, care par prietenoși din născare; în cazul lui, înfățișarea era destul de înșelătoare.

— Ți-ai parcat rău mașina, dă-mi cheile.

— Lasă, c-o mut eu.

Cu mâna în buzunar, Duffy a pornit spre ieșire, însă Gleeson l-a apucat de braț.

— Ai mașina parcată unde nu trebuie.

— Da, am auzit.

S-au privit în ochi preț de câteva secunde. Duffy s-a trezit întrebându-se de ce lui Gleeson îi luase o zi întreagă ca să-și dea seama că parcase mașina anapoda; și era aproape sigur că…

— Ți-ai parcat mașina greșit.

„Doamne, ce dobitoc era!” Isuse, dar ce prostănac!” Fără să mai scoată vreun cuvânt, a scos cheile din buzunar și i le-a întins. Ar fi priceput și mai repede dacă nu ar fi visat cu ochii deschiși despre soarta lui la bătrânețe, dar chiar și așa… Aproape că-i venea să se ia la palme de rușine. „Iei cele cincizeci de lire, aștepți să prinzi mișcarea, și când ea se petrece, nu ești în stare s-o recunoști. Pesemne că te-ai îngrășat la cap, Duffy.”

După câteva minute, Gleeson a revenit. Duffy aștepta ca acesta să-i spună ceva, deși nu-și închipuia ce ar fi fost de discutat; poate ceva de genul „Ne vedem în spatele celui de-al treilea frigider de pe dreapta.” În schimb, Gleeson s-a mulțumit să-i arunce cheile de la vreo patru metri și i-a întors spatele. Când le-a prins, Duffy a furișat o privire de-a lungul depozitului, către cușca din sticlă a doamnei Boseley. Să fi zărit învârtejirea părului blond în clipa în care ea își răsucise capul?

Ei bine, măcar se întâmplase ceva. Mai bine ceva decât nimic, chiar dacă nu înțelegea totul. Duffy abia aștepta ora 17:30 ca să afle de ce îi mutaseră mașina. Cu toate acestea, când s-a auzit fluierul care anunța sfârșitul programului de muncă, a început să tragă de timp. S-a schimbat încet și nu s-a grăbit să iasă pe ușă. Nu l-ar fi deranjat dacă vreunul dintre ceilalți ar fi vrut să-l abordeze așa, ca din întâmplare. Însă nimeni n-a făcut-o. Afară, în curtea mică din fața depozitului, mașina lui se găsea în aceeași poziție în care o lăsase dimineața. Asta nu l-a surprins câtuși de puțin. S-a apropiat încet de ea, așteptându-se probabil să fie salutat de Casey, care se urca în mașina lui, un Ford Capri. Cu toate astea, nu s-a întâmplat nimic, așa că Duffy s-a cocoțat la volan. Pe scaun, nimic. A deschis torpedoul: nici acolo n-a văzut ceva. N-a remarcat nimic pe policioara de sub parbriz. S-a uitat peste umăr în spate, dar totul părea neschimbat. Poate că-i umblaseră la motor sau la direcție, s-a gândit el, dar a respins ideea, socotind-o paranoică. Apoi, în timp ce dădea înapoi ca să poată ieși pe poarta depozitului, și-a strecurat mâna în buzunarul de pe portieră. O pungă din plastic. Aha. A ridicat pachetul, l-a pus în poală și nu a mai coborât privirea decât după ce a ajuns în viteza a doua. Abia atunci s-a uitat la pachet. Calculatoare. Șase calculatoare de buzunar; încă în cutii; nescoase din pungile de plastic.

„Ce drăguț din partea lor”, s-a gândit el. Miercuri, cincizeci de lire, iar vineri, șase calculatoare. Gândul nu l-a satisfăcut decât cel mult jumătate de secundă, apoi a băgat în viteza a treia și a încetinit până motorul a murit. A tras pe marginea drumului, la vreo patru sute de metri de depozit și poarta principală de ieșire. Apoi, ca să-i tragă pe sfoară pe cei care, eventual, l-ar fi urmărit, a băgat în viteza întâi și a rotit cheia în contact. Motorul a pornit, furgoneta a țâșnit brusc în față,

apoi motorul s-a oprit. A făcut asta încă o dată, după care a coborât cu o expresie care spunea „iar îmi faci nazuri?” și a ridicat capota.

Și-a făcut de lucru cu bujiile, timp în care s-a întrebat de ce rămânea sceptic. Nu știa cum se fac treburile, dar era convins că în niciun caz așa. Deci, primești cele cincizeci de lire, iar apoi afli cine ți le-a dat; sau te trezești cu calculatoarele, iar apoi descoperi legătura; imposibil să te alegi cu ambele, iar apoi, cu nimic. Nu merge așa; ca să câștigi ceva, trebuia să faci ceva. În plus, calculatoarele rămăseseră în ambalajul original; pungile din polietilenă aveau niște etichete; până și un polițist cu caș la gură putea să-și dea seama de proveniență.

A trântit capota și s-a urcat în furgonetă. Din torpedo și-a luat o cârpă de praf și o pereche de mănuși. Și le-a tras pe mâini și cu cârpa a șters foarte apăsat ambalajul din polietilenă. Ar fi fost frumos să lase amprentele lui Gleeson pe plastic, dar nu avea încotro. Apoi a înfășurat pachetul în cârpă, și-a scos mănușile, a pornit mașina, s-a uitat bine în oglinda retrovizoare și a pornit cu viteză. A virat brusc stânga, încă o dată stânga, apoi dreapta și a oprit în fața grupului sanitar pentru bărbați, ca și cum n-ar mai fi putut să se mai țină. A urcat în goană poteca spre micuța clădire, a intrat într-o cabină, s-a urcat pe scaun și a ascuns calculatoarele în spatele vasului cu apă. „Într-o bună zi,” s-a gândit el, „veceurile publice vor trece la rezervoarele plasate la semiînălțime, așa cum avem acasă, și atunci cum mă mai descurc?”

În timp ce conducea încet către poarta de ieșire, a zâmbit. Nu l-a deranjat deloc faptul că portarul de serviciu l-a ales „la întâmplare” și l-a dirijat către o bandă specială, unde îl aștepta un polițist. Sigur, a înțeles că era vorba de un control de rutină. Bineînțeles, se petrec multe într-un asemenea loc. „Poftim, căutați. Torpedo, sub scaune, nu uita de buzunarul de pe portiera

șoferului”. O scurtă percheziție corporală, niciun deranj, „chiar îmi place”, și-a zis în gând. Polițistul l-a pipăit peste tot și, în timp ce palmele lui urcau de-a lungul picioarelor, Duffy și-a spus: „Hei, nu te obrăznici.” Polițistul s-a arătat foarte prietenos în timp ce s-au întors la furgonetă, unde paznicul tocmai terminase de scotocit; și acesta s-a arătat drăguț cu Duffy, care i-a răspuns cu aceeași monedă. Înțelegea prea bine, nu-l deranja, „oricând, sunteți liberi să mă opriți, pe curând”.

În timp ce se îndepărta, Duffy și-a adus aminte de Willett și s-a întrebat: a fost vorba de nas „la întâmplare” sau de nas științific? Sau de vreun pont?

•

Cu o expresie preocupată pe chip, Hendrick i-a deschis ușa. Tăcut, l-a condus pe hol până în bucătărie, punându-le pe goană pe cele două fiice ale sale, cărora le-a spus să meargă să se joace afară. După ce s-a auzit bufnetul ușii ce dădea în curtea din spate, Hendrick s-a gândit cu teamă dacă era cazul să-i încredințeze lui Duffy cheia de la depozit. Duffy cunoștea prea bine situațiile de acest gen: întâi angajezi pe cineva să te ajute în probleme de securitate și-i povestești despre toate necazurile, iar apoi îți dorești să n-o fi făcut. Era un comportament ce ținea de un anumit profil psihologic, destul de familiar. Iar acesta putea fi evitat foarte simplu. Nu era cazul să te arăți din cale afară de demn, să devii obraznic și să-i vâri clientului pe gât ideea că ești cel mai bun; trebuia să rămâi tăcut câteva momente, ca să-i demonstrezi omului că nu te-ai supărat așa cum se aștepta el, iar apoi se impunea să-i gâdili orgoliul de om de afaceri.

— Cum dorești domnule, Hendrick, adică, de tine depinde. Dacă-mi dai cheile, nu pot jura că o să descopăr ceva util. Doar că, având în vedere particularitățile cazului, nota de plată s-ar reduce serios dacă aș da o raită prin depozit când nu e

nimeni prin preajmă. Însă, repet, tu hotărăști, desigur.

Era ucigător felul în care dădea roade acea stratagemă, s-a gândit Duffy. Hendrick s-a înmuiat, și-a cerut scuze, a fost de acord și, vârând mâna în buzunar, i-a întins-o.

— Două lucruri, totuși, domnule Duffy. (Și faza asta îi era familiară; izvora din nevoia de a se impune încă o dată ca patron, ca persoană care stabilește condițiile, ca orice om care plătește.) Întâi, aș vrea să știu precis când o să te duci acolo și cât timp o să stai. Și, în al doilea rând, vreau cheia imediat ce nu mai ai nevoie de ea.

— Nicio problemă. Duffy s-a arătat foarte maleabil, după cum o impunea situația, care-i era familiară. Astăzi sunt puțin prins, de aceea cred că o să mă duc duminică după-amiază – pe la mijlocul amiezei, să zicem ora 15, e bine? O să stau acolo doar o oră sau două. Nu știu precis, sunt convins că înțelegi de ce (aici se face apel la un aliat, la un tovarăș de conspirație; iar Hendrick a dat aprobator din cap, așa cum anticipase), iar după aceea o să-ți aduc cheia pe la 6, așa cred. Dacă nu ești acasă, o strecor pe sub ușă.

Cu detalii inutile, Hendrick s-a apucat să-i explice cum să oprească sistemul de alarmă care se declanșa la deschiderea ușii laterale. Duffy a ascultat cu jumătate de ureche, pentru cazul în care ar fi apărut elemente de care nu știa, și s-a prefăcut că se concentrează privind pe fereastra bucătăriei, ce dădea spre grădina din spate. Dincolo de ușă se aflau o terasă pavată cu un model nebunesc, apoi un strat de geraniu[4], după care urma terenul de joacă pentru copii. Mai erau o groapă cu nisip, un mic bazin și un tobogan. Cele două fete, care, după părerea lui Duffy aveau în jur de șapte sau opt ani, se dădeau pe tobogan și făceau mare tărăboi. În acel moment, una dintre ele stătea în picioare pe tobogan. Duffy s-a înfiorat: pentru un adult, nu era prea înalt, dar pentru un copil? Mai ales că jos era

beton. Asta l-a alarmat. Și-a mutat privirea spre zidul din cărămidă de la capătul grădinii, care se afla doar la doisprezece pași de el, și a constatat că îl mai frământă un gând, pe care încă nu-l putea identifica, iar acesta avea legătură cu o întâmplare petrecută în ultimele zile, dar pe care nu reușea să o identifice. Între timp, Hendrick ajunsese la sfârșitul instrucțiunilor privind sistemul de alarmă, iar Duffy a dat aprobator din cap, ca și cum, cu oarecare greutate, pricepuse. Clienții agreau o asemenea atitudine. Asta îi făcea să-și închipuie că aveau un sistem de siguranță performant.

După ce a plecat de la Hendrick, Duffy s-a dus glonț la un lăcătuș pentru a face o copie după cheie. Dacă voia să mai intre vreodată în depozit, nu trebuia să aștepte până când Hendrick, temător și ezitant în ceea ce privea seriozitatea lui Duffy, va catadicsi să-i dea cheia; pe de altă parte, făcea și o mică tură prin Fulham.

Îl minți pe Hendrick în legătură cu ora la care urma să meargă la depozit. Pentru cazul în care Hendrick nu era cinstit cu el, se hotărâse să-l viziteze imediat. A ajuns acolo la 11:30 și a descuiat ușa laterală cu cheia pe care tocmai o făcuse (era preferabil să o verifice, pentru că dacă nu se potrivea, o putea duce înapoi pentru retușuri). Alarma funcționa cu un releu cu o întârziere de douăzeci de secunde: timp suficient pentru ca Hendrick să urce câteva trepte pentru a anula declanșarea ei.

A început inspecția de la ușile mari și duble de la capătul sudic al depozitului. Pardoseala era marcată cu linii colorate ca un teren de sport acoperit, iar mărfurile stăteau stivuite pe rafturile vopsite în culoarea ruginii, în spații de formă rectangulară sau pătrată de diferite dimensiuni. Unele zone erau rezervate pentru clienții tradiționali, al căror nume figura pe plăcuțele atârnate deasupra: Fraser Matthews, Bamco, Hordsworth & French și așa mai departe. Livrările

regulate se așezau direct în același loc din depozit, săptămână după săptămână, lună după lună, ceea ce ușura lucrurile pentru angajați – sau chiar pentru clienți, dacă își ridicau singuri mărfurile.

Duffy a examinat mărfurile mai atent decât o putea face în cursul zilei, dar nu a descoperit mare lucru. Etichetele prinse de ele prezentau importanță pentru persoana care știa despre ce era vorba și erau total criptice pentru un nepriceput ca el. Cărăuș, greutate, număr de pachete, număr de conosament[5] aerian, destinație (ceea ce însemna mai curând aeroportul, nu importatorul sau destinatarul). Cam asta era tot, chiar dacă rămăsese la fel de nelămurit. Nume, ierarhizare și număr: îndeosebi numărul. Pe unele dintre lăzi scria și ce conțin. Aici, calculatoare (aici era ceva în neregulă – Duffy a observat semnele lăsate de cineva care umblase într-una dintre cutiile de carton), dincolo reviste săptămânale, iar la capătul celălalt, lăzi cu pește congelat. Lăzi, recipiente cu ceai, cutii din carton, baloturi învelite în pânză de sac. Hendrick avusese dreptate – ce naiba își închipuise Duffy că va descoperi bâjbâind de colo-colo? Se credea Alice în Țara Minunilor, înarmat cu prăjituri pe care scria „Mănâncă-mă” sau băuturi inscripționate „Bea-mă”? Sau credea că va găsi vreo ladă uriașă pe care să scrie „Fură-mă” și că va fi suficient să se vâre în ea, să aștepte până va veni cineva să o ridice, iar apoi să țâșnească dinăuntru cu o pereche de cătușe bălăngănindu-i-se la brâu și să se răstească: „Nu mișcă nimeni!” Așa crezuse el că se rezolvă cazul?

Și totuși, dacă ceea ce reușise până atunci fusese dezamăgitor, putea sări la următoarea etapă. A trecut prin dreptul locului ce slujea drept „colț al proștilor” și s-a îndreptat spre dulapuri. Pentru cei șase lucrători din depozit existau zece dulapuri de haine. Slujindu-se de un cuțitaș, le-a deschis pe cele folosite de colegii de serviciu: în fiecare a găsit o salopetă, plus obiecte personale care fie că

erau utile la muncă, fie nu puteau fi duse acasă: țigări, gumă de mestecat, băutură, câte o revistă porcoasă, tricouri murdare. Dulapul lui Casey conținea o sticlă de apă de gură, ceea ce l-a surprins pe Duffy; poate exista un alt Casey, despre care nu avea cunoștință, capabil să-și dea cu colonie prin păr și să se radă la subsuori?

Apoi a deschis cele patru dulapuri care, din câte văzuse, nu erau folosite de nimeni. Două erau goale, în unul se găsea un exemplar din *Sun*, vechi de doi ani, în celălalt, o cutie de mâncare pentru câini, nedesfăcută. Le-a închis atent și a continuat căutarea. Apoi a avut o inspirație. S-a întors, a deschis propriul dulap și s-a uitat înăuntru. Hm. A dat din cap. Exact cum îl lăsase ieri. Criză de inspirație.

Încuietoarea de la ușa doamnei Boseley l-a făcut să zăbovească aproape un minut și jumătate. A trebuit să se miște repede, ca să anuleze alarma. Apoi, după ce a verificat poziția precisă a butonului de alarmare de sub birou, Duffy s-a așezat pe scaunul ei și a privit depozitul. Da, nu încăpea nicio îndoială că de acolo se putea vedea mult mai bine, chiar dacă nu era decât cu un metru și ceva deasupra pardoselii depozitului. Acolo se afla colțul băligosului de Duffy; acolo trebuia să stea ticălosul acela mic; în zona aceea trebuia pus să împingă un cărucior și să-și macine nervii. Uite niște calculatoare, domnule Duffy. Nu uita să le declari la poartă, domnule Duffy. Ce-ar fi să petreci câteva săptămâni în închisoare, amice Duffy?

S-a stăpânit. N-o plăcea pe doamna Boseley, dar nu avea motive să creadă că avea vreo legătură cu acele calculatoare. Faptul că voia ca ea să fi propus măgăria însemna că se cuvine să se arate mai precaut înainte de a trage o asemenea concluzie. „N-o mai urî, Duffy. Mai bine verifică-i biroul.”

A scos o agendă și a început să scotocească metodic. A răsfoit cutiile pline cu facturi și a notat

numele și telefoanele celor care păreau a fi clienți obișnuiți. Din câte-și putea da el seama, totul părea corect, deși era conștient că n-ar fi fost în stare să recunoască o mânărie nici dacă documentul cu pricina i-ar fi cântat o serenadă.

Apoi a verificat corespondența din ultima vreme și a descoperit de ce Hendrick hotărâse să-l angajeze. Un angrosist de blănuri amenințase că va folosi un alt transportator – cu toate că avea asigurare, dacă furtul se petrecuse o dată, însemna că se putea repeta, nu-i așa, domnule Hendrick, și e jenant (nu e vorba de nimic personal, bineînțeles) – iar un alt client declarase că pierderea unei lăzi de ochelari italienești îl nemulțumea serios.

În sertarul din stânga sus a găsit toaleta doamnei Boseley: pudre, loțiuni, creme, rujuri, piepteni și oglinjoare; dacă s-ar fi uitat mai atent, ar fi găsit probabil și balenele de la guler pe care și le vâra în gură atunci când i se adresa lui. S-a abținut și a trecut la următorul sertar, unde a descoperit agenda ei. Asta i-a reținut atenția mai multă vreme, deși fără mare folos: nu cuprindea nume care să-l facă să sară în sus; multe erau numere ale clienților, ceea ce nu-l surprindea deloc. A căutat adresele și telefoanele tuturor angajaților din depozit și le-a copiat în propria agendă. A verificat încă o dată la litera B, pentru a mai afla vreun Boseley, dar se părea că ea nu mai cunoștea pe altcineva cu același nume. A ajuns la prima pagină și a notat adresa și telefonul de acasă al doamnei E. Boseley. Acel E rămânea singurul lucru nou pe care îl descoperise. E, probabil de la Eschimosă.

Și-a continuat căutarea prin sertare și a văzut doar aglomerarea de obiecte obișnuite pentru activitatea de birou – un capsator care își dăduse duhul, niște benzi de cauciuc îmbătrânit, un pachet nedesfăcut de bandă adezivă. În sertarul al treilea de jos din dreapta, a găsit totuși ceva ce era tipic doar pentru acel birou: o fotografie înrămată, așezată cu fața în jos. Cu o încetineală exasperantă,

ca un magician care întoarce o anumită carte de joc, uimindu-și în mod previzibil spectatorii, Duffy a răsucit rama. În timp ce o întorcea, și-a lipit ușor limba de cerul gurii, scoțând un sunet ca de tobe anunțând un număr spectaculos: Trrrrr… Buum, moment în care a putut privi chipul din fotografie.

O persoană pe care nu o cunoștea. Fotografia înfățișa un bărbat trecut de patruzeci de ani, cu fața rubicondă; un început de chelie, ochelari mici și rotunzi, cu rame aurite și un surâs îngăduitor; purta un costum cu dungi albe, având o butonieră destul de complicată pe rever. Probabil, o fotografie de nuntă. Domnul Boseley? Exista oare așa ceva? Părea făcută recent; directorul biroului se căsătorise în ultimii cinci ani? Nu știa. Cel mai convenabil răspuns era și cel mai simplu: acela *era* domnul Boseley, iar faptul că Duffy voia ca lucrurile să stea altfel – da, chiar voia să fi fost vreun amant brutal, posesor al unei temnițe dotate cu toate instrumentele de tortură – trebuia să-i dea de gândit și să-și mai tempereze imaginația. Îl rodea totuși o întrebare nevinovată. Era de înțeles motivul pentru care nu ții o asemenea fotografie pe birou – oamenii n-ar face decât să rânjească la ea, iar doamna Boseley nu părea persoana care să admită așa ceva, dar dacă o ții în sertar, ca să te apleci puțin să o privești atunci când te simți abătută, sau apăsată de probleme, sau sexy, sau bătută de soartă, n-ai fi pus-o cu fața în sus?

Duffy a reactivat alarmele și a plecat spre atelierul de dezmembrări. Îi sunase mai devreme în legătură cu mașina amicului său, da, o Cortina personalizată. „N-ai vorbit cu mine despre ea, șefu'. Cortina, zici? Vopsită să semene cu un tigru? Da, mi-o aduc aminte, cum să nu? Cre' că n-ai noroc, șefu'. Bine, cum vrei, dacă insiști… Tre' să mă duc să verific în registru. Da, am avut o Cortina, dar acum e cam atâtica (făcu un gest ca al unui pescar plin de imaginație). Uimitor cum le fac

mașinile astea de balotat. Ești sigur că a fost trimisă aici?”

Era puțin probabil să obțină vreo informație în acest fel. Iar la ora 19 nici nu mai conta. Apoi l-a sunat Carol.

— Iartă-mă, am încercat să dau de tine ieri, dar erai plecat.

— …

— În legătură cu mașina.

— Bun.

— Mi s-a citit procesul verbal. Din câte și-au dat seama anchetatorii, înainte de a sări peste parapet, a avut loc un soi de coliziune. Pe aripa spate din partea dreaptă erau urme de vopsea de la alt vehicul, plus o îndoitură destul de serioasă în porțiunea în care a avut loc impactul.

— Explozie de pneu?

— S-a constatat că pneurile erau în bună stare.

— Direcția?

— Mașina era în stare bună. Bine, cu excepția urmelor izbiturii de parapet.

— Iar despre celălalt vehicul, nimic.

— Nicio vorbă. N-a oprit nimeni. Nimeni n-a văzut nimic.

— Mi-ai fost de mare ajutor, iubito. Mulțumesc. Carol a surâs către receptor. Nu te alegeai decât rar cu mulțumiri din partea lui Duffy. S-a gândit la el cu drag.

În același timp, Duffy se gândea la altceva. De exemplu: de ce ucizi? Pentru o cutie de ochelari italienești? Sau pentru două lăzi de somon afumat?

4.

— Așa cum am promis, domnule Hendrick.

Era recomandabil să-ți etalezi virtuțile în fața clienților.

— A, da, mulțumesc, Duffy.

Hendrick stătea pe treptele de intrare cu mâna întinsă pentru a recupera cheile. Nu părea foarte încântat să-l vadă pe Duffy.

— Aș fi vrut să schimbăm câteva vorbe.

— Da? A, foarte bine. L-a condus pe Duffy pe hol, ușuind din nou copilele spre grădină, și au intrat în bucătărie. Acum fetele păreau mai puțin dornice să iasă afară. Probabil că erau trimise prea des acolo, și nu le prea convenea. Și, apropo, oare exista și o doamnă Hendrick?

— Cred că ar fi trebuit să te întreb mai de mult, domnule Hendrick. Te-aș ruga să-mi spui câte ceva despre angajați. Poți să-mi dai câteva detalii?

— Bine, cu cine începem?

— Domnul Gleeson.

— Sper că nu-l bănuiești pe el. Hendrick l-a măsurat pe Duffy de parcă acesta i-ar fi pus deja cătușe lui Gleeson, din ale cărui buzunare umflate ieșeau capetele unor lingouri de aur, iar din manșetele întoarse ale pantalonilor i-ar fi curs diamante.

— Domnule Hendrick, deocamdată nu bănuiesc pe nimeni. Dar dacă nu-i suspectezi pe toți, înseamnă că nu bănuiești pe nimeni și atunci nu descoperi nimic. (Nu era întru totul adevărat, dar formula părea să-i mulțumească pe clienți; îi făcea să se simtă cu conștiința împăcată dacă spuneau lucruri neplăcute despre angajații lor preferați. Iar Duffy începuse în mod deliberat cu cineva în care Hendrick avea probabil încredere, astfel încât să nu fie silit să mai motiveze cererea încă o dată când avea să ajungă la doamna Boseley.) Există anumite modalități de investigație care par

supărătoare, dar dacă vrei ca treaba să se facă în mod profesional, regret, dar trebuie să le utilizăm. (Și abordarea aceasta le plăcea clienților: îi făcea să se simtă și ei puțin profesioniști, zgândărind, în același timp, unele porniri copilărești.)

— Sigur, sigur. Da, Gleeson e un tip grozav. Angajatul meu de patru ani. Harnic, nu a lipsit nicio zi, se înțelege cu ceilalți.

— Tan… Chinez, nu?

— Nu, malaiezian, cred. Mda, e oriental, corect? Rasa galbenă, și nu vorbește prea mult.

— Poate pentru că nu stăpânește prea bine limba.

— Ba da, e născut și crescut în Anglia. Un tip de treabă, harnic și el. Foarte puternic. Face cu mâinile niște chestii care nu se învață aici…

— Origami?

„Atenție, Duffy," s-a autocenzurat el, „nu te da prea șmecher", însă lui Hendrick i-a scăpat aluzia.

— Nu, sparge cărămizi și alte lucruri cu cantul palmei.

— A, da, înțeleg.

„Bravo, bine că m-ai prevenit."

— Casey?

— Un băiat bun („Hei, las-o mai moale, domnule."), foarte harnic. Nu pricepe întotdeauna ce i se cere. Șofer bun.

Duffy a întrebat și de ceilalți doi – Botsford și McAndrew – apoi, ușor temător:

— Și, înțelegi, chestiune de rutină – doamna Boseley?

Hendrick l-a fulgerat cu severitate, iar Duffy a făcut gestul acela, prin care îi reamintea că discutaseră deja despre asta.

— A, da, prea bine. O doamnă extraordinară, foarte eficientă, de încredere, nu a lipsit niciodată, se înțelege foarte bine cu angajații.

Iar seara se ocupă de o haită de pui de lup, neîndoielnic, iar atunci o cheamă Akela, sau cine știe cum. Hendrick nu-i era de niciun folos.

Evident, avea niște angajați-model – curați, harnici, cinstiți, sănătoși și așa mai departe. Numai că unul dintre ei fura din mărfuri, o nimica toată. Duffy a schimbat tonul, ca și cum latura profesională a discuției se încheiase, iar acum rămăseseră față în față, la o bere.

— Sunt întru totul de acord, domnule Hendrick, e o doamnă extraordinară. Mi-am dat seama de asta chiar de la început. Ai angajat-o de când ai pornit afacerea?

— Da, doamna Boseley lucrează pentru mine de cinci ani.

— Și cu ce s-a ocupat înainte? Așa, de curiozitate. Mă întrebam ce meserie a avut o doamnă ca ea.

— Cred că a fost stewardesă-șefă la o mare companie aeriană. Hendrick a rostit acestea cu tonul cuiva care spune mai puține decât știe.

— Și de ce n-a rămas în continuare la compania aceea? Până acum putea să ajungă în conducerea British Airways, nu?

— Mda, cred că da, dar presupun că dacă nu putea face ceea ce dorea, era preferabil să se pensioneze. După o anumită vârstă, nu mai pot fi însoțitoare de bord, înțelegi? Sunt niște reguli tâmpite.

— De acord. Și presupun că… Duffy a abordat un ton sugerând că a cam terminat cu întrebările, presupun că există un domn Boseley, nu?

Hendrick a râs, eveniment rar, costumul de înmormântare s-a umflat pe el, ca și cum însuși corpul se revoltase pe neașteptate. Pe frunte i-a căzut o șuviță de un blond murdar.

— Acum pricep eu unde bați, domnule Duffy. Regret, dar nu văd ce șanse ai avea.

Cu un efort, Duffy s-a străduit să imite râsul lui Hendrick.

— A, nu întrebam pentru mine. Mă gândeam, însă, ce păcat că o doamnă atât de deosebită trebuie să muncească pentru a-și câștiga existența.

Hendrick a continuat să-l privească bănuitor, semn limpede că nu credea o iotă din cele spuse de Duffy.

— Păi, din câte știu, există un domn Boseley, dar am aflat că e invalid. Nu-mi place să-mi bag nasul, dar am auzit că are un plămân de fier. Sărmana doamnă Boseley!

„Da, sărmanul *domn* Boseley," s-a gândit Duffy. „Nu numai cu un plămân de fier, ci având-o și pe doamna B. drept rază de soare." A revenit la tonul profesional.

— Așa, ce-mi puteți spune de McKay? Cum era?

— A, foarte harnic, bun șofer, a lucrat la noi câțiva ani.

„Da, o ajuta pe doamna Boseley să crească lupi, fără îndoială. Se pricepea să înalțe cortul. Lua babele în mașina-tigru ca să le ajute să traverseze strada. A făcut multe acțiuni caritabile."

— Prin urmare, domnule Hendrick, înțelegem că toți lucrează de ani de zile acolo – cel puțin doi, fiecare, corect?

— Da.

— Iar furturile au început în urmă cum șase luni.

— Da.

— Hm. Ar mai fi ceva. Între ei are cineva cazier?

Hendrick și-a împins șuvița rebelă la loc, disciplinând-o.

— A, dar sunt convins că s-au reabilitat complet.

„Aha, bravo."

— Povestește-mi și mie, domnule Hendrick. Duffy se bășicase de-a binelea, dar s-a străduit ca din tonul lui să rezulte doar o nuanță de reproș.

— Așa, Tan a înjunghiat o dată pe cineva; era foarte tânăr atunci și nici nu și-a dat seama de gravitatea faptei. Sunt convins că a fost provocat. De aceea a învățat să facă toate chestiile acelea cu

mâinile. (Așadar, acum le frânge oasele, și nu mai trebuie să-i înțepe cu șișul.) Iar Casey a bătut câțiva indivizi în tinerețe.

— Câte condamnări?

— Patru, dacă țin bine minte. Dar incidentele s-au petrecut la beție, din câte mi-a zis el. Nu cred că ar bate pe cineva din simplă plăcere.

— Și nu crezi că se cuvenea să știu și eu toate astea?

„Ai naibii clienți!”

— Ba da. Dar n-am crezut că are vreo importanță. Cum să zic, niciunul dintre ei n-a fost condamnat pentru furt. Și niciunul nu s-a încăierat – cel puțin la depozit. Îmi pare rău, m-am gândit că spunându-ți de la început te-aș influența într-un fel sau altul.

— Domnule Hendrick, îmi place cum gândești despre oameni, trebuie să recunosc. (Chiar dacă ești un prost fără pereche.)

•

Era gata să-l creadă pe Hendrick. S-a gândit că omul era nepriceput și foarte naiv; dar era dispus să-l creadă. Ciudat lucru, aproape că-i aproba atitudinea. Așa crede lumea: cine e infractor, infractor rămâne; tot astfel, oamenii consideră că după ce ai comis o infracțiune, se întâmplă la fel ca într-un mare magazin – alegi de pe raft orice infracțiune îți face cu ochiul. El știa că lucrurile nu se petreceau chiar așa. Unele infracțiuni se regăsesc în altele. De exemplu, criminalitatea intelectualilor: cei ce comiteau asemenea infracțiuni se apărau de obicei unii pe alții (cum să nu procedeze astfel, când infracțiunile erau atât de bănoase…). Iar piromanii, ăștia erau o adevărată belea. Le plăcea să incendieze câte ceva, mereu, mereu; altceva nu știau. Dacă ai un caz de piromanie, n-are niciun rost să iei la întrebări toți ciomăgarii sau spărgătorii de bănci; trebuie să găsești un dement cu o cutie de chibrituri, cineva căruia îi plăcea în copilărie să se uite la mașinile

de pompieri, cineva care, de altfel, e foarte timid și respectă legile – doar că-i place să vadă oameni arzând.

Așadar, furtul și violența? Ei, înrudirea e mult mai strânsă. Asta nu înseamnă că se și leagă. Uneori le dai la cap oamenilor ca să-i jefuiești; alteori furi, iar apoi trebuie să dai în stânga și-n dreapta ca să scapi. Însă al naibii de mulți oameni găsesc o plăcere în a-i lovi pe alții doar de amorul artei. Le place chestia asta. Îi face să se simtă bine. Și, în felul acesta, persoana pe care au bușit-o nu-i mai irită. Duffy înțelegea asta. Dacă erai malaiezian crescut în Anglia, nu te mai simțeai neapărat malaiezian, doar că arătai ca unul, și, după câțiva ani de școală, te săturai să-ți tot vezi colegii cum se trag de coada ochilor ca să-i îngusteze, cum ți se vorbește cântat și sincopat și ești atacat în hârjoană cu lovituri de kung-fu mimate, dar câteva te și nimeresc, cum ți se demonstrează mereu că ei sunt mai mulți, iar situația asta nu se va schimba curând, a, și ce pix frumos ai, chinezoiule, cre' c-o să ți-l iau, așa de mult îmi place. Ei, nu-ți vine să-l bagi puțin în spital pe cel care îți face așa ceva? Iar dacă așa decurg lucrurile, ceea ce e deja confirmat, asta nu te face să-ți dorești să furi ochelari italienești zece ani mai târziu?

Hm. Duffy înțelegea punctul de vedere al lui Hendrick, chiar dacă, pe de altă parte, era cam tras de păr, devenind vecin cu sentimentalismul. Da, era posibil ca puștii să îl fi tratat cu totul altfel pe Tan după ce acesta împunsese cu șișul pe cineva din școală. Nu te mai lua de chinezoiul ăla nebun, iar strâmbăturile și loviturile de kung-fu ar fi încetat. Puștii respectă violența și demența – nu nebunia ascunsă, introvertită, desigur, ci nebunia ucigașă, dezlănțuită, exteriorizată. Fără îndoială că Tan n-a mai avut probleme la școală după episodul în care a apelat la cuțit. Și, fără îndoială, el a tras concluzia că violența – ciudat lucru, nu-i așa? – dă

roade. E cât se poate de logic, de acord? Iar logica ar continua cu ideea: roadele sunt cu atât mai dulci dacă nu ești prins. Duffy știa din experiență cum să citească un cazier. Proceda ca orice polițist care se respectă: interpreta fiecare achitare drept detenție, dublând numărul de detenții, interpretând declarațiile de vinovăție drept ceea ce erau în realitate – o modalitate de a evita o acuzație mai gravă – și completând perioadele dintre detenții cu tot soiul de alte infracțiuni nedepistate.

Duffy își lăsase imaginația să zburde neîngrădită, dar asta din cauza lipsei de elemente concrete. Nu putea analiza decât ceea știa. Nu l-ar fi deranjat să poarte o discuție cu omul țintuit la pat, McKay, dar riscurile erau prea mari; cine știe în ce era acesta amestecat? În schimb, a sunat-o pe Carol și a rugat-o să caute cele șase nume în baza de date. Voia să compare evidențele poliției cu cele spuse de Hendrick. Ca să încheie lista, a mai adăugat un nume – pe cel al lui Hendrick. Nu se știe niciodată.

Carol l-a refuzat. Nu-i plăcea modul în care Duffy se slujea de ea ca parte a serviciilor pe care le asigura clienților lui. Putea fi concediată imediat. Duffy a exagerat importanța verificării și, până la urmă, ea s-a lăsat înduplecată. La o adică, nu era chiar atât de riscant; iar el avea nevoie de acele informații ca să-și facă treaba; plus că desfășura o activitate în același domeniu cu ea.

El a întrebat-o apoi dacă îi putea da mașina în acea seară; de astă dată, răspunsul a fost nu. I-o putea împrumuta în seara următoare, atât. Duffy s-a mulțumit și cu asta, a închis și și-a imaginat-o la discoteca pe role împreună cu John Travolta, care a fost înlocuit la mijlocul dansului cu Robert Redford, care a invitat-o la o cină de basm, cu lumânări pe masă și tot decorul (dar de ce, în imaginația lui, ea era tot în uniformă?), iar apoi, reveniți la locuința lui, a făcut-o să plângă și să râdă de fericire și încântare. Între timp, Carol

gândea: mda, de data asta *puteam* să amân vizita la mătușă-mea, dar cu bărbații trebuie să dovedești puțină fermitate; mai ales cu unii ca Duffy.

Luni, la depozit, avea de rezolvat o problemă delicată. Gleeson. Duffy spera să n-o dea în bară. Trebuia doar să găsească modalitatea potrivită. Se mai punea problema de a nu aborda subiectul prea curând, pentru ca să dea de gândit în legătură cu ceea ce s-ar fi putut întâmpla; dar, pe de altă parte, să nu amâne prea mult, pentru ca ceilalți să nu-și închipuie că nu s-a întâmplat nimic. Duffy și-a petrecut o parte din zi gândindu-se dacă malaiezianul avea nevoie de ochelari de soare, având în vedere vremea din Anglia; apoi, pe la mijlocul după-amiezei, a socotit că ar trebui să afle asta înainte ca întrebarea să înceapă să-l obsedeze. L-a zărit pe Gleeson care, cu o foaie în mână, verifica niște lăzi, și s-a apropiat ca din întâmplare de el.

— Nu vrei să mă ajuți cu mașina?

Continuând să bifeze articolele de pe listă, Gleeson nu a ridicat privirea spre el.

— Am parcat-o rău.

Gleeson nu i-a acordat nicio atenție.

— Am parcat-o unde nu trebuie.

Gleeson a continuat să-l ignore. Cu ochii la foaia de hârtie, a strâns din buze, iar perciunii au făcut o mișcare ușor înainte.

— E parcată rău.

— Du-te dracului, Duffy, i-a răspuns Gleeson, încet, pe un ton aparent amical.

Dacă nu reușea să-l scoată afară din depozit, trebuia să discute cu el acolo. Sau putea încerca altceva, sfătuindu-l să nu i se mai adreseze așa. Aproape în șoaptă, Duffy i-a zis:

— Sper că ai purtat mănuși, Gleeson, fiindcă eu sigur le-am avut pe mână.

Apoi s-a îndepărtat încet, ieșind prin ușile duble și ajungând în parcare. Un minut mai târziu, stăteau amândoi alături, uitându-se fără rost la

motorul furgonetei. Simpla prezență a lui Gleeson îi spunea ceva suplimentar lui Duffy: că individul nu purtase mănuși.

— Ei, ce-i cu ziua de vineri?

— Ce-i cu vineri?

— Chestia din mașina mea.

— Ce chestie?

— Calculatoarele.

— Ce calculatoare? (Dumnezeule, semăna cu o lecție de limba engleză pentru cursanți străini; repetați tot ce spun, dar sub formă de întrebare.)

— Vineri am găsit niște calculatoare în mașină.

— Ai început să șterpelești calculatoare, amice? Fii atent să nu te torn.

— Vineri ai pus șase calculatoare în mașina mea.

— De ce-aș face așa ceva? Doar nu e ziua ta de naștere, nu?

— Și, ca din întâmplare, am fost oprit la control când să ies pe poartă.

— Foarte bun serviciul de pază de aici. Lucrează la fix.

— Vineri, ai împrumutat cheile de la mașina mea.

— Eu, frățioare? Păi voiam să-ți mut mașina.

— Dar n-ai mișcat-o din loc.

— Atunci de ce-aș fi avut nevoie de chei? Vino-ți în fire, băiatule.

Duffy a simțit că nu stăpânea deloc discuția.

— De ce-ai venit imediat ce am spus că nu ai purtat mănuși?

— Asta spuneai tu acolo? Te-am auzit bolborosind ceva și am crezut că ai nevoie de ajutor la mașină. De-aia am ieșit. Iar acum te-apuci să-mi spui că ai șterpelit niște calculatoare. Duffy, cred că slujba asta e prea grea pentru tine. (Gleeson a surâs amical; știa cum să mimeze asta, atâta vreme cât semnificația era cu totul alta. Singura soluție era să schimbe subiectul.)

— Bun, să reluăm. Să spunem că mașina s-a reparat. Să spunem că ai mutat-o vineri. Să mai spunem că nu am undeva un pachet care ar putea să aibă sau nu amprente pe el. (Deși asta n-ar putea dovedi nimic, și-a dat seama Duffy.) Să spunem apoi că nu mi s-a anunțat sosirea la poartă pentru un control și că, dacă așa s-a întâmplat, controlul a fost făcut la plesneală. Bine?

— Eu cred că slujba asta e prea grea pentru tine.

Însă Duffy a continuat cu încăpățânare:

— Atunci să vorbim despre altceva. Gleeson, am nevoie de slujba asta. Nu-mi place mai mult decât altele, dar am nevoie de ea. Uite, nu mă supăr că-mi dai să fac tot felul de căcaturi și mă pui să mut lăzi despre care știm amândoi al dracului de bine că nu trebuie mutate neapărat. Nu mă supăr că m-ai pus să stau în colțul acela. Nu vreau să particip la jocurile voastre de cărți pentru că nu joc cărți. Nici nu-mi pasă că nu vrei ca eu să lucrez aici; e treaba ta. Țin să-ți spun că muncesc aici, și o să rămân să muncesc, și ai face bine să te obișnuiești cu ideea asta. Iar dacă mai încerci să-mi faci necazuri, atunci o să-ți fac și eu, îți promit solemn.

Duffy spera că trecerea de la lamentare patetică la agresivitate, apoi la o insistență de maniac, va avea un oarecare efect. Necazul era că nu mai avea la îndemână alte amenințări. „Ori o să-ți dezumflu cauciucurile…” „Sau o să te calc pe șireturi” – cam așa sunau vorbele lui. Spera, totuși, că pentru Gleeson ele sunau altfel; nădăjduia că existența și locul în care se aflau calculatoarele îi puteau oferi un mic avantaj. Nu putea decât să țină cu dinții de ceea ce avea, să rămână cu capul plecat și să fie atent la cei care încercau să-l lucreze.

Când au reintrat în depozit, Gleeson avea o mină serioasă. Sprâncenele stufoase i se uniseră, semn că rămăsese pe gânduri. Când au trecut de ușile duble, omul s-a întors secretos spre Duffy și i-a spus:

— Apropo, să fiu în locul tău, n-aș mai șuti niciun calculator. Adică, nu poți să operezi de două ori la același transport, corect?

După ce s-a apucat din nou de treabă, Duffy s-a gândit că acea discuție, deși necesară, va avea și un efect nedorit, acela de a îngheța lucrurile. Gleeson (presupunând că era vorba doar de el, sau „ei", dacă erau mai mulți) va ști că Duffy o să stea cu ochii în patru, ca să nu i se mai joace vreo festă sau să i se vâre vreo pisică moartă pe țeava de eșapament sau cine știe ce altceva. Îi va urmări (presupunând că sunt mai mulți), iar ei vor proceda la fel. Ei ar putea încerca diverse măgării; îl vor lăsa să se frământe în colțul obraznicilor; mai mult ca sigur că nu va mai exista o urmare la cele cincizeci de lire din dulapul de haine (presupunând că în acel scop îi fuseseră strecurați banii; sau puteau fi doar o momeală preliminară, ca să accepte și calculatoarele). În orice caz, Duffy și-a dat seama că va avea serios de furcă pentru a rezolva cazul după ce lucrurile evoluaseră astfel. Acum trebuia să spere că munca de teren îi va furniza vreun element interesant.

Și așa a început pentru Duffy o perioadă extrem de plicticoasă, care a ținut aproape două săptămâni. A telefonat mereu la cel de-al treilea atelier de dezmembrări, dar nu i-a răspuns nimeni. În serile în care Carol îl lăsa să-i ia ruginitul Mini, a urmărit pe câte unul dintre cei patru: Gleeson, Tan, Casey și doamna Boseley. Cu alte cuvinte, se ducea până la Carol cu furgoneta, lua Mini-ul, se deplasa până la una dintre adresele pe care și le notase în agendă și stătea, așteptând să se întâmple ceva. Ideea de a descoperi ce făceau cei urmăriți în timpul liber nu părea prea grozavă, dar, pe undeva, îi folosea mai mult decât să stea acasă și să se uite la televizor; pe măsură ce fundul îi amorțea după ce petrecea câteva ore așteptând, măcar simțea că nu-și ia banii de pomană.

Punctul nevralgic al acestui plan era că, până se posta el în apropierea locuințelor, oamenii plecau deseori să-și petreacă seara undeva. De exemplu, Casey părea să ajungă acasă la câteva minute după ce pleca de la muncă – făcea o gargară cu apă de gură, după care rămânea încuiat în casă. Apoi, după ce și-a pierdut două seri în fața locuinței din Heston a lui Casey, Duffy și-a dat seama că omul plecase deja în oraș și probabil că, aflat în vreun cinematograf în aer liber, își folosea degetul tatuat special pentru făcut curte. În cea de-a treia seară, Duffy a riscat și l-a urmărit direct de la muncă, folosind furgoneta. Numai că, în seara aceea, Casey hotărâse să rămână acasă. A doua zi după ce a executat cele două porții de fasole și plăcinte l-a întrebat pe Duffy:

— Ai văzut lupta de-aseară?

Duffy și-a exprimat părerea de rău, dar nu se uitase la televizor; Casey l-a asigurat că fusese un meci de milioane.

În cazul lui Gleeson, trebuise să stea în fața unei case destul de mari cu un etaj din Uxbridge; exista și o doamnă Gleeson și, după câte se părea, un copilaș cu același nume. Poate că asta explica de ce nu prea ieșeau în oraș. Sau, cel puțin, n-au ieșit în serile alese de Duffy să îi supravegheze locuința. Singurul lucru care l-a surprins puțin a fost prezența a două automobile parcate foarte aproape unul de celălalt în spațiul neîncăpător: Viva, cu care Gleeson venea la muncă, și un Ford Granada. Pesemne că doamna Gleeson avea un venit substanțial.

Tan s-a dovedit mai interesant. Locuia cu familia la marginea cartierului Southall. Ieșea aproape în fiecare seară cu prietena lui – deși, din fericire pentru Duffy, nu înainte de a lua o masă malaieziană cu părinții. Duffy și-a imaginat feluri de mâncare malaieziană în timp ce mesteca o plăcintă cu carne de porc și conducând cât putea de repede de la apartamentul lui Carol până în

Southall. Dacă se grăbea, ajungea acolo la vreme ca să-l urmărească pe Tan, care pleca împreună cu prietena lui la film, la o bodegă sau, odată, la o plimbare prin parc.

Doamna Boseley locuia în Rayners Park, lucru care îi convenea ceva mai mult lui Duffy – fiindcă o lua pe Western Avenue, iar apoi o tăia direct până la ea. Ea lăsa impresia că-i face plăcere să ude în fiecare seară florile în grădina din fața casei, ceea ce-l obliga pe Duffy să parcheze ceva mai departe. Alt lucru la care ținea doamna Boseley era să stea de vorbă cu vecinii. Se părea că nu se justifică onorariul pe care-l primea de la Hendrick.

Acea supraveghere de rutină însemna și un consum considerabil de carburant. Dar și un consum nervos pentru Duffy. După nouă seri petrecute astfel, a simțit că nu mai suportă. Și-a acordat o seară liberă și s-a dus la Clubul Gemini. Acolo mergea la agățat când atmosfera de la Alligator devenea răsuflată, când se plictisea să vadă mereu aceleași persoane cunoscute sorbindu-și vermutul, când voia ceva neașteptat și să-și exerseze talentele de vânător. Ambianța de la Gemini nu era cu nimic mai lipsită de eleganță, însă presupunea o concurență mai aprinsă. Acolo trebuia să facă mai mult efort de imaginație și să cheltuiască ceva mai mult; dar marfa era mai diversificată. Cineva i-a suflat de sub nas un suedez foarte simpatic (deși club cu membri cotizând, străinii erau admiși doar prezentând pașaportul); până la urmă, a ajuns acasă cu un stagiar sfios de la o editură, care simțise nevoia de a flirta îndelung, îl făcuse pe Duffy să-i ofere prea mult de băut, apoi, după ce s-a urcat în furgonetă a spus că nu mai făcuse chestia aceea niciodată (Duffy nu l-a crezut, dar l-a asigurat că nu va păți nimic), după care s-a ofuscat când a trebuit să-și depună ceasul în cutia din plastic. Gol și beat criță, s-a bălăbănit prin apartament, cu ceasul încă la mână, exclamând: „Dar vreau să cronometrăm, să

cronometrăm!” Într-un târziu, când Duffy și-a pierdut răbdarea, tânărul a făcut o față lungă, a pornit cu pași șovăielnici spre baie, și-a pus ceasul în cutie și, în aceeași clipă, a vărsat în ea. În timp ce curăța voma de pe ceas și asculta sforăiturile ce se auzeau dinspre canapea, Duffy a jurat încă o dată că va rămâne credincios Clubului Alligator.

În seara următoare s-a întâmplat totuși ceva. Doamna Boseley a ieșit în oraș. La ora 20:30, a ieșit pe ușă, ceea ce i-a dat emoții lui Duffy. De astă dată nu mai avea stropitoarea în mână și nici n-a căutat din ochi vreo vecină cu care să flecărească, ci s-a dus direct la mașină și a plecat. În plus, își lăsase părul pe umeri.

S-a dovedit a fi o șoferiță sigură pe ea. Cu toate acestea, Duffy a urmărit-o fără probleme până în West End. Se vedea că știe bine zona, dar Duffy o știa și mai bine. După trei ani ca sergent detectiv în Soho, încă-și amintea fiecare alee, fiecare stradă cu sens unic și aproape toate infracțiunile ce se comiteau acolo. Doamna Boseley a parcat pe Great Marlborough Street; el a trecut de mașina ei, a oprit la vreo treizeci de metri și a urmărit-o în oglinda retrovizoare cât ea a coborât și a încuiat portiera. Apoi a mers în urma ei pe jos pe Poland Street, Broadwick Street, la stânga, la dreapta, după care, brusc, ea a dispărut într-un club. A rămas câteva minute la vreo douăzeci de pași de intrare, după care a traversat strada și a mers încet pe trotuar.

Se numea Dude’s și, chiar privit de pe cealaltă parte a străzii, nu părea soiul de local despre care doamna Boseley să aibă cunoștință – adică *acea* doamnă, cum o știa el. Deasupra intrării se afla o copertină castanie pe care, cu litere aurite de mână, înalte de un metru, scria „Dude’s”. Ferestrele aveau draperii din catifea, date deoparte și legate cu cordoane din dantelă, dar, deși strânse, nu se putea vedea nimic înăuntru, deoarece pe dinăuntru existau obloane, iar acestea erau trase. Ca să

priceapă ce-l aștepta dincolo de ușă, clientul trebuia să examineze vitrinele mari din stânga și dreapta intrării, în care se vedeau fotografii mari, aplicate pe un material transparent, iluminat din spate.

Duffy a traversat strada și s-a uitat la vitrine. Una dintre poze înfățișa un bar curbat, cu numeroase scaune, toate goale; apoi una care prezenta zona de restaurant, prezentând separeuri cu uși batante, înalte până la talie. Mai era două fotografii cu fete foarte drăguțe, una brunetă și cealaltă blondă, ambele cu umerii dezgoliți. În partea de sus a vitrinei din stânga era un afiș pe care scria: *DUDE'S – LOCUL UNDE DOMNII SE POT RELAXA*; în partea cealaltă, a citit: *DUDE'S – CEA MAI BUNĂ COMPANIE.*

Și-a continuat plimbarea și s-a postat la aproximativ treizeci de metri de intrarea în club. După o oră, doamna Boseley a ieșit și, fără să privească în jur, s-a dus grăbită spre mașină. Duffy a urmărit-o atât cât să fie cât de cât sigur că se întorcea acasă; după aceea, a cotit și a dus Mini-ul până la locuința lui Carol ca să-și ia furgonetă. A vârât cheia de contact pe sub ușă; Carol insistase asupra acestui aspect. În timp ce se îndepărta, Duffy s-a uitat cu ură la automobilele parcate în apropiere. Nu cumva acela aparținea lui Paul Newman?

A doua zi, la slujbă, stând în colțișorul lui tradițional, s-a trezit privind spre cușca din sticlă a doamnei Boseley. Vai, vai, s-a gândit el. O slujbă sigură și bună, o căsuță în Rayners Lane, o stropitoare, un soț cu un plămân de oțel – și, dintr-o dată, părul lăsat liber și fuguța la un club deocheat. Apela la vechea meserie din când în când pentru a face față cheltuielilor medicale legate de boala soțului? Dacă așa stăteau lucrurile, merita să meargă atâta drum până în centru, ca să rămână acolo doar o oră? Înseamnă că trebuie să faci ceva extrem de murdar ca să merite efortul, s-

a gândit Duffy. Iar când ieșise nu arăta ca o persoană care făcuse ceva ieșit din comun.

Poate exista o explicație de o nevinovăție perfectă. Din câte știa Duffy, o asemenea explicație era absurdă, dar merita să i se dea o șansă. Poate că acolo lucra fratele ei; ori o fiică nelegitimă. Dar îți vizitezi fiica nelegitimă la locul de muncă? Și de ce-și lăsase părul în vânt? Cu părul liber, arăta mai bine, a trebuit să recunoască Duffy, mai puțin glacială. Aproape ca o persoană care nu era deloc rea.

Enigma i-a dat de gândit toată ziua, ceea ce îl făcea fericit. Pe de altă parte, știa că în acea seară nu-l va mai urmări pe Tan până la discoteca malaieziană din Hayes, slavă cerului. După serviciu, i-a telefonat lui Carol ca să afle dacă putea trece pe la ea; nu, nu avea nevoie de mașină. Voia, în schimb, plicul maro pe care-l lăsase acolo. Nu-și închipuia că gentlemenii se relaxau pe de-a moaca. A bănuit că relaxarea nu presupunea bluzoane cu fermoare mari din plastic, blugi și bluze sport. Pe de o parte, Duffy gândea: „Ia mai dă-i încolo, doar eu plătesc, de ce să nu mă-mbrac cum vreau?” Pe de alta, bunul-simț îi spunea că nu trebuia să iasă în evidență mai mult decât era nevoie. A scotocit prin partea mai neumblată a șifonierului și a găsit un costum de polițist, având o culoare delicat-noroioasă, cu reverele înguste cât triunghiurile de la jocul de table și cu pantaloni strânși jos. L-a îmbrăcat și nu i-a plăcut cum îi venea în talie; a desfăcut cele două barete elastice, dar nici așa nu a depistat vreo diferență la șolduri. „Te-ai maturizat deplin” și-a zis în gând, însă altă voce, mai realistă, i-a șoptit: „Te-ai îngrășat, Duffy, te-ai îngrășat”.

Și-a găsit o cravată subțire cât ața de la păstăile de fasole mai trecute și și-a strâns-o la gât. În timpul operațiunii, a simțit că totul seamănă a sinucidere; „Iisuse, și la gât m-am îngrășat”. După aceea s-a examinat în oglindă. Arăta ridicol.

Semăna cu un component al vreunei trupe din anii ’60, care-l luase de model pe liderul de la *Gerry and the Pacemakers*[16] și nu dusese imitația până la capăt; și a mimat un solo de baterie, așa, pentru sine. În niciun caz nu arăta ca un gentleman dornic de relaxare. Să-și scoată cercelul din ureche? Să treacă la cizmele pentru mers în deșert? Nu, ce naiba, făcuse deja destule compromisuri. „Așteaptă până când vor vedea culoarea bancnotelor foarte uzate, de o liră: abia după aceea vor ști cu cine au de a face.”

Când l-a văzut, Carol a pufnit în râs.

— Unde te duci, Duffy? La vreo discotecă de epocă?

— Chiar atât de rău arăt? Eu credeam că sunt foarte șic.

— Duffy, arăți groaznic.

Apoi l-a sărutat pe buze, asta doar de încântare față de modul îngrozitor în care arăta. Costumul îl strângea în talie atât de tare, încât l-a făcut să se ducă la baie. Când a revenit, Carol i-a spus:

— Hei, am verificat persoanele acelea. Scuze că a durat atât, dar n-am vrut să risc.

— Sigur. Mulțumesc, iubito. Și ce-ai aflat?

Carol i-a întins o foaie. A citit-o grăbit. Exact cum spusese și Hendrick. Iar patronul era curat. Cu toate acestea, se cuvenea să se arate recunoscător.

— Foarte util, iubito. Exact ce-mi trebuia.

— Și, cum merge treaba?

N-a întrebat în ce consta acea treabă, fiindcă, de fapt, nici nu voia să știe. Cariera lui Duffy o preocupa doar în plan general.

— Nu prea grozav. Treabă de durată. Cu toate astea, iese banul.

— Ăsta-i cel mai important lucru.

Apoi i-a adus plicul. El a scos banii și i-a îndesat într-un buzunar. Când a plecat – Carol și-a reprimat un chicotit văzând croiala demodată a hainei, care îi aducea aminte de costumele gangsterilor din filmele vechi – Duffy a început să

se simtă ca un om cu bani. Pe întuneric, și având lumina din spate, putea trece drept un gentleman.

A parcat pe Great Marlborough Street și s-a îndepărtat de mașină simțindu-se foarte emoționat. S-a îndreptat spre Dude's, local apărut după ce el fusese dat afară din poliție. Oare cum era înăuntru? Elegant? Sau dezmățat? Indiferent cum ar fi arătat interiorul, tot era mai bine decât să aștepte în Mini undeva, în Rayners Lane.

Pe ușile duble din sticlă scria Dude's. Pe ușile interioare, la fel: Dude's. Da, știau oamenii să te lămurească unde intri. Când a ajuns înăuntru, la început i s-a părut foarte întuneric. În stânga se afla garderoba, unde a văzut o fată. Probabil că oricum s-ar fi oprit, dar acum picioarele l-au făcut să rămână țintuit. Fata avea sânii dezgoliți și erau foarte frumoși, a socotit el.

— Pălăria, domnule, a spus ea.

— N-am pălărie.

— Ba nu; pălăria, domnule.

A mai făcut un pas înainte. Se prostise de tot? Era bine că se holba așa la sânii ei?

— Scuze, a zis Duffy, n-am mai fost aici.

— Nicio problemă, domnule, i-a răspuns ea și i-a zâmbit de parcă făcea reclamă pentru vreo pastă de dinți. O să alegeți una dintre fetele de jos, desigur.

— A, desigur.

— Douăzeci de lire, domnule.

— A, desigur.

A numărat fără grabă douăzeci de lire din mormanul de bancnote și s-a întrebat ce va obține de acei bani. Adică, pe ce dădea atâția bani? Unde era acel „jos"? Și unde erau fetele?

Nu era cazul să-și facă griji. După ce s-a îndepărtat puțin de garderobieră, le-a văzut. Spre dreapta se găsea barul lung și curbat pe care îl admirase la intrare, deși părea mai mic și mai puțin luxos decât în fotografie. În jurul lui stăteau grupate vreo cincisprezece fete, dintre care cinci

roiau în jurul unui bărbat gras. A observat că erau pentru toate gusturile, inclusiv, de sămânță, o negresă și o chinezoaică, (ori poate malaieziană de sămânță), dar toate aveau ceva în comun: își lăsaseră sânii la vedere. Mai puțin una, care purta un tricou bine mulat pe corp. Când Duffy s-a îndreptat spre bar, cu un gest mecanic, fata și-a tras baretele în jos, ca să-și expună sânii care, antrenați de tricou, au tresăltat ușor.

Dispersându-se, cele opt sau zece fete dinspre capătul apropiat al barului au pornit spre el, silindu-l să se refugieze pe un scaun înalt. Barmanul cu un fizic impresionant i-a recomandat să-și ia ceva de băut, iar el s-a simțit încântat până la cer să-i facă pe plac. A comandat un whisky.

— Patru lire, domnule. (Cum să contrazici un om cu un asemenea glas? Cel mult, te poți simți îndemnat să spui, „Asta-i tot, nu mai poți turna puțin? Uite aici, de șapte lire.” Whisky-ul acela era minuscul. Și răsese deja aproape jumătate din teancul de bani.

— Îmi pare rău, nu cred că-mi pot permite să vă țin pe toate lângă mine, a spus el spășit către fetele care-l asediau. Nu mai văzuse în jurul lui fete atât de diferite – ca statură și sâni – toate deodată pe el. Asta îi dădea o senzație stranie. Nu se simțea chiar excitat; mai curând avea sentimentul că se află într-o grădină zoologică.

— Nu-i nimic, a spus fata din dreapta lui. Băutura noastră e din partea casei. Majoritatea aveau suc de portocale în pahar. A sorbit din whisky. Conversația se împotmolise.

— Așa, și cu ce vă ocupați? a întrebat el, oarecum agitat, de parcă s-ar fi aflat la o petrecere unde nu cunoștea invitații. Pesemne era cea mai ridicolă întrebare pe care o pusese vreodată. Fetele au chicotit.

— Dar tu, cu ce te ocupi? l-a dezmeticit fata din stânga, o brunetă cu un accent tipic pentru cineva

din nordul țării; avea niște sâni nici prea-prea, nici foarte-foarte.

— Sunt… sunt ăăă… Vreo două fete au pufnit în râs aproape imediat. Părea normal ca bărbații să mintă, asta-i regula, iar fetele o știau din capul locului. În cele din urmă, a reușit să spună ceva: Sunt… creator de modă.

Auzind asta, toate fetele au hohotit, iar una, aflată în apropierea bărbatului gras, s-a desprins de grup și s-a apropiat de Duffy. Conversația ajunsese iar într-un impas. Aproape terminase de băut whisky-ul.

— Gata, a spus fata din stânga lui. De ajuns cu admiratul. Pe care dintre noi o iei jos? Suspansul ăsta ne omoară.

— A, da. Duffy a ridicat paharul și a înghițit ultimele picături. Avându-le pe toate în jur s-a sfiit să le cerceteze pe rând. A plecat capul și, adresându-se fetei din stânga, a spus: Mda, păi, cred că pe tine.

S-au ridicat și, în același timp, fata cu tricoul mulat și-a tras bretelele pe umeri, vârându-și sânii înăuntru. Aveau să rămână ascunși acolo până la apariția următorului client. A urmat-o pe fata aleasă, care a traversat barul, pornind către scară. Avea pantaloni negri, strâmți, până la jumătatea gambei, a remarcat el, de aceea a avut senzația că merge în spatele unui gondolier, doar că purta sandale cu barete aurii și tocuri înalte.

Pe măsură ce au coborât, lumina i s-a părut tot mai scăzută. L-a întâmpinat un miros pătrunzător de tămâie. Au ajuns în sala prezentată în fotografia de la intrare, cea cu separeuri și uși batante. După ce s-a uitat în jur, fata a găsit un separeu gol și s-au așezat. Ea a apăsat butonul unei sonerii și a zis:

— Cum te cheamă, scumpule?

— Nick. Dar pe tine?

— Delia. Groaznic nume, nu? Poți să-mi spui altfel, dacă vrei. Majoritatea așa procedează.

— Nu, e în regulă, e… perfect. Nu prea avea motive să i se adreseze pe nume; pe durata unei asemenea întâlniri nici nu era nevoie de multe vorbe. Curând a apărut un chelner cu două pahare și o sticlă de șampanie plină pe sfert; gheața era mai mult topită.

— Zece, i-a șoptit fata, iar el s-a mai despărțit de o parte bunicică din banii primiți de la Gleeson.

Fata a turnat șampania în pahare și a ciocnit cu el. Duffy a sorbit; ea și-a așezat paharul pe masă.

— Și de unde zici că ai costumul ăsta?

— Îți place?

— Da, mi se pare drăguț. Și-i chiar din ani ’50?

— Îhâm.

— Și de un’ l-ai căpătat?

— De la un magazin unde-l știu pe patron. Vinde îmbrăcăminte din anii ’50.

Fata i-a surâs, aproape firesc, a socotit Duffy.

— Și-atunci de ce miroase a naftalină?

— Așa miroase colonia mea. Și asta a revenit la modă. N-ai auzit de ea – colonie de molii?

— Mă iei în balon.

— Nu. Zău că nu.

— Ești simpatic.

— Îhâm.

— Poți să mă ții de țâțe dacă vrei.

— Zău?

— Doar ai plătit pentru ele. De aia sunt la vedere. Nu-s doar pentru privit.

— Sigur că nu. „Ceva mai interesant decât să țin în palmă o zaharniță”, s-a gândit el; fata avea un talent neîntrecut să golească acea invitație de orice încărcătură erotică. A întins mâna și și-a lipit degetele de sânul ei drept. Ea a respirat aproape ușurată, semn că ritualul presupus de situație se respecta, în sfârșit.

S-a uitat spre masă. În afară de șampanie, pe ea mai erau trei obiecte: o lumânare aprinsă, un buchet de flori exotice din plastic, după toate aparențele, și un bețișor parfumat care ardea.

— Sunt adevărate, l-a lămurit ea. Pesemne se referea la țâțe.

— Serios?

— Mda – miroase-le.

Chiar voia. A analizat toate mișcările presupuse de acea acțiune și și-a dat seama că nu se putea apleca până la flori fără să-și ia mai întâi mâna de pe sânul Deliei; până în acel moment, ținuse paharul în stânga și se încurcase mereu în mâini. A dat drumul sânului și a aplecat capul către flori. În același timp, din colțul ochiului a surprins o mișcare bruscă. A tras pe nări; miroseau vag luxuriant, dar, din cauza aromei pătrunzătoare emanate de bățul parfumat, îi era greu să se pronunțe.

S-a îndreptat de spate și a așezat din nou mâna pe sânul ei: tot pe dreptul, fiindcă era mai aproape. S-a gândit că întinzând mâna după celălalt ar fi depășit buna cuviință și și-ar fi exprimat nemulțumirea cu ceea ce deja avea.

— Ce flori sunt?

— Habar n-am. Da's proaspete. Aduse în fiecare zi. Domnul Dalby le primește zilnic. Din străinătate. „Flori proaspete pentru floricelele mele," așa zice.

— De ce-ai aruncat șampania cât le miroseam?

— A, ca să scap de ea și să mai comanzi o sticlă. De fapt, nu-mi mai place gustul. De când lucrez aici, m-am lăsat. Vrei să te ajut să termini?

— Ăăă, cred c-o să mai aștept puțin.

— E zece lire, dacă te interesează prețul. Hai, repede, mai comandă și tu o sticlă, că vine domnu' Dalby. Și, agitată, a apăsat butonul soneriei de pe perete, iar Duffy și-a retras mâna de pe sânul ei ca să se scotocească de bani. Dintr-un birou aflat la capătul încăperii, la care se ajungea pe o scară, ieșise un bărbat care mergea încet pe culoarul dintre separeuri. Pășea cu discreție, privind în jur doar din colțul ochilor, însă prezența lui abia simțită le făcea pe fete să apese imediat pe

butoanele soneriilor pentru a mai comanda șampanie.

— De data asta o s-o beau și pe a ta, dacă nu te superi.

— Bine, dar să nu te lălăi cu ea, și s-o bei repede, ca și cum am fi consumat-o amândoi.

— În regulă.

Domnul Dalby ajunsese aproape în dreptul separeului lor. Mergea ca un bătrân, dar poate pentru că se străduia să nu sperie clienții. În realitate, avea în jur de patruzeci de ani, o față rubicondă, ochelari rotunzi și un ten rozaliu. Purta un costum alb cu dungi. Duffy s-a uitat în altă parte, dar asta nu din cauza sentimentului de vinovăție trăit de clientul ros de remușcări. Domnul Dalby era cel a cărui fotografie o văzuse în sertar.

5.

— Acela e șeful?

— Da, e domnu' Dalby.

Apoi a sosit și cel de-al doilea sfert de sticlă de șampanie, ceea ce l-a făcut pe Duffy să rămână doar cu patru lire din banii lui Gleeson.

— Ai fost pe la câini?

— Poftim?

— La câini – la pariuri ai câștigat banii ăia?

— Nu, a răspuns el, Hardie Amies[7] mă plătește mereu așa. (Ea a chicotit. Duffy începuse să o placă. Ba nu, era o exagerare. Nu-l deranja prezența ei. Și-a așezat palma, umedă de pe sticla de șampanie, pe sânul ei drept. Oare avea voie să-l mângâie, sau pentru asta plătea ceva în plus? Asta nu pentru că ținea cu orice chip să i-l mângâie.)

— Și cum e domnul Dalby?

— De treabă. Ține la reguli. Dacă nu le respecți, nu e obligatoriu să lucrezi aici, deci totul e pe bune.

— Trebuie să te culci cu el?

— Da, sigur. Nu prea des. Și întotdeauna plătește. Da' dacă nu vrei, poți zice nu, asta e una dintre reguli. Dar nimeni nu face asta, bineînțeles.

— Îhâm.

— Și, oricum, nu prea-i place treaba, așa că tot noi ieșim în câștig.

— Nu-i place?

— Nu chiar. O face destul de mult, dar îmi pare că nu-i place. E tipul de om care-și pune două prezervative, fiindcă i-e teamă să nu ia ceva, înțelegi?

— Mm.

— Și după aia ți-o bagă, o scoate, se șterge și imediat la baie.

— Glumești?

— Deloc. Imediat. Acolo, sus, are un mic apartament – birou, dormitor și baie. Întâi umple

cada, așa face întotdeauna, ca să poată sări în ea imediat ce termină.

— Ce altceva mai face? (S-a întrebat dacă doamna Boseley era la curent cu toate acestea.)

— Ei, câteodată mai miroase niște chestii înainte.

— Ce chestii?

— Păi, sunt de două feluri. Are ceva într-o capsulă mică, pe care o ține pe noptieră, și, după ce-și scoate ciorapii, o desface sub nas și o miroase. Alteori, are niște praf pe care îl miroase. Dar nici asta nu-l face să se bucure prea tare.

— Iar tu ce faci?

— Stau acolo și aștept să treacă la treabă. Adică, în ce-l privește, e vorba doar de pregătire și apoi de spălat. *Eu una*, nu mă plâng – nu m-aș supăra deloc dacă toți clienții mei ar fi la fel.

Duffy era foarte satisfăcut. Începea să înțeleagă unele lucruri. După ce stătuse îngrămădit atâtea nopți în Mini-ul lui Carol, acum era recompensat. Plăcut sentiment. Acum, dacă punea și ceva bani de la el alături de ceea ce mai rămăsese de la Gleeson…

— Cât ai spus că mă costă?

Delia i-a zâmbit oarecum nedumerită.

— Zece, scumpule, iar mâna i-a alunecat pe picior, într-o mângâiere de profesionistă. Șase bancnote de o liră de la Gleeson, una de cinci de la el, mai puțin una de-a lui Gleeson… apoi a pus banii pe masă. Când a văzut bancnota de cinci, fata a chicotit.

— Hei, risipitorule.

„Ciudați mai sunt bărbații ăștia. Niciodată nu știi ce au în cap. Uite-l și pe ăsta, destul de drăguț, chiar dacă n-o fi blindat de bani, da' cum i-am povestit despre idiotul ăsta de domnu' Dalby, mi-arată că are mai mult în buzunar decât credeam".

Făcând abstracție de alte aspecte, Duffy se simțea fericit că-și poate desface betelia pantalonilor; strânsoarea îl omorâse pur și simplu.

Și-a deschis fermoarul și a lăsat-o pe ea să se ocupe de scula lui. Rapid și cu pricepere, l-a făcut să termine pe mochetă.

Nici nu era de mirare că trebuie atâtea bețișoare parfumate când atâtea chestii ajung pe mochetă; întâi șampania, apoi sperma, s-a gândit Duffy. Pesemne că mocheta e din bucăți și o schimbă săptămânal, dar era prea întuneric să se uite pentru a se convinge dacă așa stăteau lucrurile. Până și lumânarea era pe sfârșite. Florile fără nume păreau la fel de proaspete, deși tot nu le simțea mirosul. Duffy și-a mai pus întrebarea, așa, de amorul artei, cine aducea acolo atâtea bețișoare parfumate.

•

Când a primit telefonul de la Hendrick, entuziasmul simțit în noaptea precedentă se mai estompase.

— Aș vrea să știu cum te descurci cu treaba noastră.

— A, bine, domnule Hendrick, bine. Am mai aflat câte ceva și am făcut multă supraveghere. (Clienților le plăcea cuvântul, chiar dacă mulți dintre ei nici nu erau în stare să-l pronunțe.) A trebuit să petrec mult timp în mașină, știi cum se face treaba asta.

— Da. Dar ai progresat ceva?

— Păi, am mai multe piste acum decât la început.

— Bine, domnule Duffy, dar serviciile astea mă costă cam mult.

— Îhâm.

— Și încă nu mi-ai prins hoțul.

— Nu.

— Și, de când te-am angajat, nu s-au mai înregistrat furturi.

— Păi, cum să spun, domnule Hendrick, sper că nu mai vrei furturi, corect?

— Nu, sigur că nu.

— Deci, probabil că i-a descurajat prezența mea.

Duffy nici n-a terminat bine propoziția, că a și simțit ce prostioară îi scăpase pe gură.

— Da, dar dacă îi descurajezi, atunci n-o să mai fure nimic, și nici n-o să-i prinzi, am dreptate?

— Mda.

Se vedea că Hendrick avea o logică infailibilă încă de la ora aceea matinală. Nu era cinstit. Duffy abia începuse să-și bea cafeaua.

— Uite ce e, nu-mi pot permite să te plătesc doar ca să stai acolo și să-i împiedici să fure.

— Sigur că nu.

— Adică, asta mă costă mai mult decât dacă-i las să se servească o dată pe lună cu ceea ce le face cu ochiul.

Duffy și-a dres glasul.

— Și lucrezi acolo de aproape o lună, adevărat?

— Da, dar s-ar putea să vină momentul când se decid să fure din nou.

— Nu știu dacă e cazul să sper că se va întâmpla asta. (Aha, în sfârșit, logica lui Hendrick începuse să șchiopăteze.)

— Domnule Hendrick, să spunem lucrurilor pe nume: ai tot dreptul să hotărăști într-un sens sau altul și, normal, eu o să mă supun, indiferent cum socotești că e mai bine să procedezi. Deocamdată, te-aș ruga să-mi mai acorzi puțin timp. Înțeleg punctul tău de vedere – nu te-ai ales cu nimic din banii pe care mi i-ai plătit. Pe de altă parte, nici n-ai pierdut nimic până acum. Și consider că activitatea mea de la depozit e mulțumitoare.

— Da, foarte mulțumitoare. La o adică, domnule Duffy, dacă te gândești să renunți la activitatea pe care o desfășori în prezent…

— Ești foarte amabil. Așadar (întotdeauna era preferabil să o iei înaintea clientului), deocamdată lăsăm lucrurile așa cum sunt, bine?

— Cred că da.

În timp ce punea telefonul în furcă, Duffy s-a gândit: „Mda, am câștigat ceva timp, dar nu prea mult. Iar în cel mai rău caz, i-aș putea spune că am

cazier, iar după aceea, probabil că o să mă promoveze peste capul doamnei Boseley.”

În timp ce mergea spre locul de muncă, l-a frământat ciudățenia situației. Unele lucruri erau ciudate, iar asta îl făcea să meargă înainte. Tipul pe care-l agățase la Clubul Gemini sfârșise prin a vărsa în cutia pentru ceasuri, iar fata de la Dude’s fusese cea care îl rezolvase. „Nici n-ai fi visat *asta*”, și-a zis Duffy; „n-ai fi crezut *așa ceva* nici dacă ți s-ar fi propus să alegi”.

Pe de altă parte, situația nu era deosebit de amuzantă, clară sau inteligibilă. Și, în timp ce conducea, avioanele cu reacție îl urmăreau din nou. Parcă vedea și vestea din ziar: „Toți cei 352 de pasageri… Toți ce 113 pasageri… Toți cei 2 345 918 de oameni.” Așa începeau toate știrile despre accidentele aviatice. Niciodată doar „254 de pasageri din…” Și imediat ce Duffy auzea la radio *Toți cei,* știa că fraza avea să continue astfel: „aflați la bordul aparatului DC-10 aparținând Liniilor Aeriene Gândacul, care s-a lovit de un munte din apropierea Lacului Bordel, și-au pierdut viața. Resturile avionului s-au împrăștiat pe o suprafață de… Din câte se cunoaște, aparatul se îndrepta spre… și nu a anunțat defecțiuni mecanice…” Probabil că aveau o înregistrare-șablon și doar completau amănuntele neînsemnate care deosebeau un accident aviatic de altul. Dar toate comunicatele de acest gen începeau cu „*Toți cei…*”

În timp ce avioanele Companiei Aeriene Gândacul făceau coadă pentru a-și încerca șansele la prăbușire, Duffy se gândea la entuziasmul din ziua precedentă, în comparație cu dezamăgirea din dimineața aceea. Entuziasmul avea ca sursă ipoteza de care se lăsase furat; dezamăgirea provenea din examinarea faptelor, atât cât le cunoștea. Iar acestea erau prea subțiri, inutilizabile.

Trebuia să o ia de la început. Lui Hendrick i se furaseră niște mărfuri: de asta suntem convinși, nu? Da, în lipsa unor dovezi contrare. Lui McKay i s-a înscenat un accident. *Ba nu* – McKay a avut un accident, doar atât știm: a șters ceva cu aripa din spate sau ceva l-a șters și a derapat, ajungând în spital făcut varză. Putea fi ceva accidental sau deliberat; simplul fapt că celălalt vehicul nu a oprit nu înseamnă că a fost ceva aranjat; de multe ori, dacă-și închipuie că pot scăpa nepedepsiți, oamenii nu opresc.

Apoi, a găsit cincizeci de lire în dulap, plus cele șase calculatoare. Drept mită în vederea unei acțiuni viitoare, răsplată pentru ceva, ori doar să-l „aranjeze”? Greu de spus, iar schimbul de replici cu Gleeson, în timp ce se prefăceau că se uită la motorul furgonetei, probabil că anula orice șansă de a mai afla ceva.

De asemenea, doi dintre cei care lucrau în depozit aveau cazier. Așadar, soarele va răsări și mâine.

Altă chestie: de când începuse să lucreze la depozit, furturile încetaseră. Asta putea însemna că fusese mirosit; ori că McKay fusese hoțul; sau că, de la venirea lui, nu apăruse ceva care să ispitească în mod deosebit.

Apoi, cercetase mai atent depozitul fără martori, se uitase prin hârtiile contabile, pipăise câteva lăzi, își băgase nasul prin câteva locuri și nu aflase nimic. Stătuse în preajma câtorva locuințe și nici așa nu făcuse mare lucru. Doar că…

Doar că dincolo de acest punct, totul rămânea ipotetic, bazându-se probabil pe faptul că o displăcea pe doamna Boseley, reciproca fiind perfect valabilă. Iar prejudecățile de acest gen făceau ca ipotezele să se împrăștie ca pleava în vânt.

Doamna Boseley ținea o fotografie a domnului Dalby în sertarul biroului; cu fața în jos. Doamna Boseley s-a dus la Dude’s cu părul despletit și

stătuse acolo o oră. Domnul Dalby – își notase asta în agendă – era un client obișnuit al lui Hendrick. Domnul Dalby desfăcea câte-o capsulă de drog afrodiziac înainte de a trece la treabă; pesemne că avea probleme cu pornirea. Prin urmare, ce alte noutăți mai avem? Și ce concluzii trăgea un tip isteț din aceste câteva elemente? Că doamna Boseley avea o relație amoroasă cu domnul Dalby, lucru de înțeles: dacă locuiești în Rayners Lane împreună cu un soț invalid și ai avut cândva o fructuoasă carieră ca stewardesă, nu-ți vine uneori să-ți despletești părul și să dai o fugă până în oraș? Chiar merită să bați atâta drum pentru asta, nu? Fără nicio îndoială. Duffy arsese chiar mai multă benzină pentru așa ceva. Iar asta explica de ce fotografia stătea cu fața în jos – un vag sentiment de rușine, adulterul păstrat în secret. Iar în ceea ce privea șederea de numai o oră, asta e, fata de la Dude's îl lămurise în legătură cu posibilitățile limitate ale domnului Dalby. Pe de altă parte, avea o afacere de condus, mai ales la ora la care îl vizitase doamna Boseley: trebuia să iasă mereu în salonul cu separeuri pentru a convinge fetele să apese mereu pe butonul soneriei. Duffy aproape că o căina pe doamna Boseley.

Argumentată în acest fel, ipoteza – la fel ca și presupunerea lui Duffy că la depozitul lui Hendrick existau două tipuri de acțiuni – se destrăma. Singurul lucru care îl îmboldea să continue era resentimentul față de caracterul doamnei Boseley și față de prețurile practicate de domnul Dalby. Cincizeci de lire – ba nu, cincizeci și patru – pentru un scurt manual, câteva guri de șampanie și un whisky pe care reușise să-l vadă în pahar doar pentru că avea o culoare ușor aurie; dacă ar fi cerut o votcă, probabil că i s-ar fi dat un pahar gol, caz în care n-ar mai fi putut să perceapă diferența.

Așadar, dacă datorită euforiei create de băutură, a cheltuirii unor bani ce nu-i aparțineau și a

faptului că nimeni nu râsese de costumul lui și mai ales datorită senzației că dăduse lovitura, ajunsese să creadă că făcuse un oarecare progres în anchetă, acum Duffy înțelegea că reușise doar să vadă încă o dată cum trăiau cei cu bani. Atât, și nimic mai mult. Dacă ținea să-și păstreze slujba – iar asta îl ajuta să nu rămână pe drumuri – trebuia să afle mai multe sau să impulsioneze lucrurile.

Ori, probabil, și una și alta. La prânz, l-a sunat pe Willett și s-a autoinvitat după orele de program pentru a purta o discuție cu multe întrebări la care ar fi vrut răspunsuri; adică, o serie de chestiuni generale, dar poate mai lămuritoare decât la întâlnirea precedentă.

Iar după-amiază s-a gândit ceva mai mult la discuția telefonică purtată cu angajatorului lui, a cărui logică devenise foarte enervantă. Hendrick spusese că de la angajarea lui nu mai avusese loc niciun furt, iar asta pe un ton aproape nemulțumit. Prea bine, dacă un client voia să fie furat, cine era Duffy ca să se opună?

•

— Ai mai prins „împăiate" săptămâna asta? a întrebat Duffy, stând la o cafea cu Willett în bazarul din orașul imperial. Willett a surâs strâmb.

— Nu – deși am văzut vreo două pe care tare le-aș fi vârât la control. Apoi a rânjit ca un vajnic apărător al apelor teritoriale. Cel mai interesant lucru i s-a întâmplat unui coleg de-al meu de la Gatwick. Trafic de pakistanezi.

— Încă mai există așa ceva?

— Păi, sigur – Dumnezeu știe de ce, dar oamenii încă vor să vină în Anglia. Îi costă aproape cinci sute de dolari de căciulă, cam ăsta-i tariful actual. Unii dintre ei plătesc în rate – cum să zic, dau un avans la început, iar apoi câteva lire pe săptămână vreme de vreo douăzeci de ani. Douăzeci de ani în care tipul căruia îi plătesc poate hotărî să mărească prețul sau, dacă se plictisește, îi

denunță. Și, în ciuda unor asemenea condiții, tot vor să vină.

— Doar trăim într-un paradis creat de conservatori, nu?

— Să trecem peste asta, Duffy. Unii dintre ei nici nu ajung aici, bineînțeles. Abia sosiți la Rotterdam, oamenii dau toți banii, apoi vaporașul care trebuie să-i transporte la miez de noapte nu mai apare, iar tipul de treabă care a promis să-i ajute și le-a povestit cât de nedrepte sunt legile imigrației o șterge și el. La Rotterdam poți găsi o mulțime de pakistanezi fără o lețcaie.

A dat din cap cu un aer înțelept, de parcă l-ar fi sfătuit pe Duffy să nu li se alăture cumva.

— În fine, amicul ăsta al meu de la Gatwick trebuia să controleze un container mare. Înăuntru, un balamuc întreg. Știi că se poate închiria și o parte a unui container, nu trebuie să-l iei pe tot, iar ăsta cu pricina era împărțit între multe firmulițe, conținând tot soiul de cutii, lăzi și câte altele, ploua de-ți venea să urli, iar el s-a gândit, știi cum ți se întâmplă când ești de serviciu noaptea – așa, și i-a venit să se întrebe: „Ce naiba caut eu aici?” Și atunci a dat un picior în containerul acela și a zis: „Stați bine acolo?” iar dinăuntru a auzit vocea unui pakistanez care i-a răspuns: „Da, stăm bine, mulțumim foarte mult”.

Duffy a izbucnit în râs, apoi, parcă vinovat, a încercat să se liniștească în clipa când a văzut trecând pe lângă ei o femeie de serviciu scundă, de origine asiatică. Era patetic, desigur, chiar întristător, dar și amuzant.

— Așa se întâmplă mereu, înțelegi? a continuat Willett. Tipii cu care ne confruntăm sunt ori mult prea deștepți, ori atât de îngrămădiți la minte încât îți pare și rău de ei. Și chiar și cei care sunt deștepți în limite normale se prostesc dacă e vorba să introducă ceva prin contrabandă; nu-i duce capul. Uite, de exemplu, iranienii pe care i-am prins anul trecut. Deștepți foc în țara lor, înstăriți,

cu bani buni puși deoparte, apoi vine la putere ayatolahul nu-știu-cum. Durere mare, fiindcă oamenii trebuie să-și ia tălpășița. Singurul necaz e că sunt restricții privind sumele de bani cu care pot pleca. „Puteți pleca”, le-a zis moșul, „dar vă luați doar câte două batoane de ciocolată, atâta tot”. Și-atunci, ce se gândesc ei, „Aha, nu luăm bani, să ducem niște heroină, la o adică bătrânul n-are nimic împotriva ei, așa că n-o să se supere dacă plecăm burdușiți cu așa ceva.” Își fac valiza, aruncă în ea niște heroină, țup în avion și apar aici. Și, ce crezi? Vedem un bogat om de afaceri iranian cu costum de vară, coborât direct din avionul de Teheran, doar cu o valijoară și transpirând ca un cal. Tocmai și-a dat seama că, dacă îl prindem și-l trimitem înapoi acasă cu următorul avion, n-o să i se spună doar „O, ce copil neascultător”, ci o să i se citească iute câteva paragrafe din Coran și apoi bang-bang. Și atunci vameșii îl măsoară dintr-o privire și se invită unul pe altul: „Ia-l tu, Claude; ba nu, te las pe tine, Cecil.”

Duffy a dat aprobator din cap, apoi a întrebat ceva care-l interesa:

— Dacă aș fi în locul tău… Ba nu, dacă *eu* aș căuta ceva anume, unde-ar trebui să mă uit?

— Cam neclară întrebarea.

— Dacă aș considera că trebuie să sosească ceva, dar nu știu unde se află.

— Tot neclar te-ai exprimat, Duffy. Păi, ar trebui să te slujești de nas, nu? Iar chestia asta se învață, așa că nu cred să-ți slujească prea mult. Totuși, dacă vrei să afli, începi prin a sta acolo, urmărind reacțiile oamenilor când trec prin dreptul tău.

— E greu să faci asta în cazul mărfurilor.

— Abia acum îmi spui asta? Ei, mărfurile îți dau întotdeauna bătăi de cap. Rar de tot, mai primești câte un pont, la care se adaugă doza obișnuită de noroc, dar asta nu atârnă prea greu. Și-atunci

trebuie să-ți pui mintea la treabă. Uneori, remarci câte ceva dubios când dai roată vreunui depozit.

— Ca de pildă?

— Păi, să spunem că vezi vreun colet împachetat în pânză de sac, îl atingi ușor cu piciorul, împingi cu bombeul și simți cum e dedesubt. În mod normal, te-ai aștepta la o cutie din carton. Iar dacă simți metal, începi să te întrebi: de ce să învelești ceva în pânză de sac dacă e deja într-o cutie metalică? Și-atunci îți vine să arunci o privire mai atentă. Sau îți poți da seama de unele lucruri doar verificând documentele de transport. De ce-ar importa cineva patru mii de jucării din pluș tocmai din Ghana, când tu știi că nu există o industrie producătoare de jucării acolo? Cauți lucrurile care nu sunt pe bune. De ce s-ar deranja cineva să importe ceva când costul transportului depășește valoarea declarată a mărfurilor? Chestii din astea.

— Asta înseamnă verificarea multor documente.

— Păi, pentru asta avem LACES-ul pe computer.

— Dar computerul nu-ți zice unde să cauți.

— O să te mire ce poate. Uite, deseori, exact asta face. Sortează totul pe canale – cum sunt culoarele verzi și roșii pentru pasageri. Pentru mărfuri, avem Canalul 1, verificarea documentelor; Canalul 2, verificarea documentelor și examinarea mărfurilor; Canalul 3, vămuirea într-o oră.

— Și cum decide el?

— Păi, liniile aeriene prezintă liste de mărfuri pentru fiecare zbor, care ne arată ce transportă fiecare, iar noi introducem asta în LACES. În același timp, se face o lectură a transportului – mărfurile sunt, de obicei, încă în aer în momentul respectiv, uneori nici nu au decolat – dacă depistăm ceva ce socotim că ar trebui verificat, și atunci tastăm 97. Acesta e un inhibitor: îi spune computerului să dirijeze transportul pe Canalul 2,

care se face apoi automat. Dar computerul face și singur o mulțime de treburi. Tot timpul sunt activate o serie de date: importatori dubioși, de exemplu, sau mărfuri sosite din țări pe care le numim „țări cu probleme”. Toți noii importatori sunt verificați în mod automat la primele transporturi, și la fel se procedează și în cazul transporturilor unice. Plus ceea ce ți-am mai spus: dacă valoarea declarată a mărfurilor ce se transportă este mai mică decât costurile de transport, computerul ne semnalează cazul imediat, iar noi facem inspecția. Deseori, asta înseamnă că se examinează lucruri nevinovate, cum ar fi mostre de băuturi trimise de la vreo fabrică din străinătate către țara de origine spre analiză. Și aceasta e o verificare utilă.

— Dar cum se face eșantionarea aleatorie?

— A, computerul o face în locul nostru. Dirijează cam 1% prin Canalul 2 în mod absolut aleatoriu. Noi scoatem o listă imprimată, numită E1, care ne spune motivul pentru care s-a ales respectivul transport. Apoi ne uităm mai atent.

— Hm. (Asta ar fi ușurat lucrurile pentru unii ca Willett, dar nu părea să-i folosească prea mult lui Duffy.) Așadar, cineva inteligent n-ar apela la un transport unic pentru a face contrabandă, nu? Și-ar da seama că vameșii l-ar lua imediat la ochi.

— S-ar putea, da, dacă ar ști cum lucrăm noi. Cu toate astea…

— …?

— A, e la nimereală, nu? Cu alte cuvinte, sigur că verificăm importurile unice din rutină. Dar trebuie să vedem și ce e cu livrările regulate, tocmai pentru că sunt regulate. Trebuie să fii mereu pe față. Ca o joacă: ori sunt ei foarte șmecheri, ori suntem noi prea proști. Ar mai fi modul de disimulare al mărfii interzise. Să fie clar, așa ceva se plasează în locul care sare cel mai puțin în ochi, apoi în locul cel mai vizibil, iar apoi tot unde nu te aștepți.

— Și ce anume ai căuta dacă ai fi în locul meu?

— Nu prea știu. Te exprimi cât se poate de neclar. Dar dacă știi ce cauți, atunci ar trebui să pornești de la țara de origine a mărfurilor și de la destinație. E întotdeauna preferabil să cauți ceva care se livrează în mod inutil. Cu alte cuvinte, e scump ca transport. De aceea, trebuie să te întrebi: de ce se importă fructele astea tocmai din Ghana, când puteau fi aduse mai ieftin din Italia sau din altă parte? Scormonești puțin și s-ar putea să descoperi ceva, așa cum au prins transportul acela mare de droguri în docuri, la Londra. Pe o navă au sosit două automobile Volkswagen din Malayesia; totul frumos, documentele în regulă, nicio problemă. Numai că un vameș s-a întrebat de ce se importă broscuțele acelea destul de vechi, când cheltuielile de transport sunt mai mari decât cele de achiziție ale unor mașini similare de aici? De aceea, le-au dezmembrat și le-au găsit împănate cu droguri.

Duffy a simțit că discuția alunecă în direcția dorită de el, dar s-a gândit că n-ar face rău dacă mai întâi ar clarifica anumite aspecte. S-a dus și a adus încă două cești cu cafea.

— Dă-mi voie să atac problema din alt punct de vedere. De ce ar ucide? Din ce motive ar proceda așa?

— A, asta e mai greu. Depinde cât de duri sunt. De ceea ce le-ai făcut. Sau cât de ușor e să comiți crima. Eu nu mă confrunt cu asemenea situații, dar nici n-am cum.

— Să fie aur?

— Nțț. Nu mai este rentabil. Majoritatea sumelor de bani vin ca bancnote. Se modifică documentele pentru ca marfa să pară a veni dintr-un loc dar, de fapt, să vină din altă parte; în acest caz, se plătesc taxe mai mici, înțelegi? Chestii din astea. Cu aurul s-au liniștit treburile. Nu mai e ca-n anii ’50 – atunci am asistat la o adevărată goană după aur. Vedeai piloți și stewardese cu cămăși

speciale, toată lumea era înnebunită și lacomă; încă o cursă, își ziceau, și pot să mă las. Doar una. Iar uneori încercau să aducă o cantitate prea mare și nu-i țineau nervii. Ori îi dobora căldura. Mi-aduc aminte de un tip care s-a prăbușit pe pistă, în aeroportul din Calcutta. Avea buzunarele cămășii pline de aur. A luat șapte ani în pușcăria din Calcutta. N-a rezistat decât doi ani, apoi a murit. Sărmanul de el.

— Chestii porno?

— Nu. Din câte-am auzit, afacerile nu mai merg atât de bine. Nici nu avem prea multe cazuri aici – livrările masive vin cu camionul. Marfa e prea grea. La noi apar doar cele pentru folosință personală: cinci-șase reviste cu flagelări care se ascund în decolteu, nu e cine știe ce.

— Atunci – dacă, iar asta doar din ceea ce știu eu – dacă cineva, să spunem, ar aranja un accident, în acest caz, dacă nu e vorba de o râcă personală, ar putea fi vorba de… droguri? După ce se exprimase atât de întortocheat, Duffy a pronunțat ultimul cuvânt foarte apăsat.

— Duffy, sunt mai mulți de *dacă* în ce mi-ai spus decât aud atunci când încerc să mă culc cu nevastă-mea.

— Bine, să luăm în discuție mai puține probabilități.

— Bun, ce vrei să știi?

— Unde trebuie să caut?

— Pune problema invers. Nu gândi ca tine, pune-te în locul lor. Unde ai ascunde marfa?

— Habar n-am, de aceea te-am întrebat.

— Păi, ia gândește-te. Willett a devenit brusc foarte sever, ca și cum Duffy ar fi fost vreun vameș începător care tocmai permisese cuiva din Filiera Franceză să treacă neverificat. Spune-mi tu cum ai proceda ca să treci marfa, iar eu o să-ți spun ce îmbunătățiri poți aduce metodei. Willett îi propunea un joc, a înțeles Duffy. A sorbit din cafea și s-a imaginat – iar asta, cu mare greutate – pe un

avion care urmează să aterizeze pe Heathrow. Singura idee care i-a venit a fost: *Toți cei 256 de pasageri…*

— Mi-aș confecționa buzunare speciale la haină.

— Atunci du-te în Pakistan, l-a sfătuit Willett cu o undă de reproș. Acolo găsești pantofi de-a gata, cu compartimente speciale în talpă și toc. Cumpără-i tu, cu sau fără droguri în ei. Păi, te agățăm din prima. Am avut un caz chiar zilele trecute: un pakistanez și fiul lui, un țânc, abia mergea, amândoi încălțați cu pantofi dintr-ăștia. Călcau stângaci, dar nu se uitau deloc spre picioare. N-a fost nicio problemă pentru noi.

— M-aș îmbrăca elegant și aș trece prin vamă alături de un hipiot.

— Nu-i rea ideea – dacă mai găsești vreunul. Nu mai sunt pe toate drumurile, ca altădată. Să-ți dau eu o idee mai bună. Angajezi doi curieri, unul, bine îmbrăcat, celălalt, puțin mai nespălat; la o adică, n-are importanță cum arată, dar neapărat doi. Îi dai unuia o cantitate mică de droguri, iar celuilalt, restul. Apoi anunți vameșii în legătură cu primul. Nimeni nu s-ar gândi că există *doi* curieri la același zbor.

Duffy a rămas impresionat. Asta și voise Willett.

— Aș aduce marfa cu mașina.

— Unde, în portbagaj? Mă faci să râd. Acum, când canabisul comprimat se modelează ca și fibra de sticlă? Îți poți face o aripă din el. Ca în *Goldfinger* – doar că mai credibil.

— Atunci aș… aș lua avionul dintr-un aeroport care dă mai puțin de bănuit.

— Nu există așa ceva. Toate sunt dubioase. A, ai putea avea două pașapoarte, unul cu care să pleci la Paris și să te întorci ca orice turist la sfârșit de săptămână, și unul cu care să zbori până în locul de unde cumperi drogul. Asta ar fi o idee inteligentă.

— Aș preda două valize cu haine identice, dar într-una aș pune marfa. Dacă aș fi oprit, m-aș

întoarce la bandă ca să iau cealaltă valiză. Duffy era foarte încântat de idee, dar Willett s-a mulțumit să chicotească.

— Moise i-a păcălit pe unii cu șmecheria asta când a traversat Marea Roșie. Ai uitat de tichetele pentru bagaje? În orice caz, în prezent n-ai voie decât cu o valiză pe majoritatea curselor. În plus, dacă ai proceda așa, nu ai pune aceleași haine în fiecare valiză. Cea pe care ai uita-o pe bandă ar avea hainele *tale*; cea pe care vrei s-o treci prin vamă trebuie să fie plină cu lenjerie murdară și tampoane care dau pe afară când am deschide-o noi, așadar, va fi evident că nu-ți aparține. De asta ce zici?

În ochii lui Willett apăruse o sclipire jucăușă, semn că-i plăcea acel concurs. Duffy a simțit însă că regulile jocului erau cam nedrepte. La urma-urmelor, nu călcase încă într-un avion și nici nu avea să o facă acum. De aceea s-a mulțumit să mormăie îmbufnat:

— Mă dau bătut.

— Dar ei nu.

Evident, Willett încerca să-l învețe ceva. Fără îndoială că avea dreptate s-o facă. Duffy i-a oferit amicului său acest avantaj.

— Și-atunci unde să caut?

— Tare mult aș vrea să-ți dau un răspuns precis. Te uiți peste tot. Ar putea fi ascuns oriunde – în limite rezonabile. Dacă e vorba de canabis, atunci ocupă mult spațiu, și trebuie să ai asta în vedere. Dacă e un drog tare… poți ascunde heroină de jumătate de milion de lire în spațiul dintre stopuri și portbagaj. Acolo ar trebui să te uiți, și tocmai de aceea se străduiesc ei să ascundă marfa atât de bine.

— În cele mai imprevizibile locuri.

— Și cele mai accesibile. Și în cele vizibile, dar greu de depistat. La ce te gândești când auzi de bețișoare de opiu? La țigări, nu? Atunci nu le cauți în țigări. Luna trecută am găsit bețișoare de opiu

între țigările dintr-un cartuș sigilat de Marlboro care, conform actelor, fusese cumpărat dintr-un Duty Free, la tranzitarea prin aeroportul din Frankfurt.

— S-au schimbat multe de pe vremea când eram în poliție? De exemplu, țara de proveniență. Triunghiul de Aur produce la fel de mult?

— A devenit patrulater, Duffy. A intrat și China în joc. Nu, marfa a rămas la fel – doar că apare tot mai multă. Iranul a cam dispărut – cred că trebuie să-i mulțumim ayatolahului, sau cum îi zice. Însă, în comparație cu asta, pakistanezii au învățat cum să facă mai bine rafinarea. Marfa lor era mai proastă, cred că ții minte asta; nu obțineau decât o puritate de 30%. Acum au dat lovitura: dintr-o dată, au ajuns la 90%. Știi cum e: ce pierzi la cantitate, câștigi în calitate – doar că au obținut calitatea foarte repede.

Duffy s-a simțit cuprins de amărăciune. În urmă cu cinci, șase ani, bătuse de-a lungul și de-a latul Gerrard Street, trecând prin zona chinezească din Soho ca un tânăr polițist dornic să-și facă meseria. Își imagina chinezi bătrâni și uscățivi stând în camere dosnice și pufăind gânditori opiu, tulburați doar de unii zeloși ca Duffy, care, cu bastonul în mână, dădeau buzna pe ușă și strigau: „Iar pe Rothman Street numărul doi, domnule?” Totul i se păruse foarte pitoresc; cel puțin la început. Pășea pe Gerrard Street gândind: Omul trebuie să umble și pe străzile astea, unde se mănâncă chow mein[8]. Pricepuse acest lucru abia după ani și ani.

— Sugari morți, a spus pe neașteptate Willett.

Duffy a ridicat privirea și n-a mai văzut fața amicului vorbăreț și pus pe glume, ci un vameș foarte serios.

— Bebeluși morți, a repetat el. Îmi imaginez la ce te duce gândul, Duffy, pentru că la fel mi s-a întâmplat și mie. Ce rost are? Dacă vor atât de mult copii, să-i aibă. Mă surprind uneori pornind pe panta asta și mă opresc înainte de a merge prea

departe cu gândul la copiii morți. A luat o gură de cafea. Știi că multă heroină trece frontiera din Thailanda în Malaezia, nu? Ei, bine, în urmă cu vreo doi ani traficanții au inventat un nou sistem. Cumpărau copii. Uneori îi răpeau, dar cel mai des îi cumpărau: spuneau că au vreo femeie bogată și fără copii la Singapore, dispusă să adopte unul. Cum să nu vândă sărmana țărancă unul, fiindcă are destui și oricum sunt prea mulți. Așa că-l vinde: pare o șansă, ca și cum și-ar trimite copilul la colegiu. Numai că acei copii nu ajungeau la femeia închipuită din Bangkok. Traficanții îi ucideau, le scoteau organele interne și îi umpleau cu pungi de heroină. Apoi îi încredințau unei „mame" care îi ținea în brațe ca și cum ar dormi și așa-i treceau granița. Simplu ca bună ziua.

Lui Duffy i s-a făcut greață, însă Willett nu terminase de povestit.

— Bineînțeles, copiii trebuiau să arate cât mai natural. De aceea foloseau doar copii sub doi ani – altfel modul de a dormi ar fi părut nefiresc. Încă ceva – și să nu uiți asta – trebuiau trecuți peste graniță în termen de douăsprezece ore de la deces, altfel culoarea obrajilor s-ar fi schimbat și nu le-ar fi fost de niciun folos traficanților.

Duffy nu avea nevoie de atâtea detalii – sigur nu voia să le afle – dar știa că i-ar putea folosi, indiferent cât îl îngrețoșa ideea. Se vedea că Willett știa cum să se facă ascultat. De aceea, Duffy a zis:

— Mulțumesc.

•

Doar încercarea de a concepe un plan l-a împiedicat pe Duffy să se lase cuprins de gânduri negre. Dintre clienții care veneau cu regularitate să-și ridice mărfurile, își alesese o țintă: doi șmecheri care importau aparatură hi-fi foarte ieftină și o vindeau cât se poate de scump. Se băteau pe burtă cu toată lumea, își fluturau brățările, făceau glume care de care mai

deșucheate și nu le-ar fi păsat deloc dacă se pomeneau cu ceva în plus din greșeală; după părerea lui Duffy, oamenii aceia își închipuiau că cinstea era o plantă care crește spontan în orice grădină.

Mormanul de aparatură se depozita într-un loc bine știut, în apropierea colțului în care era ținut Duffy; până atunci, primise ordin mereu să încarce furgoneta celor doi. În cursul zilei, deși nu a dat impresia că face mai mult decât i se ceruse, Duffy reușise să mute o cutie mică de brichete japoneze tocmai din partea cealaltă a depozitului până în compartimentul alăturat celui în care se aflau echipamentele hi-fi.

Toți lucrătorii din depozit știau când soseau cei doi: circulau cu ușile laterale ale furgonetei deschise și cu muzica transmisă de Radio Capital dată la maximum. În activitatea obișnuită de încărcat și descărcat din cursul săptămânii, sosirea lor echivala cu un adevărat eveniment. Dacă furgoneta era condusă de cel care se dădea mai șmecher, acesta căuta orice pată de ulei pe podeaua depozitului și, apăsând brusc pedala de frână, încerca să facă mașina să derapeze.

Spre sfârșitul zilei au sosit și cei doi cu mare vuiet și scrâșnete de frână, au băgat furgoneta cu spatele până la compartimentul cu aparatură, au oprit motorul, dar au lăsat muzica să urle. După un „salut, șefu'" adresat lui Duffy, s-au dus să flirteze cu doamna Boseley, la care aveau succes ca oricare altul din depozit, timp în care li s-au eliberat documentele de transport. Duffy a încărcat șase cutii cu magnetofoane, șase cutii cu pick-up-uri, șase cutii cu amplificatoare și o cutie mai mică plină cu brichete japoneze, de pe care a smuls documentele fără să fie observat: n-ar fi vrut să le pricinuiască mustrări de conștiință, indiferent cât de improbabil ar fi fost acel sentiment. A strecurat brichetele între pick-up-uri și peretele furgonetei,

astfel încât să nu fie remarcate de Gleeson, când acesta avea să confrunte lista cu coletele.

Tipii cu aparatura au ieșit tropăind din biroul doamnei Boseley, Gleeson s-a dus cu foaia în mână să verifice furgoneta, iar șoferul a strigat: „Șefu' sper că n-ai uitat să ne pui lada cu somon afumat" către Duffy, care a urlat la rându-i: „O găsiți sub banchetă", după care cei doi au plecat în trombă. Duffy nu avea de unde să știe cum aveau să reacționeze cei doi în legătură cu brichetele strecurate în furgonetă; după toate probabilitățile, nici nu se ocupau ei de descărcare; pesemne că asta o făcea vreun bătrân cu brațe vlăguite.

Brichetele urmau să fie ridicate a doua zi, iar ele se aflau în partea de depozit de care se ocupa Casey, așa că Duffy nu trebuia să-și facă griji. Treaba se va rezolva de la sine.

Cum șmecheria cu strecuratul brichetelor îi ieșise și cum nu prea mai avea de lucru, Duffy a reînceput să aibă gânduri sumbre. S-a surprins privind spre părul blond al doamnei Boseley și s-a trezit nutrind o serie de gânduri violente, neprofesionale, pentru care deocamdată nu găsea nicio justificare. Totul doar pentru că domnul Dalby priza din când în când puțină cocaină înainte de a se culca cu fetele din localul lui și pentru că Willett îi spusese câteva adevăruri neplăcute.

Concepția lui Duffy despre viață fusese întotdeauna pragmatică. Cei trei ani cât lucrase ca polițist accentuaseră această părere și ea nu avea să se schimbe tocmai acum. Nu privea legea în mod idealist, și nici felul în care se aplica ea. Nu-l deranja când oamenii dădeau ceva ca să primească nu știu ce, când cineva se prefăcea că nu vede, sau când cineva era admonestat și cu asta, basta. Nu credea că scopul scuză mijloacele – numai că, uneori, dar numai întâmplător, lucrurile așa stăteau. Nu considera toate infracțiunile la fel; în cazul unora, nu reacționa în niciun fel. Cu toate

acestea, existau și anumite limite. Crima era una, toată lumea era de acord cu asta. Mai erau gaborii corupți; însă, în această privință, Duffy trăise o anumită experiență și ar fi fost de așteptat să aibă sentimente foarte clare. Mai era violul; pe Duffy îl dezgusta faptul că unii gabori considerau acea infracțiune drept un atac oarecare, la care se adăuga puțină plăcere. Iar despre heroină avea o părere la fel de tranșantă.

Cu șapte ani în urmă, Duffy se gândise la chinezii bătrâni și simpatici care pufăiau ca să-și alimenteze visele; acum avea altă părere. Și nu fusese nevoie ca Willett să-l stimuleze cu poveștile lui despre bebeluși uciși, pentru că Duffy era de mult la curent cu situația. Cam de când o cunoscuse pe Lesley. Pufni în râs, imaginându-și pakistanezii împiedicându-se din cauza încălțărilor supraînălțate, dar asta nu însemna că, dacă ar fi fost după el, le-ar fi tăiat picioarele de la gleznă. Cunoștea toate acele frumoase exprimări chinezești ce se foloseau în legătură cu consumul de heroină – vânarea dragonului, cântatul la muzicuță, tragerea cu tunul antiaerian – dar asta nu-l încânta deloc pe Duffy; mai ales după ce pățise Lesley.

Lesley era o fată frumoasă, cu fața prelungă și cu un aer serios, cu păr negru și ochi mari, care locuise în aceeași clădire cu el după ce fusese dat afară din poliție. Îi cam dăduse inima ghes să o cunoască mai bine, dar nici măcar nu încercase, deoarece era înnebunit după despărțirea de Carol, iar tot ce putea face pe vremea aceea era să revină ca turbatul la Clubul Caramel ca să bea prea mult și să agațe ce se nimerea pentru a-și satisface poftele. Și ea îl cam plăcuse, dar nu încercase nimic pentru că era consumatoare de droguri.

Nu uitase cât de apropiat și de răspunzător se simțise atunci când ea i se destăinuise. Își formase o imagine idilică a amândurora, loviți de lume și soartă, tămăduindu-și unul altuia rănile. Apoi ea i-

a furat aparatul de fotografiat. A venit să-i spună cât de rău îi pare, fusese vorba doar de a stabili niște priorități și, punând în balanță nevoile ei și valoarea obiectului, nu avea rost să se certe cu ea. Acceptase scuzele imediat, nici nu se punea întrebarea dacă să o „ierte” sau nu; pur și simplu, Duffy nu înțelesese că drogații au un caracter foarte labil. Acum știa; acum era pregătit.

Deși dependentă, Lesley părea să dețină un oarece control asupra propriei vieți. Cu alte cuvinte, începuse să facă planuri privind nevoia de a-și întreține dependența cu cel puțin o zi înainte de a se termina rezerva de droguri. Uneori fura; alteori lucra într-un salon de masaj; în alte cazuri, reușea să obțină slujbe ca model. Duffy o plăcea la fel de mult ca atunci când o văzuse prima oară. Apoi i-a furat magnetofonul; numai că, în momentele acelea, ei îi păruse mai puțin rău. De ce îl lăsase în apartament nesupravegheat? Duffy știa că nu trebuise decât să-i șterpelească o cheie de rezervă ca să i-l ia.

Uneori, trimisă de familie, Lesley pleca la tratament, dar se întorcea mereu aceeași. Picioarele i se subțiau, iar ochii i se făceau tot mai mari; până și pistruii păreau să se fi lățit, devenind niște pete. Apartamentul ei era tot mai murdar, ba chiar începuse să pută. Puțea pentru că, după ce scotea acul din brat, cu urme de sânge, curăța seringa umplând-o cu apă, apoi, chicotind, stropea modelul țesut în covor.

Duffy se mutase de acolo, deoarece știa că procentul de vindecare a dependenților de droguri era de 10%, iar Lesley, după părerea lui, nu făcea parte dintre aceștia. Dăduse bir cu fugiții din teama că va face tot ce putea s-o ajute și, totuși, va da greș. Nu fusese o hotărâre cu care să se mândrească, însă obsesiile și slăbiciunile dependenților sunt molipsitoare: „cum mă pot apăra?”, începi să te întrebi după o vreme. S-a

mutat pentru că ținuse la ea și nu voia să audă că murise. Avea douăzeci și doi de ani.

La un capăt al lanțului erau bebelușii morți din Thailanda; la celălalt, alte fete ca Lesley, care își pregăteau o moarte sigură. Ea îi mărturisise odată că teama ei cea mare nu era că va muri, ci că în curând nu va mai avea loc pe braț ca să-și facă injecția. Venele brațelor dispăruseră; la fel și cele ale picioarelor; la vremea respectivă, se injecta în încheieturi și palme, ceea ce era mai dureros decât își imaginase. Curând, spusese ea, urma să-și bage acul în pântece.

Duffy s-a gândit să mai rămână o vreme la depozitul firmei Hendrick Freight; pentru orice eventualitate.

6.

În după-amiaza următoare, Duffy a remarcat o stare de agitație neașteptată. Aflat în colțul lui de școlar neascultător, tocmai se uita de-a lungul depozitului când a văzut-o pe doamna Boseley ieșind valvârtej din biroul ei, după ce deschisese ușa cu dreapta și având încă în stânga receptorul telefonului.

— Gleeson! a răcnit ea. Gleeson!

Apoi a reintrat în birou și a trântit ușa. Duffy a observat cum convorbirea a devenit extrem de animată și a ținut câteva minute. Apoi a pus jos receptorul, a sosit și Gleeson, cu care s-a sfătuit preț de mai bine de zece minute. După aceea, doamna Boseley a pus din nou mâna pe receptor și a dat un telefon. Gleeson a ieșit din birou și s-a îndreptat către zona de care răspundea Casey. Duffy a tras concluzia că lucrurile erau promițătoare. S-a mișcat și el din locul obișnuit. Când s-a apropiat de Casey, acesta tocmai își desfăcea primele două capse de la gât. A făcut un semn către tatuajul care cerea „Taie aici” și a făcut o mișcare ca de cuțit cu latul palmei.

— Onoare ție, a zis Duffy și a făcut o temenea ca de învățăcel în fața lui Gleeson.

— Du-te dracului și caută-mă-n altă parte, a zis Gleeson.

Duffy a tușit cu subînțeles.

— Iartă-mă, domnule Gleeson. S-a-ntâmplat ceva?

— Du-te dracului, Duffy.

— Te pot ajuta cu ceva?

— Du-te dracului, Duffy.

S-a răsucit și a dat să se îndepărteze.

— Ba nu, stai o clipă. Ajută-l pe Casey să caute. Două jumătăți de creier sunt mai bune decât nimic, aș zice eu.

— Încântător, a mormăit Duffy, în momentul în care Gleeson s-a îndreptat din nou către biroul doamnei Boseley, să se consulte cu ea.

— Ce căutăm?

— O cutie cu brichete.

— Aha. S-a rătăcit, nu?

Casey nu i-a răspuns, mulțumindu-se să dea cu piciorul într-o cutie cu ceai. Duffy a presupus că asta însemna un da. Deci, un șut în cutia de ceai pentru „da”; un pumn, „nu”; un cap în containerul cu produse refrigerate trebuia să însemne „nu știu”. Acela era probabil vocabularul folosit pe plan local.

— Pentru cine erau?

— Mucks. Pesemne aceea era prescurtarea folosită de Casey pentru firma Muxton & Walker.

— Cine le-a încărcat?

Casey a mormăit ceva neinteligibil, dar Duffy cunoștea deja răspunsul.

— Cine a semnat de ieșire?

— Gleeson.

— Cine le-a transportat?

— Gleeson.

Din ce în ce mai bine, a gândit Duffy. Pe plăcerea asta nu contase. În mod normal, dacă nu venea clientul să preia marfa, aceasta era livrată de unul dintre cei doi șoferi ai lui Hendrick. În ziua aceea, unul nu venise la muncă pentru că se simțise rău; drept urmare, celălalt avusese un program mai încărcat și, în dimineața aceea, Gleeson hotărâse să facă livrarea pentru Muxton.

Duffy încă se prefăcea că-l ajută pe Casey să caute cutia de brichete, când un Jaguar XJ6 a pătruns în depozit și a parcat în cel mai nefericit loc. Cu un aer extrem de iritat, Hendrick a coborât din automobil. După zece minute petrecute în cuibul hultanului, Hendrick, doamna Boseley și Gleeson au venit către zona în care Duffy, Casey, iar acum și Tan, își făceau de lucru. Acum doar se prefăceau că scotocesc, pentru că verificaseră

minuțios de două ori prin compartimentele de care se ocupa Casey și era evident că brichetele zburaseră – spre cer sau cine știe unde.

— Bună ziua, domnule Hendrick, a spus Duffy când cei trei s-au apropiat. La urma-urmei, se pretindea fostul om de casă al șefului. Îmi pare rău de necazul ăsta.

— Du-te dracului, Duffy, a zis Gleeson, înainte ca șeful lui să apuce să deschidă gura, du-te dracului în colțul tău.

Duffy a încercat să pară nepăsător, ca și cum acela era tratamentul pe care îl primea regulat din partea lui Gleeson (deși exact așa stăteau lucrurile), în speranța că Hendrick i-ar putea face observație celui mai vechi angajat al său privind relațiile de muncă. Speranță deșartă; însă principiul lui Duffy în asemenea situații era: Fă orice ca să mai torni puțin gaz peste foc.

Ocupându-și locul din colț, s-a gândit că ar da orice ca să vadă facturile mărfurilor livrate la Dude's. În cursul zilei făcuse o incursiune prin depozit și citise multe documente lipite pe cutii și lăzi, apoi rătăcise și prin sectorul produselor refrigerate, în speranța că va descoperi florile al căror miros era sortit să fie acoperit de bețișoare parfumate; totul în zadar.

La 17:30, tocmai se schimba lângă dulapul de haine, când Tan s-a apropiat de el.

— Înainte de plecare, doamna Boseley ar vrea să discute cu tine.

Aha. Deci, o audiență la regină. S-a schimbat și, vioi, a urcat scările către biroul ei.

— A, Duffy, ia loc, te rog. Numai puțin.

S-a aplecat peste niște hârtii și a început să adune o coloană de cifre. A făcut-o o dată; a făcut-o a doua oară; apoi a oftat și a căutat calculatorul aflat în sertarul de sus. Duffy a observat că era identic cu cele șase pe care le lăsase în spatele rezervorului de veceu, dar nu s-a grăbit să tragă vreo concluzie. În realitate, a tras concluzia

imediat, apoi a respins-o. Dacă doamna Boseley era amestecată în ceva, a bănuit el, nu s-ar fi încurcat cu nimica toată doar pentru a-și face adunările mai ușor.

A aruncat o privire prin birou. Arăta ca unul deținut de un bărbat, doar că lipsea calendarul cu fete dezbrăcate. Oare de ce nu se făceau calendare sexy și cu bărbați? Dacă ar fi fost să o ia pe doamna Boseley drept model, probabil că s-ar fi tipărit doar calendare National Trust, cu peisaje. „Hai, termină odată, stau aici de zece minute, la ora asta trebuia deja să mă feresc de avioane pe M4.” S-a uitat spre depozit. Ușile duble erau închise ca la sfârșit de program. Se părea că toată lumea plecase acasă. În afară de el și doamna Boseley. Oare ce însemna acel E din numele ei? Elizabeth? Elspeth? Eva? Da, probabil Eva – și-a schimbat numele cu acela al marii ei eroine, Eva Braun. Și-a vopsit și părul, ca să arate cât se poate de ariană. De ce ținea să discute cu el? s-a întrebat Duffy. Doar nu cumva… A nu, ce gând ridicol, nu? Ar fi fost prea de tot. O funcționară atrăgătoare se îndrăgostește de un lucrător necalificat, tânăr și musculos. Iar expresia ei de răceală este doar o mască, tristă și nefericită, pentru a ascunde sentimentele care-i colcăie în minte… În secret, ea tânjește de fapt după…

Gata, Duffy, termină cu prostiile. Iar dacă ar fi fost adevărat, știi ce s-ar întâmpla? Ai fi stângaci până la cer. Nici n-ai ști ce e cu tine. Niciodată n-ai atras doamne ca asta, corect? Nu-i un aspect tocmai firesc din istoria vieții tale amoroase, înțelegi?

Așadar, a rămas surprins când doamna Boseley a băgat calculatorul la loc, a ridicat privirea și i-a zâmbit. Arăta mai bine când zâmbea, asta n-o putea tăgădui. Singura chestie care nu se potrivea era că nu zâmbea către Duffy; zâmbea cuiva aflat în spatele lui.

— Am închis peste tot, a zis Gleeson.

Replica l-a făcut pe Duffy să tresară: îi aducea aminte de primele zile ca polițist, când socotea că o asemenea exprimare îi conferea un avantaj. „Hai, urcă pe bicicletă”, îi spunea el vreunui boschetar încovrigat pe trotuar, cu o sticlă de sherry în care mai rămăsese o gură; „Vă închid”, striga Duffy, dacă vedea o încăierare mai urâtă, și se ruga să nu primească un răspuns de genul: „Tu și mai cine?”

Duffy a sperat că nu și-a trădat reacția față de Gleeson; a sperat, de asemenea, că se uită în continuare la doamna Boseley cu un aer de dulce speranță, ca și cum ea urma să-i acorde o creștere de salariu. Însă când a auzit răsucirea cheii în broască, s-a gândit că avea dreptul, ca orice cetățean normal, să se întoarcă pe scaun și să arunce o privire lungă, nedumerită.

Gleeson a băgat cheia în buzunar, apoi s-a apropiat și a rămas în spatele lui Duffy, care n-a apreciat deloc treaba asta. Îi aducea aminte de polițiștii care se distrau procedând astfel cu oamenii pe care îi interogau; de asemenea, îi aducea aminte ce se întâmpla în unele cazuri când foloseau acel procedeu.

— Aveți vreo nemulțumire, doamnă Boseley? a întrebat el, ca orice angajat normal care e ținut peste program într-o cameră încuiată și simte în spate un tip mătăhălos, cu perciuni lungi. Ea n-a catadicsit să răspundă. „Nu te da bătut”, și-a făcut el curaj, „continuă să dialoghezi, parcă așa se spune ori de câte ori te confrunți cu o sechestrare de persoane, nu?” „Rămânem în dialog cu persoanele înarmate.” Duffy a hotărât să mențină dialogul. Însă nu-i era prea clar cine ce rol joacă.

— Sper că nu aveți motive, doamnă Boseley. De nemulțumire, adică. Chiar îmi place munca, să știți. Am vrut să trec pe la dumneavoastră să v-o spun acum câteva zile, dar am ajuns până la birou și erați… vorbeați la telefon.

Într-un târziu, doamna Boseley a lăsat impresia că remarcă prezența lui, deși, din câte a priceput

Duffy, nu auzise ce spusese el. Părea că se pregătea să vorbească. De aceea, a așteptat cuminte. Doar n-avea să-l concedieze, nu?

— Domnule Duffy, ai multe calități.

A, nu se aștepta să i se spună așa ceva. Dacă Gleeson nu s-ar fi aflat de față, Duffy ar fi putut crede că ea se pregătea să-i facă o declarație.

— Poftim, doamnă? (Oare de ce nu știa niciodată cum să i se adreseze?)

— Între care, prima, după părerea mea, e calitatea de a tunde betonul.

— …?

— Tunzi betonul, domnule Duffy.

Vorbele fuseseră rostite pe tonul celui folosit de cineva care ține să-i reamintească unui copil recalcitrant că trebuie să învețe tabla înmulțirii. „9 ori 6, înțelegi, domnule Duffy, 9 ori 6."

— Poftim?

— Tunzi betonul. De-a lungul și de-a latul. Iar tot ce tai rămâne în sacul de beton din fața cositoarei mecanice: Uaaa, uaaaaa, a făcut doamna Boseley brusc, imitând zgomotul făcut de motorul unei cositoare. Sau poate folosești una electrică: atunci, bineînțeles că nu ai sac pentru beton, nu-i așa? Ai doar o paletă care se rotește, nu, și toate așchiile de beton ies printr-o parte și le lași unde cad, ca să slujească drept îngrășământ. Așa ceva folosești?

Duffy a rămas fără grai. Pe doamna aceea o lăsau nervii. După ce mânuise atâta stropitoarea pe Rayner's Lane, se zărghise. S-a foit pe scaun și s-a uitat spre Gleeson în speranța că va primi o explicație, însă omul părea să o privească fascinat pe doamna Boseley, cu o admirație visătoare, ca la un profet care promite să te învețe cum să desparți apele, nu alta. Când Gleeson și-a dat seama că Duffy se mișcase, a întins palma grea și i-a răsucit capul, astfel încât să o privească pe doamna Boseley.

— Cred că nu suntem pe aceeași lungime de undă, doamnă Boseley, s-a bâlbâit Duffy.

— Nu, nu cred, Duffy. Tunzi betonul. Cel puțin așa cred eu. Răspunde-mi simplu: tunzi betonul, domnule Duffy?

— Nu, a răspuns el tare.

Se săturase. Doamna Boseley era dezamăgită. Cel puțin asta a dedus el din purtarea ei, ceea ce era același lucru.

— Vai, dar chiar contasem pe tine ca pe unul care cosește beton. Așa ai zis la interviul de angajare.

Duffy a privit-o fără nicio expresie pe față.

— Te-am întrebat ce pregătire ai și ai spus că ai făcut tot felul de treburi pentru domnul Hendrick. Te-am întrebat ce anume. Și-ai spus că ai cărat diverse. Am trecut peste asta, deși aș fi vrut să te întreb dacă priceperea ta merge atât de departe încât să mai și pui lucrurile jos, sau dacă ni se cerea să angajăm pe cineva care ține tot timpul ceva în mână pentru că nu a învățat să-l mai lase și jos. Iar apoi te-am întrebat dacă ai tuns peluza domnului Hendrick. „Îhâm", a gândit Duffy, sau mai curând, în cap i-a răsunat „Îhâm, hâm, asta-i acum." Iar tu ai zis că da. Duffy și-a adus aminte de senzația de neliniște încercată când îl vizitase pe Hendrick și privise pe fereastra bucătăriei la fetițele care se dădeau pe tobogan. Și stând pe platforma acestuia. Poate își închipuise că neliniștea fusese provocată de teama că una din ele ar fi putut să cadă, dar nu era vorba de asta; neliniștea fusese provocată de propriul lui viitor.

— Păi, peluza domnului Hendrick, după cum știi, dacă ai călcat vreodată pe la el pe-acasă, nu are gazon obișnuit. O parte din peluză e din pavele tâmpite, iar alta, din beton. Domnule Duffy, te-am angajat cu convingerea fermă că știi să tunzi betonul. M-ai dezamăgit complet.

— O să învăț, s-a trezit Duffy spunând, sunt convins că pot învăța. Din spatele lui s-a auzit un

pufnet nazal, a urmat o căutătură autoritară a doamnei Boseley, dincolo de umărul lui, apoi o lovitură puternică, dată cu palma peste cap, venită din partea lui Gleeson. L-a durut. N-ar fi durut atât de rău dacă ar fi știut că va urma. Pesemne că aceea fusese și intenția.

— Nu cred că vei învăța suficient de repede; e o meserie greu de deprins. Nu cred c-o să ajungi s-o stăpânești îndeajuns de curând. Domnule Duffy, dacă angajez unul care coseşte beton, atunci asta vreau să și facă. Regret, dar va trebui să mă lipsesc de serviciile tale.

— Vai de mine, a făcut Duffy. (Acel „vai de mine” nu se referea la concediere – și chiar asta avea să se întâmple? – ci la cu totul altceva.)

— Însă înainte de a ne părăsi, povestește-ne câte ceva despre tine.

Doamna Boseley a arborat un zâmbet violent de mincinos, semn că asta își pusese în gând. Era o actriță bună, Duffy se vedea silit să recunoască acest lucru. Poate că deprinsese asemenea calități în anii cât umblase pe culoarul dintre scaune, întrebând în dreapta și-n stânga: „Ceai sau cafea, domnule?” având un zâmbet permanent lipit de buze, și enervându-se din cauza bărbaților grași, cu haine care plesneau pe ei, cu șuvițe de păr cărunt sau cu mătreață pe umeri, care îi răspundeau, chipurile în glumă: „Te-aș prefera pe tine, scumpo”, de parcă ar fi fost primii bărbați care să spună așa ceva; iar dacă, la început, le zâmbești pe jumătate amuzată, după câțiva ani te înveți să o faci mecanic, nu, o adevărată parodie a unei expresii de încântare, ce pare să comunice: „Ia du-te învârtindu-te, amice.” În orice caz, doamna Boseley reușise să stăpânească perfect acel zâmbet.

Gleeson l-a lovit din nou peste ceafă. L-a durut la fel de mult ca prima oară.

— Sunt un om oarecare, a zis el.

— Cine ești, domnule Duffy?

— Eu, cine să fiu? (Asta suna laș, a rătăcire.)

— Ce ești, cu ce te ocupi?

— Sunt eu, muncesc, lucrez pentru tine. (De data asta a pus mai multă trăire în cuvinte; sunase aproape firesc.)

— N-ai fost niciodată acasă la domnul Hendrick, adevărat?

— Ba da.

Gleeson l-a plesnit cu palma din nou.

— Te ocupi de altceva, corect?

— Nu.

— Cum l-ai cunoscut pe Hendrick? (Chestia cu „domnul" dispăruse.)

— Am lucrat pentru el. Diverse.

— De ce ai dat târcoale pe lângă flori azi?

— Poftim?

— De ce ai dat târcoale pe lângă flori azi?

— Nu știu la ce te referi.

— De ce n-ai luat calculatoarele?

— Poftim?

— De ce n-ai luat nenorocitele alea de calculatoare? a strigat doamna Boseley la el. De ce n-ai luat nenorocitele alea de calculatoare? Asta nu i-a plăcut deloc; detesta ca femeile să țipe la el. Apoi s-a gândit: „Asta o să-i ofere prilejul lui Gleeson să mă lovească." Dar nu s-a întâmplat așa. Omul avea altă idee. Care ce l-a făcut pe Duffy să-și dorească să fi fost plesnit încă o dată peste cap. Ceva care l-a făcut să se neliniștească rău de tot.

Un declic delicat lângă urechea lui stângă, însoțit de o tragere ușoară a lobului. A întors capul foarte încet și a simțit ceva rece lipit de piele. Din colțul ochiului, l-a văzut pe Gleeson care se deplasase în acea parte. Când a simțit și a doua atingere rece, și-a dat seama fără nicio greutate că individul îi prinsese cercelul de aur din ureche cu un clește.

— Sus, a zis Gleeson, trăgând ușor cu cleștele. Duffy n-a comentat ordinul. Rămas în picioare, a fost deplasat înapoi cu un pas sau doi, apoi

Gleeson a îndepărtat cu un șut scaunul din spatele lui. Doamna Boseley a ocolit biroul și a început să-l caute prin buzunare. S-a gândit, doar pentru o clipă, să sară la ea, dar a anticipat consecințele unei asemenea acțiuni. Și, în orice caz, n-avea decât să-l scotocească. Duffy nu era deștept degeaba. Carnețelul în care-și notase clienții obișnuiți era acasă; la fel și cheia de la depozit. N-avea decât să-i contemple batista murdară, niște mărunțiș, un pieptene, un portofel în care ținea o carte de credit expirată, de pe care scrisul cu alb anunțând „Duffy Security" se șterse în bună măsură, un pix și un pachet cu câteva bomboane de fructe. Doamna Boseley a pus toate acestea grămadă pe birou.

— Stai, a zis Gleeson, împingând scaunul până lângă genunchiul lui Duffy. S-a așezat, într-o poziție care, chiar fără mica problemă legată de urechea stângă, îi oferea lui Gleeson un avantaj considerabil. S-ar putea să mai schimb mâna din când în când, l-a informat Gleeson, dar să nu încerci vreo prostie, ai înțeles?

— Nu încerc, dacă mă lași în pace, a zis Duffy.

— Bun, a spus doamna Boseley, examinând mormanul de obiecte personale de parcă ar fi privit câteva prezervative folosite și un șoarece mort. S-o luăm de la capăt.

Duffy a privit-o cu sinceră îngrijorare. Iar asta izvora din faptul că nu știa cum să-și joace cartea. Era imposibil să nu le spună câte ceva. Nu le putea sugera în niciun caz ipoteza proprie. Trebuia să le ofere ceva, dar nu prea mult. Și, desigur, ceea ce era dispus să dea din el depindea de manevrele lui Gleeson în jurul urechii. Duffy o fi fost deștept, dar, ca pe toată lumea, curajul nu-l dădea afară din casă.

A decis să facă în continuare pe prostul, apoi, imediat ce Gleeson ar fi făcut ceva care să doară, să mărturisească doar ceea ce voia, după care să repete același lucru la nesfârșit. Însă acea repetare

cu insistență urma să fie cam problematică. Nu avea cum să anticipeze cât de puternice vor fi durerile, în caz că acestea ar fi apărut. De fapt, din câte știa el, poți trage foarte tare pe cineva de lobul urechii și asta nu-i va provoca suferință; era una dintre acele zone foarte puțin sensibile ale organismului. Așadar, faptul că cercelul îi era prins în clește de Gleeson nu-i provoca dureri – într-adevăr, până și metalul sculei se încălzise în contact cu pielea.

Ori, mai curând, nu-l durea corpul. Însă, în minte, era altă problemă. Așadar, era mai bine decât s-ar fi așteptat și, în același timp, mult mai rău. Dacă Gleeson i-ar fi cauzat dureri în mod normal – adică, lovindu-l cu pumnul peste față, să zicem – promițându-i că va da mai tare dacă Duffy refuza să spună sau să facă ce i se cere, atunci ar fi știut cum stă treaba, ar fi putut măcar bănui cât poate să îndure. În acest fel, ceea ce îl speria era anticiparea durerii, nu durerea simțită în acele momente; iar asta îl îngrijora mult.

— Numele?

— Duffy.

— Ce ești?

— Lucrez pentru tine.

— Unde l-ai cunoscut pe Hendrick?

— La el acasă.

— De ce dădeai târcoale pe lângă flori?

— Nu eraaaaaaam…

Aceea fusese urmarea unei simple răsuciri, o jumătate de rotație, neașteptată, ce-i drept, a cleștelui. Nu părea să-i facă viața mai ușoară lui Duffy.

— Nu mi-a plăcut deloc cercelul ăsta de șmecher, a zis Gleeson. Dar nu mi-am închipuit că-mi va fi de folos. Acum a fost vorba doar de o mică răsucire, doar o idee, înțelegi? Mă-ntreb ce s-ar întâmpla dacă trag puțin.

„Drace, nu-mi închipuiam că doare atât de rău”, a gândit Duffy. „Dar a ști nu e totuna cu a face

următorul pas mai ușor. Cred c-a sosit momentul să cedez.” A simțit cum Gleeson apucă mai bine cleștele între degete. „Da, probabil c-a venit momentul să procedez inteligent și să cedez.”

— Nume?

— Duffy.

A simțit o ușoară smucitură a urechii. Însă chiar și ușoară, smucitura îi provocase o durere mare. A închis ochii, ca și cum ar fi făcut un ultim efort de a rezista.

— Ce ești?

N-a răspuns, parcă dorindu-și încă o smucitură, care a și venit, dar nu violentă, care să-i întunece mintea de durere, ca pentru a pedepsi o minciună sfruntată sau o obrăznicie. Nu avea nevoie decât de o asemenea durere de avertisment pentru a hotărî că venise momentul potrivit să cedeze. Exact acesta fusese mesajul. A decis să spună „totul”.

— Am o firmă de securitate. Adică, lucrez singur, a bolborosit el. Sunt om-orchestră, director și angajat, doar eu.

Pentru asta, s-a ales cu o răsucire bruscă, nu tocmai o pedeapsă meritată de un ticălos de gabor, dar cât pe ce.

— Unde l-ai cunoscut pe Hendrick?

— Într-un club.

— De ce dădeai târcoale pe lângă flori?

— Mă uitam la avizele de expediție.

A rămas cu privirea ațintită la tăblia biroului, evitând ochii doamnei Boseley, la fel ca infractorii care mărturiseau, care se fereau să se uite la gabor: își destăinuiau rușinea către ei înșiși, asta era ideea, iar polițistul doar o auzea, ca din întâmplare. În acest fel, își păstrau o umbră de respect de sine. Teoria lui Duffy era puțin diferită: putea minți mai bine cu capul plecat.

— Bine, acum să avem o vedere mai largă. Unde era clubul ăsta?

— Se numește Alligator. În Fulham. Un club pentru homosexuali. Acolo l-am cunoscut.

Era momentul să scoată la iveală toate amănuntele.

— E un local frumos, foarte liniștit, beam ceva, el a intrat, am stat de vorbă despre una și alta, el mi-a zis că s-au comis niște furturi aici, eu m-am oferit să-l ajut, iar el mi-a dat slujba asta. Apoi am hotărât să spunem că lucrasem la el acasă, dar cred că nu ne-am pregătit povestea asta destul de bine. Nu m-am gândit că voi avea parte de un interviu adevărat.

— Om la toate, a zis Gleeson. Pariez că știu la ce te pricepi. Pfuu. A trecut cleștele în mâna stângă și l-a plesnit cu dreapta pe Duffy. Lovitura l-a făcut să dea cu capul de clește; i s-a părut că simte un firicel de sânge prelingându-se delicat de-a lungul gâtului.

— Hei, termină, te rog. Doar răspund la întrebări. Termină. (Era o rugăminte adresată doamnei Boseley, și a dat roade.)

— Da, oprește-te, Gleeson. Chiar nu e nevoie de așa ceva. Apoi i s-a adresat din nou lui Duffy: Și ce-a spus Hendrick?

— A zis că au avut loc furturi. La intervale regulate. Cam o dată pe lună. A precizat că nu voia să apeleze la poliție deoarece asta ar afecta activitatea depozitului.

Brusc, lui Duffy i-a venit o idee: doamna Boseley să fi fost cea care l-a convins să nu anunțe poliția? Poate la început. Iar apoi, după o vreme, Hendrick alesese calea de mijloc.

— Și ce-ai descoperit?

— Păi, nu m-am lămurit. (Nu ținea să fie considerat un tip deosebit de inteligent; plus că amândoi se găseau într-o situație delicată.) Adică, din ce-am constatat, firma pare să fie condusă eficient.

— Scutește-ne, a zis doamna Boseley. (Drace, sărise calul cu laudele.)

— Mda, vreau să spun că nu am înțeles cum poate cineva să păcălească sistemul. (Prin asta dădea vina pe lentoarea minții proprii, ceea ce, probabil, îi crea un avantaj.) De aceea am bănuit că autorul a fost McKay. M-am gândit că a folosit o metodă pe care n-am depistat-o, pentru că eu nu am fost aici când acționa el. Cam atât am descoperit, cu excepția faptului că acum cred că furtul a fost comis de Casey. Deși își ținea capul aplecat spre grămăjoara de obiecte personale aflate pe sugativa doamnei Boseley, a reușit să arunce o scurtă privire spre Gleeson.

Și ei crezuseră că McKay fusese autorul furturilor; stratagema din ziua precedentă îi derutase pe amândoi.

— Casey nu e atât de prost pe cât pare, după părerea mea. Știați că a obținut două note maxime în școală? El mi-a spus, la masă. Iar brichetele au dispărut din partea lui de depozit. Nu știu din ce zonă au dispărut mărfuri înainte, dar cred că e vorba de Casey. Tocmai voiam să-l urmăresc până acasă, numai că se pare că am fost reținut.

— De ce dădeai târcoale pe lângă flori?

— Nu mi-am dat seama că am făcut asta. De fapt, umblam fără o țintă anume. Mă gândeam, încercam să pricep sistemul de lucru, înțelegeți?

Duffy nu voia să le sugereze că, de fapt, socotea că în depozit se petreceau două măgării, nu doar una. Dar avea speranțe. Spera că-și salvase pielea. Se vedea clar că-i îngrijora ultimul furt, își dădea seama de asta. Se speriaseră. Trebuia doar să le alunge puțin temerile, să joace cum îi cântau ei și, probabil, va reuși să scape din situația aceea. Așa socotea el.

— Apropo, ești concediat.

— Poftim?

— Ești dat afară. Din clipa asta.

Spre uimirea lui, Duffy a zis:

— Dar Legea protecției angajaților? L-a auzit pe Gleeson pufnind disprețuitor. O săptămână de

preaviz, trebuie să primesc preaviz, am dreptul la asta.

— Eu nu cred că ai vreun drept, a zis doamna Boseley. Fals în declarații, a adăugat ea, de parcă ar fi citat un alineat din lege.

— Preaviz de o săptămână, a repetat Duffy, ca și cum ar fi citat un alt alineat. Nu avea nici cea mai vagă idee cum suna legea; și bănuia că nici ea nu avea habar. Așa e cinstit. Preaviz. Apoi s-ar putea să dovedesc că autorul a fost Casey. Iar asta nu i-ar surprinde prea mult pe ceilalți. Cred că dacă mai stau o săptămână aici, aș dovedi vinovăția lui Casey. (Aceasta era soluția. Probabil că ei știau, ori măcar bănuiau, că McKay fusese hoțul; provocaseră accidentul pentru ca el să nu atragă atenția asupra firmei; iar acum deveniseră agitați din cauză că, până la urmă, se părea că nu McKay fusese autorul. Chiar și pentru cei doi, ar fi fost prea mult dacă ar fi provocat două accidente rutiere. Însă ideea ca Duffy să pună furtul în cârca lui Casey li se părea atrăgătoare.) Mă puteți concedia mâine dimineață, la prima oră, a zis el. O să întârzii. Îmi dați un preaviz în fața tuturor.

Doamna Boseley analiza situația. Duffy se și vedea scăpat de acolo cu urechea întreagă.

— Și spui că l-ai cunoscut pe Hendrick într-un club pentru homosexuali?

— Da.

— Și tu… ești… așa cum zici?

— Da… uneori.

— Și Hendrick e homo, așa cum zici tu?

— Da… uneori.

— Ce înseamnă chestia asta cu *uneori*? l-a întrebat Gleeson cu furie. Ori ești homo, ori nu ești. Nu poți fi și una și alta.

Duffy ar fi trebuit să-i spună: „Da, Gleeson, iartă-mă, tu știi mai bine chestia asta decât mine, am greșit, sunt un nenorocit de homo, ce s-o mai lungim, am fost întotdeauna doar homo, sunt homo, doar homo și nimic altceva decât homo.”

Însă, socotind că deja scăpase cu fața curată, fără să se gândească mai bine, a zis:

— S-a dovedit științific că, într-o anumită măsură, toți bărbații sunt bisexuali.

A simțit imediat că jumătate din cap îi explodează. Întâi i s-a desprins cu totul, urmată de falcă, apoi o mulțime de dinți, un ochi, mai tot nasul și o bună parte din creier. Exact acea senzație a avut-o. De fapt, Gleeson trăsese cu cleștele de ureche, așa cum un grădinar trage de șnur pentru a porni motorul cositoarei. Și-a dus mâna stângă la ureche, și a simțit cum sângele îi picură în palmă. Și, în timp ce capul îi revenea încet la o poziție normală, a simțit cum colții cleștelui se prind de lobul urechii drepte, cea fără podoabe, și singura întreagă pe care o mai avea. „Of, Doamne”, a gândit el. Gleeson s-a aplecat către aceeași ureche și i-a șoptit:

— Eu nu sunt homo. Eu, în niciun caz.

Duffy a ridicat încet ochii către doamna Boseley. Nu părea deloc surprinsă. Nu era nici plăcut, nici neplăcut impresionată. L-a privit ca pe un prezentator de televiziune. El a întins palma mâinii stângi, arătându-i urmele de sânge; însă ea s-a mulțumit să ia batista de pe birou și să i-o dea. Duffy și-a acoperit cu ea urechea stângă și a început să se teamă pentru cealaltă. Gleeson o strângea în clește ceva mai hotărât decât era nevoie; dar era de așteptat, nu?

Din fericire, între timp, doamna Boseley se hotărâse:

— Deci, mâine întârzii la muncă, ți se dă un preaviz, rezolvi cazul lui Casey în cursul săptămânii și dispari de aici. Gleeson, ajunge, serios; măcar dacă n-ai găsi atâta plăcere în treaba asta.

Strânsoarea a slăbit, apoi a dispărut cu totul. Lui Duffy îi venea să spună „Mulțumesc foarte mult”, sau „Te aranjez eu” dar, din înțelepciune, a ales calea de mijloc și și-a ținut gura. S-a ridicat, și-a

strâns lucrurile de pe birou și le-a îngrămădit în bluzon. A auzit cum, în spatele lui, Gleeson descuia biroul, dar n-a privit spre ea, și nici la vreunul dintre cei doi. Și-a apăsat batista peste ureche, a traversat depozitul, a tras ușa încadrată într-una din porți și a ieșit în aerul serii. Socotise că se înnoptase, că așa s-ar fi cuvenit să fie după câte îndurase. Însă întunericul nu se lăsase. Era încă o seară limpede, luminoasă, revoltător de proaspătă, și un blestemat de avion se pregătea de aterizare.

•

La Spitalul Uxbridge, cel care i-a cusut urechea mirosea vag a apă de colonie cu lavandă.

— Ei, nu-i cel mai plăcut loc în care poți fi cusut, dar, oricum, nu e cel mai neplăcut. Cred că nu-i nevoie să-ți spun care e acela.

Duffy nu voia decât să scape cât mai curând de el. Așteptase deja o oră și jumătate în fața Secției de Urgențe, iritat că vătămarea lui fusese considerată neimportantă, în vreme ce bătrâna gospodină care fusese adusă cu jumătate de televizor pătruns în stomac sărise peste rând fără multă discuție.

— Au, a scăpat el, destul de tare. Terminase provizia de curaj pe ziua aceea și nu mai avea deloc rezerve.

— Da, sigur că doare, a zis asistentul. Știi ceva, e ciudat să apari cu asemenea problemă. Nu cred c-am mai cusut o ureche până acum. („Mulțumesc, dar acum taci dracului și fă-ți treaba.”) Iar primul nas l-am cusut abia acum câteva săptămâni.

„Nu vreau să ascult toate astea”, a gândit Duffy; „mai bine povestește-mi despre o prăbușire elegantă a vreunui avion, ca să mă faci să uit de necazuri.” *„Toți cei 246 000* de pasageri aflați la bordul unei biciclete aparținând Liniilor Aeriene Gândacul au fost uciși în această după-amiază când…”

— N-am mai cusut nasuri până atunci. Foarte urât: sfârtecat, ca și cum cineva l-ar fi tăiat cu briceagul. Și, fii atent, asta era cea mai neînsemnată dintre problemele lui. Fusese victima unui îngrozitor accident rutier și era, maaamăăă, într-o stare de plâns, dar l-au peticit chirurgii, mai puțin nasul. Cred că a rămas ascuns sub masca de oxigen, probabil. În fine, cred că m-am prins cum se face. Îndrăznesc să spun că am cam terminat. Cum te-ai ales cu ea ruptă?

— M-am ales, și gata. Duffy spusese deja la Registratură o serie de minciuni, pentru ca vătămarea să nu fie considerată act criminal al cuiva împotriva lui și să se anunțe poliția. Însăilase ceva despre cercelul din ureche, care i se agățase într-un gard în timp ce alerga. Nu, nu mai avea cercelul, așa că cei de la Registratură nu aveau ce să mai examineze. Nu mai avea nici toarta cercelului, dacă tot venise vorba de asta.

— Dacă nu vrei, nu-i nevoie să-mi spui.

„Nu, sigur că nu.” Duffy se simțea extenuat. Dar cui îi păsa cum se simțea el?

— Port un cercel. Mi l-au smuls niște indivizi care nu mă plac, a explicat el.

— Of, Doamne, a zis asistentul și a continuat să coasă cu un ac ce părea să aibă dimensiunile unui catarg. Mda, cred că trebuie să ne unim pentru a preveni asemenea incidente, a adăugat omul, lăsându-se mai greu decât s-ar fi cuvenit pe umărul lui Duffy. Mirosul de lavandă a devenit mai pregnant. Duffy a surâs mai mult către sine.

— Sunt cam obosit în seara asta, a zis el.

— I-au făcut ceva și celeilalte urechi? a întrebat asistentul. Văd că apare o vânătaie și pe aceea.

•

Duffy se simțea obosit, dar nu din cauza deprimării, așa că nu s-a lăsat copleșit. Urechea îi transmitea semnale pulsatorii. Asistentul îi înfășurase partea inferioară a lobului cu vată și

tifon, peste care aplicase leucoplast. Duffy s-a uitat în oglindă și i s-a părut că arată ca Van Gogh.

Și-a continuat drumul cu furgoneta până la apartamentul său din Acton, unde a ajuns în două minute. Nu avea nevoie decât de cheie și de carnețel. Apoi a pornit înapoi, spre Heathrow. De obicei, mai scotea ceva bani când prezenta nota de plată pentru consumul de benzină, dar de data asta se îndoia că va reuși: după atâtea drumuri prin oraș, după atâtea porniri și opriri, plus goana pe autostradă. De regulă, dimineața se trezea târziu, astfel că un condus economic, cu maximum optzeci pe oră pe șosea, era exclus. A doua zi, însă, putea să lenevească. Putea întârzia cât poftea. De asemenea, dacă voia, își putea permite să o și înfrunte pe doamna Boseley. Măcar ar fi fost concediat pentru ceva anume…

A ajuns la depozit și a intrat cu cheia proprie, cât de discret a reușit, ca nu cumva să dea peste Gleeson tratându-i cu vreo sculă Black & Decker pe alți angajați recalcitranți. A găsit o liniște deplină. A dezactivat sistemul de alarmă și s-a îndreptat calm către cuibul de hultan al doamnei Boseley. Înăuntru, a căutat urme rămase după cele petrecute în urmă cu doar câteva ore. Pe covor era o picătură de sânge sau o simplă pată de ulei? Nu avea importanță. „Doamnă Boseley, avem motive să credem că pe covorul din biroul dumneavoastră este o pată de sânge.” „Da, unii dintre angajați intră la mine în timp ce au sângerări nazale.” Sau cine știe ce mai putea inventa. Cerbul surprins în zona Highland îl privea inofensiv de pe calendarul National Trust. Duffy a făcut către el semnul victoriei.

A găsit dosarul cu facturi în același loc. Apoi a descoperit, sub acesta, dosarul cu livrările următoare. I-a trebuit ceva timp până să le copieze pe toate în carnețel. După aceea, a umblat prin depozit, dând din când în când cu piciorul în cutiile învelite în pânză de sac, urmând principiul

recomandat de Willett. A confruntat câteva livrări cu documentele și a examinat hârtiile prinse pe cutii și lăzi. Abia după aceea s-a dus acasă și s-a urcat imediat în pat. „La naiba”, s-a gândit el, „și-așa nu-mi plăcea să mă culc pe partea dreaptă.”

7.

Duffy a dormit până târziu și s-a trezit fără grabă. Nu se simțea prea grozav. A salvat niște granule de musli care încercaseră să evadeze din tripla cămașă de forță a pungilor din polietilenă și a mâncat, fără niciun pic de entuziasm. Niciodată nu avusese încredere în reclama de pe cutie. Îi era imposibil să creadă că nu existau glumeți în fabricile de musli, capabili să strecoare din când în când câte un sac de rumeguș sau de talaș, sau chiar tăieturi din gard viu, doar pentru a vedea dacă e cineva în stare să constate vreo diferență. Bineînțeles că deocamdată nu se găsise nimeni. Cu cât avea un gust mai rău, cu atât îți pria mai mult: așa considera toată lumea.

La ora 10, i-a telefonat lui Carol. I-a răspuns cu o voce somnoroasă: iar fusese în schimbul de rahat, de la 6 seara până la 2 dimineața. Da, va veni pe seară. Ceva deosebit? Ieșeau undeva? Asta era o glumă, chiar dacă din glasul ei nu putea trage o asemenea concluzie. Sau, pentru mai multă precizie, Duffy nu o invita niciodată în oraș. „Ce-ai făcut aseară, Carol? A, Duffy nu m-a scos în oraș, asta e.” Prietenele ei zâmbeau, pentru că ea părea puțin stânjenită. „A, Duffy, gândeau ele, o adevărată teroare la pat, știm noi. Știm ce vrea să spună ea cu statul ăsta acasă.”

Dar, bineînțeles, lucrurile nu se prezentau astfel. Ei chiar stăteau în casă, Duffy îi gătea, în vreme ce ea îl sâcâia în legătură cu modul în care el curăța legumele de parcă le-ar fi pregătit pentru lansarea în spațiu; în legătură cu modul în care alimentele încercau să evadeze, sau cu felul în care lama cuțitului îi oferea o imagine mai bună a feței decât propria oglindă de machiaj. Își vedeau de treburi ca un cuplu de bătrâni. Și, contrar celor imaginate de prietenele ei, Duffy și Carol nu se culcau împreună – semănând și prin asta cu o pereche de

bătrâni. Se uitau la televizor și flecăreau, iar uneori, dar nu neapărat, Carol își lăsa ceasul în cutia de plastic din baie și se ghemuia lângă el ca să doarmă acolo peste noapte. Ea nu se mai aștepta la vreo minune. Da, asta se întâmpla în altă parte; era uimitor cum, după ce trecuse o vreme și se obișnuise cu situația, nici nu-i mai păsa. Renunțase chiar și la încercarea de a se lipi mai bine de el. Ajunsese să creadă că lui oricum nu-i mai plăcea asta, pentru că reînvia prea multe amintiri.

Apoi, Duffy i-a telefonat lui Willett și l-a întrebat dacă poate trece pe la el după terminarea programului. Drept răspuns la întrebările pe care i le pusese Willett cu câteva zile în urmă, își formulase și el un chestionar. A obținut un chicotit drept confirmare. Apoi a format alt număr, pe care-l avea notat în agendă.

— Aș putea vorbi cu domnul Dalby?

— Regret, domnul Dalby nu e liber acum. (Nu: probabil că îl apelase prea devreme. Patrularea încoace și încolo prin club, pentru a se asigura că se deschid suficiente sticle de șampanie și că se rezolvă suficient de mulți clienți în mod cât mai eficient, ar fi epuizat pe oricine.)

— Și care ar fi ora potrivită pentru a reveni?

— Puteți încerca în jur de 11.

— Prea bine. În felul acesta ar întârzia copios la slujbă și ar ajuta-o pe doamna Boseley să se enerveze binișor. Așadar, la ora 11 a telefonat din nou.

— Este domnul Dalby?

— Să văd. Cine sunteți?

— A, spuneți-i că e secretarul Lordului Brown.

— Doar o clipă, domnule… Vă fac legătura. În asemenea situații, legătura se face imediat, a gândit Duffy.

— Alo, Dalby la telefon. O voce precisă, o intonație neutră, gata oricând să adopte un ton de șef sau de politețe, după cum o impune ocazia.

— Bună dimineața, domnule Dalby, sunt Jeffrey Marcus, secretarul Lordului Brown. (Când voia, Duffy era în stare să mimeze o voce care să nu poarte amprenta străzii.) E o chestiune privată, nu are legătură cu Lord Brown.

— Da.

— Am discutat cu Christopher, iar el mi-a zis că sunteți din nou în afaceri.

— Christopher?… Dalby a părut nedumerit, lucru absolut firesc.

— Eu îl știu sub numele de Christopher, așa se prezintă de câțiva ani, dar am motive să cred că față de dumneavoastră folosește alt nume. Îi înțeleg prudența.

— Dacă spui că nu…

— Deci, dacă faceți din nou afaceri, aș dori să vin astă seară pentru a discuta.

— N-ai putea să-mi spui mai exact despre ce este vorba?

— Nu cred că ar fi înțelept. Mai ales pe acest telefon…

— A, presupun că așa e…

— Să zicem la ora 21, domnule Dalby? Voi intra prin față, bine? Duffy spera ca Dalby să-i răspundă: „Nu, nu prin față”, și să-i ofere o alternativă, însă tonul sigur, aproape dominant, avusese efectul dorit asupra lui Dalby.

— Da, ora 21, da, bine, domnule Marcus, vă așteptăm.

Bine măcar că planul acesta îi mersese. Duffy a considerat succesul drept o recompensă pentru daunele suferite de urechea stângă; cu alte cuvinte, primul pas înainte, foarte mic, adevărat. Asta, atâta vreme cât restul ar fi mers ca uns. Dacă reușea să-l ducă pe Dalby cu zăhărelul; dacă Willett îi dădea un răspuns corect; dacă doamna Boseley își respecta promisiunea și nu îi pregătise vreo înscenare și un polițai care să aștepte pentru a-l înșfăca imediat ce ajungea la slujbă; dacă planul A – ce presupunea organizare, inteligență, precizie și

mult, mult noroc – dădea roade. Iar dacă nu dădea, trebuia să apeleze la planul B, care presupunea puțină violență, ocolirea unor prevederi legale și speranța că va avea noroc cu carul.

Spre sfârșitul dimineții, în timp ce conducea încet spre serviciu, Duffy a început să numerele în minte bilele propriului rozariu; simțea că n-ar fi recomandabil să depășească șaptezeci și cinci de kilometri pe oră, de aceea s-a târât pe M4, legănat din când în când de curentul de aer stârnit de autobuzele aeroportului, care treceau cu viteză pe lângă el. Bilele rozariului se derulau: flori proaspete, bețișoare parfumate, lichi[92] la cutie, fistic, scoici vii, diverse. Dalby sigur avea și un restaurant pe undeva. Le-a bifat, apoi a analizat fiecare articol în parte, le-a înșirat încă o dată, înainte și înapoi. Ar fi trebuit să fie la „diverse”. Când i-a venit această idee, moralul l-a cam părăsit. Dar probabil că Willett îi va sugera altceva.

Reanalizând cele petrecute în seara precedentă, Duffy a clătinat din cap a auto-mustrare pentru remarca făcută în legătură cu procentul bărbaților cu înclinații homosexuale. Să-i scape așa ceva față de Gleeson, care avea partea interioară a ușii de la dulapul de haine căptușită cu câțiva centimetri de fotografii de fete culese din paginile de mijloc ale revistelor… Și doar reușise să-și țină gura până în acele momente. Era tipul de remarcă pe care o arunci cuiva respingător întâlnit la o petrecere și care e deja puțin făcut și are o tijă de metal într-un picior, dar nu cuiva care se excită doar uitându-se la poze și care a avut, ca să spunem așa, boașele tale în buzunar sau, cel puțin, urechea ta în colții cleștelui. Mare greșeală, Duffy, mare greșeală.

În același timp, dincolo de senzația că i se smulsese jumătate din cap, fusese fulgerat de un gând, iar acel gând era simplu ca bună ziua. Suna cam așa: „Te-am prins. Te-am prins.” Acel impuls final al lui Gleeson de a-i rupe capul se născuse

din dorința lui de a distruge un homo; dar tot ce se petrecuse înainte și după aceea, avusese legătură cu altceva. Faptul că urechea îi fusese periclitată îl făcuse să priceapă în primul rând că nu conta cine era el și nici locul unde îl cunoscuse pe domnul Hendrick. Violența fusese determinată de starea de agitație, de surescitarea celor doi, de dorința de a șterge de pe fața pământului chiar și depozitul, dacă acesta le stătea în cale; o dorință bântuită de teama că, dacă nu acționau, puteau pierde tot. Motiv pentru care voiau cu orice preț să-l creadă pe Duffy. Doreau cu disperare ca Duffy să nu fie decât ceea ce recunoscuse în momentul în care cedase în fața lor.

Iar această agitație, dublată de dorința lor de a-l concedia imediat, l-a convins pe Duffy că în curând avea să se întâmple ceva; că un anumit transport era pe drum. Tocmai de aceea se speriaseră atât de tare când s-a constatat acel nou furt și de aceea țineau să creadă asigurarea optimistă, deși destul de subțire, dată de Duffy, că îl va aranja pe Casey până la sfârșitul săptămânii. *Cei doi* nu avea dovezi împotriva lui Casey și nici cunoștințe privind competența lui Duffy; dar îngrijorarea îi făcea să creadă că acum aveau și una, și alta.

De aceea, Duffy nu s-a mirat când doamna Boseley și-a jucat rolul așa cum stabiliseră. În timp ce își dădea jos blugii lângă dulapul de haine, s-a trezit brusc cu Tan alături.

— Doamna Boseley vrea să discute cu tine imediat.

— Mulțumesc, Tan, o să mă mai gândesc.

— Nu, acum, curând, așa zice.

— Bine, Tan, bine. S-a întins nepăsător, dând un mic spectacol pentru el. Femeia asta mă cam scoate din pepeni, nu mă jenez să ți-o spun.

— …? Te-ai tăiat?

— Da, m-am tăiat singur. Azi o ureche, mâine, cine știe ce. Hai, să lăsăm asta.

Tan s-a uitat nedumerit, lucru absolut firesc, la noul Duffy ce se născuse în acea zi. Iar Duffy cel nou s-a îndreptat alene către biroul înălțat de la podea, a deschis ușa acestuia și a rămas afară. Și el, și doamna Boseley au ridicat glasul, astfel ca discuția să poată fi auzită de oricine s-ar fi aflat în preajmă.

— M-ați chemat?

— Da. Stai jos, Duffy.

— Îmi place aici.

— Ai întârziat.

— Și?

— Acel *și* nu mă satisface, Duffy, vreau o explicație. Până să catadicsești tu să vii, a trebuit să-i pun pe alții să-ți facă treaba.

— Ei, asta-i o schimbare. De obicei, eu trebuie să fac treburile cele mai neplăcute. Acum s-au făcut utili și ei puțin.

— Dacă nu-ți place munca de aici, te sfătuiesc să-ți găsești altă slujbă. N-aș spune că-ți vom simți lipsa.

Ajunseseră să strige deja unul la celălalt; cu colțul ochiului, Duffy l-a văzut pe Casey cu o mutră mirată, apoi pe unul dintre șoferi, ridicând privirea spre birou.

— Mi-ar plăcea și mai mult dacă n-ar fi atâtea p… de pe-aici, a strigat el. Cu asta, era de ajuns, s-a gândit Duffy; oricât de mult ar fi detestat-o pe doamna Boseley, ceilalți vor considera că aceea era o jignire suficient de gravă pentru a atrage concedierea.

— Ești concediat.

— În ce mă privește, preferam s-o fi făcut mai demult.

— Peste o săptămână, să dispari de aici. Acum întoarce-te la treabă.

Duffy a tras un șut ușii din sticlă, dar a constatat pe pielea lui că fusese bine ranforsată. În timp ce cobora treptele tropăind, a aruncat peste umăr:

— Ar trebui să facem un sindicat aici.

Deși atitudinea de frondă era mimată, Duffy s-a lăsat molipsit de ea. Juca o scenetă cu doamna Boseley, însă îi făcea plăcere să țipe la ea. S-a așezat în colțișorul nătărăului, simțindu-se destul de proaspăt mai toată dimineața. Iar când s-a auzit fluierul ce anunța masa, s-a petrecut ceva surprinzător. Casey a venit către el și, în semn de amiciție, i-a tras un pumn în braț.

— La masă, a zis el tare și clar. Duffy s-a simțit ca un dresor care tocmai a reușit să-și educe vreun animal să imite sunetul vocii umane. Efortul l-a consumat aproape total pe Casey, pentru că, odată ajuns față în față cu porția dublă de spaghete și cu cartofii prăjiți, a redevenit taciturn ca întotdeauna. Când, după ce și-a înfulecat și porția dublă de budincă cu stafide, și a aruncat lingura, Duffy a crezut că vor reînnoda discuția de unde rămăseseră.

— Ce zi am avut, a făcut el. Cât pe ce să-mi retez urechea la bărbierit, iar acum mă trezesc cu un șut în fund.

Casey s-a încruntat. A rămas îndelung pe gânduri. Apoi, pe un ton foarte secretos, a zis:

— Mi-a plăcut cum i-ai zis p…dă. Hehehe.

Duffy s-a simțit aproape mișcat de acea mărturisire. Se părea că omul își exprimase un soi de afecțiune față de el. Păcat că acel semn întârziase atât de mult. Păcat că vor mai sta la masă împreună doar încă o săptămână. Păcat că Duffy trebuia să-l bage puțin în rahat.

După slujbă, s-a dus din nou la Terminalul 1, la Barul Apple Tree. Ca întotdeauna, acolo domnea același aer de panică generală, doar că ea se transmisese unui nou lot de pasageri cărora le transpiraseră palmele.

— Câteva chestii practice, l-a anunțat el pe Willett, plus concurs de genul întrebări și răspunsuri.

— Dă-i drumul.

— Aspect practic 1. Găsești un plic cu heroină. N-are importanță unde, în fundul unui chinez sau cine știe unde. Ce se întâmplă?

— Păi, întâi i-o scoatem.

— Și după aceea?

— O testăm. Avem o mică trusă. Ca să ne asigurăm că nu e sare de contrabandă sau ceva ce dorește omul să introducă fără vamă.

— Iar asta îți spune ce e.

— Da, mai mult sau mai puțin. Apoi o trimitem la laborator. Sigilată, bineînțeles, ca nu cumva să-i vină vreo idee curierului. Acolo este analizată și primim un raport.

— Și ce se poate constata?

— Păi, ți se spune ce este. Când a fost produsă. De unde vine. Ăsta-i unul dintre aspectele cele mai folositoare: analiza e incredibil de precisă. A, sigur, îi ajută faptul că nu există două șarje identice – decât dacă sunt făcute în același timp, sau în aceeași fabrică. Iar o parte este produsă artizanal, dar și asta ne ajută. Vreau să spun că nu există două șarje identice de heroină, așa cum nu găsești două plăci de faianță identice, dacă sunt glazurate cu sare.

Duffy nu avea nevoie de comparații atât de savante. În primul rând, nu se pricepea la materiale de construcții.

— Dar dacă… să presupunem, curierul a avut un plic – să zicem că erau două, și le-au împărțit, în avion sau mai știu eu unde, și sunt descoperite separat: marii voștri chimiști pot demonstra că făceau parte din aceeași șarjă?

— A, da. Nicio problemă. Uneori e singura probă la îndemână pentru a demonstra că, să zicem, există o legătură între doi distribuitori. Dar e o probă concludentă.

— Hm. Bun. Am încheiat partea întâi. Ești pregătit pentru concurs? întrebă Duffy.

— Da.

— Ești contrabandist. Acum erau chit: Willett îl pusese pe Duffy să joace rolul vameșului. Și ai o anumită cantitate de heroină.

— Sub ce formă?

— Cum adică sub ce formă?

— Păi, ea nu se prezintă obligatoriu sub formă de pulbere. Se poate dizolva, transforma în pastă… Fac orice din ea?

— Sigur. Trebuie doar să o treci prin vamă, adică de mine. Eu sunt un vameș isteț, dar nou în meserie.

— Nicio problemă.

— Ba nu, trebuie să strecori marfa într-unul din cele șase moduri pe care ți le înșir eu. Aduci șase tipuri de mărfuri, și trebuie să o aduci cumva – sau poți să apelezi la mai mult de un articol. Gata?

— Da.

— Bun, întrebare de nota 10. Fistic.

— Astea sunt chestiuțele acelea mici și verzi?

— Îhâm.

— Sunt pe jumătate deschise, dar tot îți rupi unghiile în ele, nu? Unele sunt deschise de-ți blestemi zilele desfăcându-le; iar unele sunt închise de tot, ca să-ți spargi dinții, corect?

— Îhâm.

— N-ar fi prea greu. Willett a rămas puțin pe gânduri. Sub formă de pudră. Deschizi câteva dintre cele pe jumătate desfăcute, umpli coaja cu marfă, apoi lipești cojile.

— Cum adică, una câte una?

— Sigur. În fiecare poți vârî marfă cât să-ți cumperi o mașină. Asta, când se diluează, pentru vânzarea pe stradă. Și atunci i se adaugă sare sau ceva, nu?

— Da.

— Asta ar merge. Fără probleme. Au trecut. Altceva?

— Bețișoare parfumate.

— Hm. Și cum se livrează?

— A, nu-s sigur. În pachete, să zicem, de câte oare? Douăzeci, treizeci? Câteva zeci de pachete pe fiecare cutie.

— Ce fel de ambalaj? Hârtie?

— Da, sigur. Nu, cutia e din carton, și are o etichetă din hârtie.

— E mai riscant. N-ar putea găuri bețișoarele. Să transforme marfa în bețișoare, iar apoi să le vopsească? Nu – ar trebui să fie vârâtă în ambalaj. Deloc greu, dar ia timp și e complicat, deoarece cutiile nu-s prea mari, dar, în fine. Se scot etichetele prin umezire, se transformă heroina în pastă, apoi se lipesc etichetele. Cu asta ai rezolvat.

— Lichi la cutie.

— Cutii… Ba merge, ba nu merge. Depinde de tehnologia pe care o posezi. Dacă ai o făbricuță de conserve, sigur, nicio greață. Sunt trei soluții, așa cred. Metoda cu pasta pe etichetă. Sau folosești o metodă de golire: adică scoți eticheta, faci o gaură mică în cutie – ba nu, cred că e nevoie de două, una pentru aer – și verși din lichid. Apoi o umpli la loc cu heroină dizolvată – o pui cu seringa. Lipești eticheta la loc, și om te-ai făcut.

— Și ce se întâmplă cu fructele?

— A, le lași înăuntru. Doar dacă nu cumva fructele și heroina intră în vreo reacție chimică despre care nu știu eu. Dar heroina dizolvată e foarte răspândită. Nici n-ai idee câte sticle de sos de soia și de vin chinezesc am desfăcut, și nu întotdeauna cu rezultate fericite.

— Și a treia metodă?

— Păi, cea mai ușoară cale pentru furnizor e intervenția în procesul de închidere a cutiilor – asta-i una, sau ai tehnologia necesară ca să scoți capacul și să-l lipești la loc. Atunci doar așezi plicul cu heroină înăuntru, mai pui câteva lichi până obții aceeași greutate ca a celorlalte cutii, și o închizi.

— Și persoana de la destinație cum recunoaște cutia?

— Nicio problemă. Un cod simplu – să spunem, câteva împunsături fine pe etichetă, în niște locuri prestabilite. Asta, dacă nu ne vinde cineva pontul – sau dacă nu cumva deschidem singura cutie care are marfă în ea – noi n-avem cum să o depistăm. Iar dacă ne-am apuca să deschidem orice cutie la care eticheta ni se pare în neregulă, ei, atunci ar trebui să mai avem un departament, nu?

— Flori proaspete.

— Ce fel de flori?

— Ăăă… diverse.

— În cazul ăsta… sunt multe posibilități. Dacă-s exotice, înțelegi, cu tije groase, ai putea vârî marfa într-un pai din plastic, în tulpină. Poți folosi ambalajul, așa cum ți-am spus, pentru bețișoarele parfumate – sub formă de pastă. Mai poți – dar asta depinde de durata transportului sau de distanță – da, poți folosi tifon sau chiar vată îmbibată în heroină soluție, ca să pară că menții florile proaspete. Metoda e cam trasă de păr, dar s-a practicat. A, și mai e o șmecherie cu florile, pe care doar am auzit-o. Dar nu la noi. Au avut un artist – trebuie să fi fost foarte priceput – care a pictat pe bucățele de hârtie ceva aducând cu miezurile din interiorul florilor; la cele care aveau caliciile mari, înțelegi? Apoi le-au vârât înăuntru și au obținut ceea ce, de fapt, era o floare cu miezul fals; suficient loc pentru a strecura marfă între cele două miezuri.

— Ca o valiză cu fund dublu.

— Exact. Foarte inteligent. Cine s-ar fi uitat acolo?

— Așa e. Scoici vii.

— Nu prea știu cum arată; ar trebui să arunc mai întâi o privire. Dacă sunt închise – sau dacă așa se prezintă unele – poți folosi principiul cu fisticul. Dacă sunt deschise, e mai greu, s-ar putea să fi folosit cochilia în vreun fel. În fine, dacă asta e prea greu de realizat, aș rămâne la ambalaj.

— Îhâm. Și acum, ultima dintre cele șase: diverse.

— Ce vrei să spui?

— Păi, așa scrie în documentele de însoțire.

— Adică de toate?

— Așa bănuiesc.

— Ei, atunci am de lucru serios, nu? – dacă vezi lucrurile simplu. Altfel spus, dacă ai o ladă cu diferite lucruri în ea, îți ofer eu zeci de metode, care mai de care, și aș alege-o pe cea mai bună, ca să nu găsești ce-am ascuns, numai că tu o să te prinzi.

— De ce?

— Pentru că ai examina atent ceea ce sosește la Diverse. Având în vedere că ai suspiciuni, ascunzătoarea pare puțin probabilă. Asta ar fi metoda pe care ar folosi-o un tip nu tocmai profesionist pentru o livrare unică, dar masivă.

— Aha. Așadar, din cele șase tipuri de livrări, pe care ai folosi-o?

— Ei, nu uita că, dacă aș avea timp, aș putea propune metode mai bune pentru fiecare dintre ele. Asta-i toată chestia. Infractorilor le trebuie luni, uneori chiar ani, ca să conceapă ceva ce noi descoperim într-o clipă sau nu descoperim deloc. Șansele nu sunt prea mari. Și procedeele se schimbă permanent. Imediat ce una dintre metode este descoperită, tipii recurg la alta – iar dacă sunt deștepți, o schimbă chiar înainte de a se întâmpla asta – dar cei care au ceva în cap nu folosesc același sistem a doua oară dacă el a fost depistat, indiferent în ce parte a lumii.

— Bun, dar ce sistem ai folosi?

— Scoicile nu-mi plac, deși ar trebui să mă mai gândesc. Nu-mi plac bețișoarele parfumate, fiindcă ele ar putea determina vreun vameș mai entuziast să se gândească la opiu sau la cine știe ce. Cum ți-am spus, nu-mi plac nici Diversele. Mi-aș îndrepta atenția asupra nucilor, conservelor sau a florilor. În situația asta, totul depinde de personalitatea ta.

Flori, dacă aș avea mai multă imaginație; conserve, dacă aș deține tehnologia; nuci, dacă aș avea răbdare. Să nu mă înțelegi greșit – aș reuși să trec marfa neobservată. Aș trece-o.

Duffy a rămas pe gânduri. Era vorba de un apel discret? Un sfat să nu întreprindă nimic de unul singur? Tot ce se putea. Nimănui în situația lui Willett nu i-ar plăcea să vadă niște amatori încercând să joace rolul de vameși. Ideal ar fi să aștepte un pont, să folosească profesioniști. Destul de firesc – doar că Duffy nu știa amănunte: nici data transportului, nici mărfurile ce trebuiau suspectate, ci avea doar o ipoteză. „Vameș, deschide cutia aceea imediat. Așa cum am gândit: un fund fals."

S-a hotărât să răspundă pe jumătate la recomandarea lui Willett.

— Dacă dau de ceva…

— Da?

— Cât de extinsă ți-e autoritatea?

— Cât cuprinde.

— Adică și în afara zonei împrejmuite? Inclusiv depozitul Hendrick Freight?

— Peste tot. Doar nu ești amnistiat pentru că ai reușit să treci ceva prin vamă. Dacă mărfurile sunt interzise sau impozabile, așa rămân. Venim să căutăm oriunde s-ar afla ele.

— Aha. Bun, în cazul ăsta, nu cred c-aș încerca. Aș azvârli marfa peste bord din feribotul care traversează Canalul Mânecii.

Pe fața lui Willett au mai apărut câteva riduri.

— Ei, atunci te sfătuiesc să fii atent la curenți.

— …?

— Am avut un caz, acum câțiva ani. Un tip care venea cu un avion particular s-a cam speriat. Aducea un balot care nu era tocmai fân pentru vitele lui. Adică, procentul de fibră era cam redus, aș zice. În fine, omului i-a pierit curajul și a aruncat marfa în Canal. A aterizat și s-a dus acasă simțindu-se mult mai sărac, dar cu conștiința mai

puțin împovărată. Au trecut câteva zile, după care mareea a adus balotul cu iarbă tocmai pe coasta Dorsetului. Fermierul care l-a găsit s-a socotit norocos și a fumat puțin, apoi și-a dat seama că trebuie să fie o chestie din aceea despre care vorbesc mereu ziarele. Ne-a chemat, am descoperit sursa, inclusiv pilotul care făcuse importul ilegal.

Întâmplarea i s-a părut cam trasă de păr lui Duffy. Și-a dres glasul și a continuat:

— Acum ajungem la aspectul practic numărul 2. Dacă descopăr ceva, pot să-ți telefonez?

— Nebun ai fi să n-o faci. Willett se mândrea cu profesiunea lui, se făIea cu modul în care vameșii de pe Heathrow lucraseră în ultimii ani. Situația se îmbunătățise. Sigur, asta însemna că tipii deștepți își încercau norocul în alte părți – la Luton, de pildă, sau la aeroporturile de pe care decolau avioane angajate de companii de turism, unde bandiții treceau cu eleganță pe culoarul verde al aeroportului. Dar chiar și așa, existau motive de mândrie locală.

— Pot să anunț în… cum să zic, în termeni generali?

— A, sigur – de multe ori primim ponturi de genul: Jamaica, în nu știu ce zi, luna asta. Dar asta ne oferă o șansă în plus.

— Sau dacă… aș fi foarte precis?

Ca întotdeauna, Duffy se îngrijea să-și asigure o portiță de salvare.

— Da, cum ar fi „dulapul de haine de colo, raftul de sus”. Nu ne-ar deranja deloc, prietene.

— Cum mă recomand dacă sun și dau de altcineva, în caz că nu ești de serviciu?

— Păi, dacă nu sunt acolo, cere cu Dickie Mallett: un tip clasa-ntâi. În ce te privește, nu știu absolut sigur, că doar nu-s avocat. Dar aș zice că te bucuri de imunitatea necesară ca să ne asigurăm că primim informația.

Totul părea frumos și legal: cu alte cuvinte, confuz și de neînțeles. Duffy a mai făcut o

încercare.

— Dacă te sun și nu mă prezint, mulțumindu-mă să spun: „Sunt un cetățean oarecare”, de exemplu, dar tu ai știi că am fost eu, iar eu îți dau pontul. Tu trebuie să declari că ai știut cine ți-a dat informația?

Willett și-a dat seama că întrebarea nu mai făcea parte din probele de concurs (deși nici concursul acela nu fusese adevărat, s-a gândit el); era pus la încercare. De aceea, a rămas puțin pe gânduri.

— Aș socoti, a răspuns el într-un târziu, că dacă ai folosi o asemenea cale, ți-ai preciza și condițiile, iar eu le-aș accepta. De dragul artei, însă, aș susține că, dacă nu-ți protejez identitatea de la început, atunci nu mai am cum să o fac după aceea.

Duffy a surâs. Nu considera că va mai avea a doua șansă – nu ținea să mai lucreze în preajma aeroporturilor. Dar încheiase o înțelegere.

•

Ajunsese la o înțelegere, dar Willett îi stricase planul A. Da, fusese o naivitate din partea lui să-și închipuie că Willett va răspunde *nu* de cinci ori, iar apoi va spune *„da,* vei găsi ce cauți în a treia scoică de pe dreapta din penultima livrare.” O greșeală, dar expusese planul A crezând în el, deoarece nu prea îndrăgea planul B. Atunci și-a atins urechea stângă, atât cât ieșea la iveală de sub bandajul făcut cu atâta tandrețe de asistentul acela și planul B i s-a părut ceva mai atrăgător.

Iisuse, îi făcuse o promisiune lui Carol. Să o sune, sau să pretindă că problema Dalby apăruse ulterior? Păi, da, într-un fel, așa se întâmplase. „Lasă asta pentru mai târziu”, și-a zis el. Mai întâi trebuia să dea câteva telefoane și să facă niște conexiuni. Iar una avea să nu-i pice bine cuiva.

În timp ce-i telefona lui Geoff Bell, și-a pregătit și scenariul de început de discuție. Bell era un prieten la care Duffy apela uneori pentru sprijin în unele probleme tehnice. Geoff era în stare să

intercepteze un telefon doar concentrându-și privirea asupra lui; putea face fotografii și prin zid. Odată, Duffy făcuse greșeala de a paria cu Geoff pe cinci lire că nu va reuși să-l surprindă pe film în chiloți, chiar dacă-i lăsa la dispoziție o săptămână. Vreme de două zile, Duffy fusese foarte atent unde-și dădea jos pantalonii. N-ar fi trebuit să se deranjeze. În a treia zi, a primit prin poștă un instantaneu, puțin neclar și cu granulație mare, dar în care se putea recunoaște fără tăgadă împreună cu un amic agățat la Alligator. Iar asta, într-o poziție fără chiloți. În bilețelul însoțitor trimis de Bell scria: „Dacă ții neapărat, o să încerc să-ți fac una și cu chiloți.” Cum mai erau patru zile până la încheierea termenului, Duffy nu și-a supralicitat șansele și a plătit cele cinci lire.

Bell înregistra orice apel, de aceea Duffy a început pe un ton satiric.

— A, Geoff, sunt AQ35B, în legătură cu Filiera Tripoli. Dacă punem exploziv plastic sub al doilea puț de extracție în loc de al treilea, atunci putem folosi detonatoare mai ușoare și să tragem fitilul peste Mediterana până în Malta?

— Duffy, tu ești? Nu te-am auzit de-un veac. De la chestia aceea cu ștergerea casetei. Uneori, Geoff îl ducea la disperare pe Duffy. Ceea ce pentru Duffy reprezenta un joc introductiv, pentru Bell era un test foarte serios.

— Geoff, am o chestie tare încurcată, și mă-ntrebam dacă mă poți ajuta.

În realitate, Duffy plănuise ceva foarte simplu, numai că pe Bell nu-l atrăgeau treburile simple.

— Ești liber mâine seară?

— Da.

— Am nevoie de un aparat de înregistrare pe care să-l fixez pe corp, în jur de ora 18 și apoi ceva mai târziu, nu-s sigur de oră, dar îmi vor trebui trei copii, trimise la tot atâtea adrese diferite cât mai curând posibil. La vremea respectivă, probabil că

va trebui să fac slalom printre gloanțe, a adăugat el pe un ton melodramatic.

— Atunci să nu-ți pui vreo vestă antiglonț din acelea folosite de polițiști, că trece orice prin ea. Asta, dacă ai arma potrivită. Ceva de genul unei praștii.

— Și cu aparatul? (Putea fi sigur că Geoff se va agăța de lucruri neimportante.)

— Păi, o facem serie, ca să obții aceeași calitate a înregistrării pe fiecare, nu mai slabă ca semnal și… Geoff a continuat pe aceeași temă, dar Duffy deja se gândea la altceva. De fapt, Bell vorbea de unul singur.

A dat al doilea telefon Christinei, o asistentă medicală pe care o cunoscuse cu câteva luni în urmă. Ca fizic, semăna cu Carol ceva mai mult decât i-ar fi convenit lui Duffy pentru a fi cu conștiința împăcată; de aceea, ieșise cu ea în oraș de câteva ori, rar de tot, simțindu-se oarecum rușinat gândindu-se la Carol. La rândul ei, Christine era încântată că Duffy nu era doctor și că nu avea să fie nevoie de un examen ginecologic între prima jumătate de cană de bere și primul pachet de sărățele. Duffy nu-i ceruse așa ceva. Iar acum, la telefon, era prima oară când îi cerea ceva. I-a spus că avea nevoie de ceva pentru o piesă de teatru montată de amatori; era, de fapt, o scenetă comică pe care el și niște amici urmau să o joace la o bodegă. Putea veni și ea? Ba nu, s-ar pierde în prezența ei, ar îngheța cu totul; dar dacă mai juca sceneta o va invita și pe ea. Îi putea împrumuta ce dorea? Christine a spus că regulamentul spitalului nu permitea așa ceva; dar oricum chestiile acelea se aruncau, iar dacă nu le folosea la… Nu, a zis Duffy, trebuie să pară folosite – s-ar putea ca în public să se afle și doctori, iar aceștia ar protesta dacă n-ar părea reale. Putea să le ia a doua zi? Minunat.

Carol a sosit cu Mini-ul la ora 19:30.

— Ce mâncăm în seara asta, Duffy? Cașcaval cu pâine prăjită, sau pâine prăjită cu cașcaval? Doamne, ce-ai pățit la ureche?

— La bărbierit. Un fleac, nu mă doare. Eu o să mănânc musaca și cartofi prăjiți, iar tu poți servi orice de pe meniu sub patru lire.

— Duffy… iar glasul ei a înregistrat o schimbare de ton, urcând, în timp ce-i pronunța numele, mă inviți undeva?

— În regulă.

— Trebuia să-mi spui dinainte, m-aș fi schimbat și eu.

Duffy a privit-o rușinat. Carol credea că o invitase deoarece se simțea vinovat că n-o mai scosese în oraș de multă vreme. Și totuși a rămas rușinat.

— Duffy, a spus ea cu severitate, care-i condiția?

— …?

— Care e poanta, Duffy?

— A? Nicio obligație. (Însă ea era convinsă că nu așa stăteau lucrurile.) Doar că, în drum, trebuie să mă întâlnesc cu cineva.

— Duffy, mare ticălos ești, a zis ea și i-a aruncat un surâs reținut.

— Știu.

La 20:30 au ieșit și au condus încet prin oraș. Când Carol a văzut direcția în care o apucaseră, s-a întors către el și i-a zis:

— Duffy, sper că nu mă duci la serviciu. Să știi că nu trebuie să ajung acolo decât mâine dimineață.

Remarca l-a făcut să se simtă și mai rușinat.

De astă dată s-au apropiat mai mult de Dude's și au parcat la vreo treizeci de metri depărtare de local.

— Acolo mă duc, a zis el, arătând în josul străzii. Nu stau mult.

— Ești un ticălos, Duffy. Dacă văd vreun coleg făcându-și rondul, îl trimit după tine ca să mă

asigur că nu pui la cale vreo minune.

Dar nu vorbea serios. Dacă Duffy voia să-și cheltuiască banii în saloane elegante de masaj, era treaba lui. Nu s-ar fi opus. Măcar acolo erau femei.

În acea seară, la garderoba pentru pălării era altă fată. Blondă, cu niște sâni… nu, Duffy nu voia să se uite la ei nici în ruptul capului. Localul acela avea ceva care îl făcea să se simtă mult mai păcătos și, în același timp, mai puțin lasciv. Cincisprezece perechi de țâțe ar fi trebuit să fie de tot atâtea ori mai excitante decât una; dar lucrurile stăteau altfel. Nici măcar când rămăsese singur cu fata aceea în separeu nu se simțise deloc atras de sânii ei, pentru că nu păreau să-i aparțină: făceau mai curând parte din dotarea clubului, ca niște obiecte oarecare. Fixate pe tors, apoi puse la loc pe raft la ora 2, când ultimul client, abia respirând, își primește pălăria și este împins ușurel în stradă.

— Care e taxa? a întrebat-o pe fată, doar din curiozitate.

— Douăzeci de lire, domnule…

— Nu, nu, dacă ar fi să-mi las pălăria.

— Pălăria? Nu sunt mulți domni care să poarte pălărie, a zis ea.

— Dar pentru palton? Se plătește și dacă las paltonul? Asta voiam să știu.

— A, *nu,* domnule, sigur că nu. Părea de-a dreptul ofensată. Dar ne puteți lăsa un bacșiș, a adăugat ea.

Bineînțeles. Întotdeauna. Restul de o liră la prețul unui păhărel de whisky – cam asta ar fi. S-a simțit iritat.

— Am întâlnire cu domnul Dalby, a spus el, destul de tranșant.

— A, domnule, trebuie să văd dacă e liber.

— Mă numesc Marcus.

— Marcus și mai cum?

— *Domnul* Marcus. Duffy și-a dat seama că-și alesese un pseudonim alcătuit din două nume de botez. Ca și John Joe. Un nume total neserios.

— A, desigur. Fata s-a fâstâcit. Duffy s-a simțit ca un bădăran. Dar poate era mai bine așa; trebuia să intre în rolul potrivit pentru a-l păcăli pe Dalby.

Spera să nu fie recunoscut de fata cu accent nordic și sâni plasați exact unde trebuia. Cu toate acestea, cât timp păstrau ele în memorie imaginea unui client – zece minute? Pe de altă parte, acum arăta altfel; în locul costumului din anii cincizeci, cu miros de naftalină, se îmbrăcase în catifea. Haină bleumarin, pantaloni bleumarin – destul de asemănătoare pentru ca în semiîntunericul acela să treacă drept piese ale unui costum – cizme și cămașă mov, descheiată la gât. Arăta ca secretarul Lordului Brown? Arăta ca un traficant? De el depindea pentru a răsturna ecuația aceea: dacă îi făcea pe amândoi să arate ca *el,* nu trebuia să arate ca vreunul dintre cei doi.

În timp ce era condus spre scări, a aruncat pe furiș o privire către barul populat de fete. Același miros de bețișoare parfumate. Jos, la fel de întuneric. Separeurile cu ușile batante, alcătuite din șipci; palmele lipite de sâni de parcă ar fi fost fixate cu adeziv; sticlele umede; florile proaspete; tonul artificial al conversațiilor întreținute de fete; bărbații-soți pe cale de a cheli, cu costume bune și conștiințe încărcate.

— Domnule Marcus, ce plăcere. Ieșit din birou pentru a-l întâmpina, Dalby s-a oprit puțin pentru a inspecta scena de jos. Nu se auzea chiar foșnetul bancnotelor de zece de care se despărțeau clienții dar, de la acea înălțime, ți-l puteai imagina, s-a gândit Duffy.

La început, biroul lui Dalby i s-a părut iluminat orbitor, dar asta din cauza contrastului. Duffy s-a așezat pe un scaun tapițat, cu spătar înalt, în fața mesei proprietarului de club. Nu s-a grăbit și a aruncat o privire prin birou, ca și cum s-ar fi gândit la posibilitatea de a-l cumpăra. A zăbovit asupra lămpii obișnuite, a canapelei, a micii biblioteci, a seriei de stampe mari de pe pereți. Arătau ca niște

gravuri vechi în lemn care, pentru reproducere, fuseseră mărite de cel puțin douăzeci de ori; înfățișau scene pastorale. Cea din spatele lui Dalby prezenta un cal legat, o vacă, o oaie și câteva colibe cu acoperiș din șindrilă. La secole și lumi depărtare de Clubul Dude's. Decât dacă nu cumva calul legat aparținea unui traficant de opiu din vechime, care intrase într-una dintre colibe ca să încheie vreo tranzacție.

Dalby a tușit, iar Duffy și-a întors, încet, privirea către gazdă. Dalby îl urmărea cu ochi ușor umezi din spatele ochelarilor rotunzi, cu rame din aur. Duffy a socotit că, pentru moment, avea inițiativa; și așa trebuia să se desfășoare discuția. Dacă joci, joacă tare, s-a gândit el, și fă-o în mod agresiv. De asemenea, drept semn de încredere, lasă deoparte limbajul ocolit, alunecos al celor care lucrează în domeniu. Dalby părea soiul de traficant care trăia o permanentă convenție și probabil că avea rețineri față de o exprimare pe șleau.

— Camera e verificată, sper, a zis Duffy pe neașteptate, cu o voce oficială.

— A, da.

Duffy s-a uitat spre ușa deschisă, din stânga lui Dalby, care dădea spre dormitor și, pesemne spre baia cu cada pregătită pentru spălătura post-amor. A dat de înțeles că acea privire era de fapt o întrebare.

— Suntem singuri, l-a asigurat Dalby. Apoi Duffy a început să vorbească rapid și plin de sine, așa cum îi stătea bine unui secretar al Lordului Brown.

— Aștept să-mi sosească foarte curând un transport de două sute de doze de iarbă, deși, din câte am auzit, nu te prea interesează marfa asta. Nu-ți reproșez asta, întrucât e ceva care și-a cam trăit traiul; și, personal, consider că fumatul este un obicei dezgustător, deși nu țin să defăimez pe nimeni pentru asta. Săptămâna viitoare urmează să primesc o cantitate nu prea mare de cocaină. Iar pe

moment am doar niște marfă chinezească numărul trei, excelentă calitativ. Asta e ceea ce pot oferi. De ce am apelat la tine? Deoarece am nevoie de bani pentru următorul transport, care e substanțial. Altfel n-aș apela la cineva din afară. Am aflat că ești serios și cinstit – cel puțin așa am auzit – și dacă nu te deranjează, contează în primul rând faptul că ești britanic, iar asta înseamnă ceva. Desigur, dacă nu ești – a, nu mă refer la originea ta, ci la alte lucruri – nu te sfătuiesc să tratezi cu mine.

În așteptarea răspunsului, Duffy l-a privit cu un aer impasibil pe Dalby.

— Hm, ăă…

Dalby părea năucit de o asemenea abordare directă. Suficient de uimit, a sperat Duffy, ca să nu se mai întrebe cine ar putea fi acel „Christopher”.

— Și… ăăă… prețul? a întrebat el în cele din urmă, de parcă ar fi rostit un cuvânt porcos.

— Cocaina sau heroina?

— Ăăă… Prima. (Ceea ce însemna că-l interesa numai cocaina. Ori avea o cantitate suficientă de heroină pe drum?)

— Depinde de puritate. Va trebui să aștept până la sosirea mărfii. Prețul meu se situează cam la media pieței. Douăzeci, până la treizeci gramul. Vrei?

— Ăăă… daa.

— Bun, foarte bine, a zis Duffy grăbit, ca și cum ar mai fi avut de dat câteva telefoane în cursul serii. S-a ridicat și i-a întins mâna.

— Rezolvăm totul cu o strângere de mână, a zis el. Dalby i-a strâns-o ca și cum ar fi fost onorat. A, apropo, la intrare, am avut impresia că-i deranjez pe unii dintre clienți. Nu mai există altă ieșire?

— Ba da, pe aici.

L-a scos pe Duffy din birou pe un coridor care a ocolit separeurile, apoi printr-un pasaj și au ajuns la o ușă ce dădea în spatele clădirii. Dalby i-a deschis ușa; Duffy l-a salutat din cap, fără să-l

privească, și a ieșit în strada întunecată. Trecuse cu bine hopul.

— A fost bine? l-a întrebat Carol, când el s-a strecurat în furgonetă. Îl întrebase pe un ton aproape serios, mai ales că era vorba de un subiect aproape periculos.

— Minunat, a răspuns Duffy visător. Numai că ajunge la cincizeci și patru de lire.

— Mă duci și pe mine o dată? Duffy s-a mulțumit să pufnească.

Ceva mai târziu, la o porție de kebab, încercând să se facă auziți în vacarmul muzicii grecești, el a spus:

— Te-aș lăsa să mergi singură acolo.

— Unde?

— La Dude's.

— Ce insinuezi?

— Lasă, mă întrebam cu cine o să iei masa în seara asta. (Carol l-a privit nedumerită. Duffy i-a făcut cu ochiul.)

— Plătesc eu, bineînțeles, dar dacă iei tu nota, o bagi în cheltuieli dacă-ți iese planul, nu?

Ea s-a aplecat peste masă și l-a bătut încet cu degetele strânse în creștet, de parcă ar fi vrut să facă ordine în mintea lui.

— Adică, e un fel de a te răsplăti, nu?

Uneori, Carol nu-l înțelegea deloc, chiar dacă, mai târziu, analiza cele discutate.

— Ți se răcește kebabul. (Oare de ce-i zâmbea Duffy în felul acela?)

A condus-o până la Acton, pentru că mașina ei era deja acolo și, cum era târziu, ea a hotărât să rămână peste noapte. Au intrat în apartament și Duffy a aprins toate luminile, chiar dacă urma să se culce imediat, întotdeauna îi plăcea să arunce o privire în jur. Îl făcea să se simtă mai în siguranță înainte de a adormi.

— Duffy, a zis ea, în timp ce s-a lipit de spatele lui.

— Mm, spuse Duffy pe jumătate adormit.

— Îmi place costumul acela din catifea.
— …
— Păcat că e desperecheat.

8.

În ziua următoare, când a sosit la slujbă, Duffy a fost din nou întâmpinat de Casey cu un pumn în biceps și cu o exclamație: „Pi…a aia.” Această manifestare entuziastă de afecțiune din partea Omului Tatuat l-a mișcat pe Duffy, care s-a întrebat dacă n-ar putea să-l salveze pe Casey de ceea ce-l aștepta. Dacă nu trebuia să i-o facă și punea toate hoțiile pe seama lui McKay, adevăratul autor de până atunci, atunci ar fi dres situația față de Hendrick. Iar dacă îl salva pe Casey, asta însemna încă o promisiune încălcată față de doamna Boseley, iar asta îl încânta. Merita să facă încercarea, atâta vreme cât nu se expunea prea mult el însuși.

La prânz, a telefonat celor doi cu aparatura hi-fi. Dacă ar fi avut bun-simț, nu s-ar fi repezit orbește la primul tăinuitor să-i dea brichetele; ar fi așteptat câteva zile, să vadă dacă se întâmplă ceva. A dat peste șoferul căruia îi plăceau petele de ulei. Duffy a adoptat glasul cel mai needucat posibil:

— Sunt Duffy, de la Hendrick, din Heathrow. În legătura cu cutia aia de brichete pe care-am încărcat-o-n mașina voastră din greșeală acu’ câteva zile. Așa. Pot să trec pe la voi diseară?

— Ce spui, amice?

— Cutia aia de brichete luată de voi cu aparatele. Eu le-am încărcat. Au nimerit la voi din greșeală.

— Brichete?

— Da, niște brichete, înțelegi? Au nimerit la voi. Tre să le aduc ’napoi, altfel mă dau ăștia afară.

— Nu-mi amintesc de-așa ceva, amice.

— Mda, poate nu le-ai descărcat tu. Poate-s încă acolo, printre cutii. Da’ le-am notat că au fost încărcate la voi, înțelegi?

— Mă duc să verific, dom’le.

— Bun.

A așteptat câteva minute, timp în care Duffy s-a temut că până să primească răspunsul, i se va termina moneda de zece pence. La întoarcere, omul părea nemulțumit.

— Le-am găsit, amice, erau cu niște magnetofoane.

— Mulțumesc, o, mulțumesc mult, mi-ai salvat pielea.

— Da, dar lipsesc vreo două. Cred că s-a servit cineva din cutie. (Grasul celălalt, a gândit Duffy.)

— Ține-le sub cheie până vin să le iau, bine? Și mulțumesc. M-ai scos.

— Mă bucur.

Tonul vocii nu confirma afirmația.

Avea să fie o seară plină, și-a dat imediat seama de asta, de aceea a hotărât să pornească devreme. Învoirea de la slujbă cu jumătate de oră înainte avea să o irite pe doamna Boseley, ceea ce reprezenta un scop în sine, dar asta îi permitea să treacă pe la cei doi, care lucrau în Ealing, pentru a lua brichetele înainte de terminarea programului lor.

A recuperat cele o sută patruzeci de brichete pe care le strecurase în furgonetă celor doi și a trecut pe acasă. După aceea, a mers la Christine și a luat micul articol de care avea nevoie. Din nou pe acasă, a umplut o geantă de umăr cu tot ce credea că-i va fi de folos și a pornit spre apartamentul lui Geoff. După ce a sunat, și-a tras fermoarul de la bluzon și a lăsat la vedere pantalonii cu șlițul desfăcut. Proceda astfel de fiecare dată când îl vizita pe Bell.

— Trage-ți fermoarul, Duffy, a auzit din interfon. Duffy a zâmbit. Tot nu reușise să depisteze locul în care era amplasată camera. Majoritatea oamenilor simțeau o plăcere să te anunțe că nu le scapă nimic în privința ta, prin lentila vizorului de la ușă, prin intermediul camerei nu prea bine ascunsă; asta le oferea sentimentul de putere și siguranță. Bell era încântat știind că

vizitatorul nu avea habar că era examinat din cap până în picioare.

— La subsuoară, în chiloți sau la spate? a auzit Duffy de cum a intrat.

A gemut în sinea lui. Întotdeauna se întâmpla astfel. S-a străduit să manifeste cât mai mult interes posibil față de tehnicile folosite de Bell, însă individul exagera. Pe masa de lucru îl așteptau cincisprezece casetofoane miniaturale, așezate ca pentru inspecție. Duffy și-a imaginat inevitabila prezentare ce va urma privind calitățile aparatelor și argumentele pro și contra, nu între Duffy și Bell, ci între Bell și Bell.

— Are vreo importanță?

— Sigur că da. Asta-i primul aspect. Unde vrei să-ți instalez microfonul, unde-ți plasez casetofonul?

— Nu știu. Există elemente care schimbă situația?

— Sigur că există, Duffy. Pe cine înregistrezi? Și unde? Nu vreau detalii, bineînțeles, dar vreau să știu suficient de mult. Cât timp vrei să înregistrezi? Cât de departe se va afla amicul? Veți sta amândoi pe loc? Există zgomot de fundal? Vei putea să te strecori undeva ca să schimbi caseta?

— Înțeleg, a zis Duffy, însă Bell se oprise puțin doar ca să respire.

— Vrei să-ți schimbi hainele? E important să te auzi la fel de bine ca interlocutorul? Va fi prezentă și o a treia persoană? Și mai sunt, desigur, aspecte fizice.

— Ce vrei să spui?

— E posibil ca cineva să încerce să te lovească în boașe? Sau să-ți dea vreun pumn în spinare? Vrei să bușești pe cineva cât faci înregistrarea? Sau înainte de a o face? Vrei să oprești casetofonul, ca să lași caseta pe pauză, să-i tragi cuiva una, apoi să reiei înregistrarea?

— Geoff, ai impresia că nu știu să mă port frumos cu lumea, așa e?

— Poftim? Ce vrei să insinuezi? După expresia uimită a lui Bell, Duffy și-a dat seama că acesta vorbea din punct de vedere tehnic, și nimic mai mult. Din punctul lui de vedere, lovirea cuiva reprezenta doar un factor care ar fi putut afecta calitatea sunetului.

Duffy a început să-i spună ce dorește. Presupunea că vizita la Geoff avea să dureze patruzeci de minute; până la urmă, i-a răpit două ore. A ieșit de acolo simțindu-se ca și cum îi fuseseră bandajate toate coastele la Spitalul Uxbridge. Între omoplați avea lipit un casetofon de mărimea unui biscuite; firele mergeau până în buzunarele bluzonului: butonul de pornire în buzunarul drept, cel de pauză, în stângul. Trebuia să țină minte chestia asta.

Când a intrat pe M4 era deja întuneric. Tot ce mai supraviețuise din avioanele nebune și puse pe autodistrugere erau câteva luminițe clipind pe cer: roșii, verzi și albe. Doar ele ar fi fost vinovate dacă se prăbușeau în acele momente, s-a gândit Duffy: cum să zbori pe bezna aceea? N-ar fi trebuit să se permită așa ceva.

După ce a ajuns la depozit, a descărcat brichetele și le-a azvârlit aproape de colțul lui. Ulterior, va însăila o explicație și pentru Hendrick. Înainte de asta, însă, trebuia să pună în aplicare planul B. A dat un bobârnac în partea superioară a urechii stângi și a simțit o durere surdă. Asta l-a făcut să agreeze mai mult planul B. S-a dus la biroul din sticlă al doamnei Boseley, și-a lăsat geanta de umăr lângă masă, s-a așezat pe scaunul ei, și-a îndepărtat piciorul de butonul alarmei, a respirat adânc și a ridicat receptorul.

„Hai, hai odată, răspunde, ai stat acasă de fiecare dată când te-am urmărit, poate-ți lustruiești Granada aia mare de pe alee, dar hai, aha…”

— Gleeson, sunt Duffy. Da, Duffy de la muncă, exact.

— Ce dracu’ vrei?

În ordinea firească, problema principală era să nu-i ofere ocazia să închidă înainte de a-și da seama că nu avea de ales decât acțiunea spre care îl împingea Duffy.

— Am sunat-o pe doamna Boseley, dar soțul ei mi-a zis că a plecat la o prietenă, unde va rămâne peste noapte. (Așadar, bagă-ți chestia asta în cap.)

— De unde ai numărul meu? Și de ce-mi telefonezi mie?

— Am numărul tău dintr-o carte pe care scrie Abonați E-K. Ai înțeles?

— Dar de ce m-ai sunat pe mine?

— Azi am găsit niște heroină în depozit.

— Ce-ai făcut? Duffy, unde ești?

Duffy a ignorat întrebarea. A tăcut o clipă. Simțea că Gleeson devenise atent.

— Adică, am crezut că e vorba de așa ceva. De aceea, am luat puțină – cred c-ai băgat de seamă că azi am plecat mai devreme – și i-am arătat-o unui amic, iar el a zis că probabil e drog, dar m-a sfătuit să o predau. M-am gândit c-ar fi mai bine să-i anunț pe cei de la Hendrick Freight, de aceea am apelat la cartea asta de telefon… (Începuse să-i placă felul în care depăna povestea.)

— Unde Dumnezeu ai găsit ce spuneai?

— … și l-am căutat pe domnul Hendrick.

Liniște.

— Și el ce-a spus?

Gleeson părea să se teamă.

— A, nu era acasă, a ieșit în oraș. Atunci, am telefonat la doamna Boseley, dar și ea e plecată, de aceea m-am gândit că tu ai ști ce se poate face.

— Ai dreptate, Duffy. Stai să mă gândesc puțin.

Duffy l-a lăsat vreo patru secunde, apoi a întrebat:

— Să chem poliția?

— Să nu ne pripim, Duffy. Stai puțin. Adică, doar nu vrem ca lucrurile să iasă prost pentru firmă, nu? (Asta rezolva problema.)

— Nu mă interesează cât de urât iese pentru Hendrick Freight. Cu ce-i sunt eu dator firmei? Cât îmi dă firma pentru ureche? O să sun la poliție. (Și-a îngăduit să ridice glasul, până a ajuns să țipe aproape isteric.)

— Nu, Duffy, a zis Gleeson. Stai, să găsim o soluție. Nu, sigur că nu-ți pasă de firmă, normal. Dar să nu ne pripim.

Duffy și-a dat seama că-l avea în mână. A adoptat un ton mai potolit.

— Bine, dacă vrei să te gândești, poate c-ar trebui să-ți arăt unde e. Adică, am o cheie de la depozit. (Cârligul înțepase deja în cerul gurii: oare se prinsese?)

— Ce zici? Cum?

— Da, cum ai auzit. N-am folosit-o niciodată, dar domnul Hendrick mi-a dat o cheie când m-a angajat.

— În regulă, bună idee. Cu atâta lume acolo, mâine ar fi mai greu. Acum unde ești?

— Sunt acasă, dar pot fi acolo peste jumătate de oră. Dacă ajung înaintea ta, intru și las aprinsă o lumină. Nu cred c-ar fi bine să le aprind pe toate.

— Așa e, ai dreptate. Eu pornesc acum într-acolo. A, poate aduci chestia pe care ai luat-o azi după-amiază. Ca să ne lămurim.

— Sigur.

Duffy a închis. Apoi a luat un scaun din birou și l-a așezat sub singura lumină pe care o lăsase aprinsă, cam la o treime din lungimea depozitului. După ce a luat câteva lucruri pe care le-a îngrămădit în buzunarele bluzonului, a lăsat geanta lângă scaun. Apoi s-a dus lângă ușa laterală pe care avea să intre Gleeson. Va beneficia de două avantaje: Gleeson nu va ști unde era Duffy, iar în depozit era întuneric. Chiar mai întuneric decât în groapa de la clubul lui Dalby.

A așteptat douăzeci de minute.

— Duffy.

Ușa s-a deschis, iar Gleeson a rămas lângă ea, încercând să vadă ceva în întuneric.

— Aici, i-a spus Duffy, aflat la vreo zece metri depărtare. Gleeson s-a îndreptat spre el iar Duffy i-a comunicat pe un ton foarte autoritar: Pe aici.

I-a întors spatele lui Gleeson și a pornit grăbit să traverseze depozitul. Cel puțin așa i s-a părut lui Gleeson, care a început să alerge în urma lui. Numai că, după ce a făcut zece pași, Duffy s-a întors brusc și, în clipa în care Gleeson s-a apropiat, i-a tras un pumn foarte puternic în stomac. Inerția a sporit forța loviturii; Gleeson s-a chircit de durere, încercând să-și recapete suflul. Duffy nu era adeptul școlii de lupte care recomanda un upercut cu stânga, apoi un croșeu cu dreapta exact în vârful bărbiei. Dacă loveai pe cineva într-un anumit loc, așa considera Duffy, părea logic să-l mai izbești în același loc o dată sau de două ori. De astă dată a folosit genunchiul. După care, din nou pumnul.

Gleeson nu s-a prăbușit. A rămas încovoiat, cu brațele lungi ca de gorilă lăsate moale, cu ochii scoși din orbite, de parcă ar fi suferit un atac de inimă. Abia dacă a observat când Duffy a băgat mâna în bluzon și a scos niște cătușe pe care i le-a prins la încheieturi. Le-a strâns tare, așa cum proceda cu infractorii pe care nu-i avea deloc la inimă. Apoi a scos o bucată de frânghie și s-a așezat pe podea lângă picioarele lui Gleeson. A făcut un laț pe care l-a petrecut pe după un picior, apoi l-a tras să stea alături de celălalt, aproape doborându-l în timp ce făcea treaba asta. La sfârșit a înnodat și frânghia în jurul gleznelor.

Lui Duffy i-a trebuit ceva timp până să-și recapete suflul. Lui Gleeson i-a luat ceva mai mult. Duffy l-a lăsat să se odihnească, până i-au trecut simptomele de apoplexie. Doar nu era sadic. Deocamdată. Apoi a zis:

— Sus.

Pe jumătate înspăimântat, pe jumătate nedumerit, Gleeson s-a holbat la el. Duffy a făcut semn către partea cealaltă a depozitului, spre scaunul așezat sub lampa de neon.

— Țopăie. A, și apropo, dacă-ți vine să urli, o să-ți pun căluș și-ți torn ulei Castrol în nas. Ai înțeles?

Gleeson a țopăit, de parcă ar fi fost la un concurs școlar. Arăta patetic. Ca un concurent care intrase în cursa de sărituri în sac, iar cineva îi furase sacul. Duffy nu simțea mici o milă pentru individ. S-a gândit că va reuși să-și țină sentimentele în frâu atâta vreme cât va fi necesar. O veșnicie, dacă se gândea mai bine.

Gleeson a țopăit până la scaun, s-a uitat la Duffy și s-a așezat. Duffy a mai scos o bucată de frânghie și l-a legat de scaun.

— Bun, a zis, uite care sunt regulile. Dacă te răstorn din partea asta, te lovești la ceafă. Dacă te răstorn din spate, îți strivești mutra. Dacă începi să strigi, îți torn Castrol pe nas, ai înțeles?

Gleeson își dăduse și singur seama ce-l aștepta. Dar Duffy ținea ca el să știe că amândoi gândeau la fel. Gleeson a dat din cap. Părea speriat. Avea și motive.

Duffy a tras două lăzi goale și le-a așezat la o distanță la care nu puteau fi ajunse de Gleeson cu picioarele. S-a așezat pe una dintre ele, iar pe cealaltă a pus geanta și a început să scoată diferite obiecte din ea, într-o ordine care spera că-l va face pe Gleeson să gândească foarte intens. Întâi, o cutie cu chibrituri. Apoi, o lămâie. O lumânare. Un cuțit. Apoi două farfurioare. O cutie cu lapte. O sticlă din plastic. Apoi o lingură. După care, o punguță mică din polietilenă, conținând o pudră albă. Apoi o cutie lunguiață, din carton. A deschis cutia și a scos o seringă. Apoi a aprins lumânarea. După aceea, s-a uitat la Gleeson. Și a spus:

— Așa. (După care, a aprins un băț de chibrit.)

— Nu știu nimic despre asta, a spus Gleeson.

Duffy abia dacă i-a acordat atenție. Așa începeau toți. Unii o spuneau scâncind, patetic, chiar și când fuseseră prinși cu pantalonii în vine și cu un copil pe jumătate dezbrăcat pe genunchi; unii rosteau asta cu un aer de siguranță, agresivitate, când fuseseră ridicați de pe stradă, din fața Magazinului Fine Fare și-și închipuiau că tocmai scăpaseră de marfă aruncând-o prin gard exact la țanc, dar își știau al dracului de bine atât drepturile, cât și pe Bendy Benson, de douăzeci de ani avocat al ticăloșilor, care avea să vină aproape imediat pentru a aranja eliberarea lor pe cauțiune.

Gleeson rostise fraza pe un ton care se încadra între acele ultime două coordonate. Dar chiar dacă ar fi spus-o cu o încredere nețărmurită, Duffy tot n-ar fi fost tulburat. La Hendrick Freight nu avea cum să sosească niciun Bendy Benson cu diplomatul lui soios și atacuri paralizante de rectitudine avocățească. Iar Duffy n-avea de gând să-și facă griji că încalcă regulile judiciare. Pesemne că va trebui uneori chiar să stea în spatele lui Gleeson și să vadă dacă îi plăcea acel tratament.

— Nu știu nimic despre asta, a repetat Gleeson, amintind de bolboroseala mohorâtă a bețivului care vorbește cu propriul pahar.

— Gleeson, nu va fi deloc complicat, l-a anunțat Duffy, fără să se uite la el. S-ar putea să fie dureros, dar complicat, nu. A, un lucru, ca să nu uit.

A vârât mâna în buzunarul interior al hainei lui Gleeson, aplecându-se peste fața lui și prefăcându-se că nici nu făcuse acel gest, și i-a scos portofelul.

— Oho, ai ceva bănuți aici. Cu atâția bani la mine, eu aș fi mai atent pe unde umblu. A extras douăzeci de lire. Ăștia-s pentru cercel, Gleeson. Cred că atâta a costat. Și ești norocos că am asigurare de sănătate, altfel te-aș fi ars de te ustura.

Gleeson s-a înșelat percepând o îndulcire în glasul lui Duffy.

— N-am vrut să se întâmple așa, a zis el.

— Asta agravează situația, să știi, a răspuns Duffy cu răceală. A dat roată, ajungând în spatele scaunului, pentru a observa ce părți ale corpului putea folosi, apoi l-a aranjat astfel încât bara spătarului să nu-i protejeze prea bine rinichii. Cât a rămas acolo, a apăsat butonul de pornire al casetofonului, aflat în buzunarul drept al bluzonului. Așa. Acum o să-mi spui tot ce știi, de la început. (A apăsat scurt pe butonul de pauză, în buzunarul stâng.) Iar dacă te oprești sau eziți, sau minți, o să te lovesc. Și dacă țipi sau urli, îți torn Castrol în nas. (Pentru a demonstra că nu era vorba doar o figură de stil, Duffy a scos din geantă un bidon de jumătate de litru, pe care l-a așezat printre celelalte obiecte.

— Nu știu la ce te referi.

— O să-mi povestești despre heroină și despre doamna Boseley și Dalby, de unde sosește, unde merge și când urmează să vină următorul transport. (Să-i întrebi mai mult decât ar putea ști, asta era una dintre reguli.)

— Eu doar lucrez aici.

Duffy s-a dus în spatele scaunului, a apăsat pe pauză, l-a lovit pe Gleeson sănătos în rinichi, a așteptat, l-a mai pocnit o dată și a pornit înregistrarea.

— Am văzut că ai un Granada frumușel pe alee. Soția are venituri, nu-i așa?

— La loterie, a gemut Gleeson. (Altă idee mai bună nu-i trecuse prin scăfârlie?)

— De câte ori a câștigat la loterie?

— Nu știu despre ce vorbești. (Treaba devenise plicticoasă. Duffy a apăsat pe pauză și l-a lovit din nou pe Gleeson. Apoi a schimbat modul de abordare. Accelerează procesul, suna una dintre regulile proprii.)

A oftat, doar spre bucuria lui Gleeson, a ridicat seringa și a ținut vârful acului puțin în flacăra lumânării. Apoi a mimat că se răzgândește, s-a

întors către bidonul de Castrol și a frecat acul de praful acumulat în jurul dopului.

— Trebuie să-ți explic? Atunci așa o să facem. După ce termin, o să-ți fac o injecție. Acum, cât mai ai de ales, uită-te aici. Punguța asta, și a făcut un semn nepăsător către punga din polietilenă conținând pudra albă, cel puțin așa mi-au dat ăia asigurări, are o puritate de 90%. Nu, zău că n-am găsit-o în depozit, a răspuns el privirii întrebătoare a lui Gleeson, m-am dus și-am cumpărat-o. Ei, trebuie să-i cred pe cuvânt, dar dacă sunt traficanți cinstiți, așa o fi. Poate vrei să afli cât de pură este, dar nu știu dacă mai apuci să te plângi cuiva.

L-a lăsat pe Gleeson să mai fiarbă puțin, apoi a continuat:

— Dacă simți că nu poți coopera, sau dacă mă minți, o să-ți injectez chestia asta cu puritate de 90% drept în brat. (Ceea ce te-ar ucide; nu mai era nevoie s-o spună.) În cazul în care consideri că poți coopera, o să mai diluez heroina cu lapte. (Ceea ce o să-ți dea senzația că te-a lovit trenul, dar nu te ucide.) De felul în care mă simt depinde dacă înmoi acul în praf înainte de a-ți face injecția.

— Doar n-o să mă omori, Duffy. (În glas nu se putea percepe prea multă bravură.)

— Te-aș ucide fără să stau prea mult pe gânduri. (Ce mai conta al doilea cadavru de pe filieră, mai ales al cuiva care doar transporta marfa?) Apoi a zis din nou, cu glas mai apăsat: Te-aș ucide fără să ezit. L-a lăsat pe Gleeson să analizeze toate posibilitățile, să se vadă pe sine țintuit de scaun cu frânghii, cu o picătură de sânge în locul din care ar fi fost extras acul, cu ochii holbați de spaimă, chiar și după moarte. Odată venită, poliția va considera că se mai reglaseră niște conturi între cei care se ocupau de distribuirea de heroină; apoi vor examina contul bancar al lui Gleeson, vor supraveghea o vreme depozitul lui Hendrick, dar bineînțeles că nu vor descoperi nimic, iar după o vreme, vor hotărî să lase dosarul deschis, ceea ce

reprezenta o altă modalitate de a spune că se spălau pe mâini de caz, și ce importanță avea, era doar un distribuitor gras, cu perciuni lungi, legat de un scaun, așteptând zorii zilei. Nu era o moarte prea plăcută; făceai pe tine, aveai și o erecție ridicolă, te înecai în propria sudoare. Destul de greu de descris, asta în cel mai bun caz. Duffy a strecurat mâna în buzunarul din dreapta și a pornit înregistrarea.

— La început, n-am știut despre ce era vorba. Jur, n-am știut.

— Și când a fost asta?

— Acum vreo doi ani – doi ani și jumătate. Într-o zi, doamna Boseley a venit la mine și mi-a zis: „Vrei să livrezi cutia asta personal? N-aș vrea să se piardă pe drum.” Trebuia dus ceva la Dude’s, și mi-am zis: „Bine, oricum îmi place să conduc.” Și am dus-o – acum nici nu-mi mai aduc aminte ce era – am dus-o până la Dude’s și am uitat imediat de asta. Iar a doua zi, doamna Boseley mi-a dat patruzeci de lire. Patruzeci! „O mică primă, Gleeson, pentru că ai dus cutia atât de repede.” Ei, la început am zis că anul acela Crăciunul venise mai devreme pentru mine, apoi am crezut că femeia mă plăcea sau cine știe, după care am uitat. Apoi s-a mai întâmplat o dată, numai că atunci am căpătat cincizeci de lire, doamna Boseley mi-a mulțumit frumos, iar eu m-am gândit: „Păi, dacă mă place, atunci are un stil anume ca să-mi arate asta.” A treia oară, m-am hotărât s-o întreb. Așa că, după ce am dus pachetul, am intrat în biroul ei și i-am zis: „Am făcut bine treaba, doamnă Boseley?” și ea mi-a răspuns: „Sunt foarte mulțumită.” Iar eu i-am spus: „Dar, ca să știu și eu, ce duc acolo?” iar ea m-a întrebat: „Chiar vrei să știi?”, la care eu m-am gândit puțin și am spus: „Nu, cred că nu vreau să știu.” Atunci mi-am zis că era ultima oară când făceam asta. După aceea, câteva luni mai târziu, doamna Boseley mi-a făcut cu ochiul, dar eu i-am zis: „Cred c-ar fi mai bine să vă găsiți alt șofer”,

iar ea s-a ridicat și a închis ușa biroului. Îmi amintesc precis că așa a procedat. După aceea, s-a așezat și mi-a spus: „Ba nu, tu ești șoferul meu, Gleeson.” Iar eu: „Tocmai am demisionat.” Însă ea a zis: „Regret, dar nu se poate.” „De ce?” am întrebat eu, iar ea a zis: „Fiindcă nu voi mai găsi un șofer atât de serios ca tine.” Eu am spus că era o prostie, sau ceva de genul ăsta, iar ea mi-a răspuns: „Și, în orice caz, nu-ți pot da drumul.” Asta m-a făcut să simt că ceva era în neregulă. Atunci, am spus: „De ce nu?” Și ea a zis: „Pentru că de-acum, vrând-nevrând, ești amestecat. Rămânem împreună, sau ne prăbușim împreună.” Am întrebat-o: „Ce-am dus la Dude’s?”, la care ea mi-a răspuns: „Mici cantități de heroină în scopuri medicale. Doar cantități mici; pentru bunicul cuiva, care a devenit dependent cât a trăit în China, și are nevoie de doze în mod regulat, dar reglementările privind importurile sunt idioate în privința asta.” După care mi-a dat o sută de lire, în avans.

Duffy nu mai auzise o asemenea poveste, dar stilul mărturisirii îi era mai mult decât familiar – din sala de interogatorii, din boxa martorilor, din celulele deținuților. La început, cel interogat era, pur și simplu, Domnul-de-Treabă, apoi devenea Uite-ce-au-făcut-din-mine. Îți venea să le zici: „Dacă erai un tip de treabă, nu le-ai fi permis să facă ce vor din tine.” Dar asta ar fi însemnat să se ostenească degeaba. În mare măsură, Duffy a crezut povestea înșirată de Gleeson; mai precis, nu l-a dezamăgit atât de rău încât să-l lovească.

— Aștept.

— Așa, după aceea a continuat. M-am ocupat doar de livrări. Am fost plătit pentru fiecare cursă.

Putea fi adevărat, dar Duffy credea altceva. Exista întotdeauna un anumit moment în care infractorul consideră că trebuie să se oprească din povestit. El își spune: „Nimeni n-are cum să dovedească mai mult de atât, de aceea o să mă

opresc aici.” Exact așa proceda și Gleeson. Numai că circumstanțele erau altele. Duffy nu trebuia să dovedească nimic. Povara de a aduce probe trecuse pe umerii altcuiva. Gleeson trebuia să facă dovada că-i spusese lui Duffy tot ce știa.

— Și de ce i s-a înscenat accidentul acela lui McKay?

— Fura. Era cât pe ce să fure și din ultimul transport. Cu totul întâmplător. Nu puteam risca.

Duffy a luat cuțitul și a tăiat lămâia în două. În timp ce storcea puțină zeamă în lingură, s-a simțit ca o doamnă din înalta societate la ora ceaiului. A privit spre Gleeson. Invitatul lui nu părea prea fericit.

— Continuă.

— Ce să continuu?

Drept răspuns, Duffy a vărsat o cantitate mică de pudră albă din pungă pe farfurioară. Apoi a luat cutia de lapte, a dat să ridice capacul cu mânerul cuțitului, a lăsat impresia că se răzgândește și apoi, după ce-l ridicase puțin, a pus capacul la loc. Și pentru ca lui Gleeson să nu-i vină ideea de a strănuta sau sufla puternic asupra pudrei, a așezat cealaltă farfurioară deasupra.

— Cine, cum, unde, când?

— Știu numai de doamna Boseley și Dalby, nu am idee de alții, pentru că doamna Boseley nu-mi spune. Pesemne că era adevărat: filierele de distribuție a heroinei se organizează de obicei foarte strict. De aceea, Duffy a zis, mai mult pentru precizia înregistrării și pentru starea de spirit a lui Gleeson:

— Și tu.

— Și eu. Marfa sosește cam o dată la trei luni. Și o duc la domnul Dalby.

— Întotdeauna?

— Întotdeauna. Nimeni altcineva.

— Și i-o livrezi personal?

— Da. Doamna Boseley îi dă telefon înainte de plecarea mea și el mă așteaptă întotdeauna la ușă.

— La care ușă?

— Cum adică?

— Cum arată ușa asta?

— O ușă ca atâtea altele, din lemn și pe ea scrie 61. (Aha, deci prin spate.)

— Și te plătește?

— Nu, îmi spune doar: „Mulțumesc, prietene” sau ceva de genul ăsta, apoi închide ușa. (Până acum răspunsese la trei întrebări din patru. Urma cea esențială.)

— Și cum?

— Cum ce?

— Cum sosește?

Gleeson a făcut o pauză. Duffy a desfăcut dopul sticlei de plastic și a turnat puțină apă peste sucul de lămâie. A observat că Gleeson, urmărind desfășurarea operațiunii, cască ochii tot mai mari.

— Depinde. Uneori e într-un loc, alteori în altul. Niciodată nu se folosește același sistem de două ori.

— Și care ar fi următorul?

— N-am habar. Doamna Boseley știe.

— Și de unde știe doamna Boseley?

— Nu știu. (Însă răspunsul nu părea convingător.) Duffy a luat cutia cu lapte și a pus-o pe podea. De cealaltă parte a cutiei. Unde putea să uite de ea.

— Se marchează pe factura de transport aerian. E întotdeauna un patru de două ori.

Duffy s-a îndreptat spre biroul doamnei Boseley. După câțiva pași, s-a oprit, s-a întors, a ridicat bidonul cu Castrol, l-a fluturat pe la nasul lui Gleeson și a plecat către birou, totul, fără să scoată o vorbă. A venit înapoi cu dosarul conținând facturile pentru Dalby, precum și cu cel cuprinzând livrările ce urmau să vină.

— Arată-mi. Și-a plimbat un deget pe prima pagină, până când Gleeson a dat afirmativ din cap; apoi au verificat celelalte pagini. Așa cum spusese Gleeson, toate livrările aveau câte un patru dublu

în numărul de fraht[10] aerian. Duffy a deschis dosarul cu livrările viitoare. Din nou, l-a lăsat pe Gleeson să facă treaba, doar plimbându-și degetul în josul coloanei până când acesta încuviința. Au găsit cifrele foarte curând. 783/5236/144. O ladă de lichi la cutie. Port de origine: Hong Kong. Ziua sosirii: Joi. Poimâine. Acum nu-l mai mira agitația celor doi.

— Ăsta e? a întrebat Duffy și a citit numărul din dosar pentru a fi reținut pe casetă.

— Da.

— Și unde anume e heroina?

— Nu știu. Nu-mi spun mie așa ceva. Și oricum n-aș vrea să aflu. Trebuie să fie într-o cutie, așa presupun.

— Câte cutii?

— Scrie pe factură. Duffy i-a arătat din nou dosarul și l-a lăsat pe Gleeson să citească singur: Cutii de lichi Chung Mon de două sute douăzeci și șase de grame, douăsprezece duzini.

Mulțumesc foarte mult. Duffy a vârât mâna în buzunarul din dreapta și a oprit caseta, simțind că se emoționează. Lucru care devenise vizibil.

— Continuă, l-a îndemnat el pe Gleeson.

— Cu ce? În glasul lui Gleeson răzbătuse o undă de panică.

Duffy a început să încălzească lingura la flacăra lumânării.

— Restul, spune-mi restul, gunoi nenorocit ce ești. Și glasul lui căpătase un ton ușor isteric, dar mâna nu i-a tremurat. Nu i-a tremurat nici când a descoperit farfurioara și a răsturnat jumătate din cristalele albe în lingură. Apoi a continuat să o încălzească.

— Nu mai e niciun rest.

Dar Duffy deja nu-l mai asculta pe Gleeson. Se gândea la bebeluși morți, despicați și umpluți cu plicuri de heroină și trecuți în grabă peste graniță, înainte de a-și pierde culoarea firească. Copii care trebuiau să aibă sub doi ani, pentru că altfel nu

slujeau la nimic. Dacă ai sărit de doi ani, ai scăpat: poți crește ca orice alt copil. Ca să devii dependent, dacă ai chef, sau distribuitor; doar trăim într-o țară liberă.

Și se mai gândea la o fată cu un aer serios, cu părul negru și ochi care deveneau tot mai mari, pe măsură cu corpul i se topea. O fată suficient de inteligentă să admită că o ucidea propria slăbiciune de caracter. O fată care avea un covor ce mirosea de la spălătura seringilor. O fată de care fugise, ca să nu afle ce s-a întâmplat cu ea.

Acele două idei îl ajutau pe Duffy să se concentreze perfect.

— Nu mai e nimic, a scâncit Gleeson. Doamna Boseley nu-mi spune mai mult. Nu știu de unde vine.

Duffy a rămas cu privirea asupra lichidului din lingură. Nu dădea doi bani pe Gleeson, la fel cum Gleeson n-ar fi dat nicio para pe Lesley. Sau pe oricare altul. A lăsat jos lingura și a șters, nu prea atent, praful de pe acul seringii. A apropiat vârful acului de lingură.

— Lapte, a reușit Gleeson să bolborosească. Apoi, mai moale: Lapte.

Duffy a pus seringa jos, s-a apropiat de lada în apropierea căreia se găsea cutia cu lapte și i-a tras un șut puternic. Gleeson a auzit cutia aterizând la vreo cincisprezece metri, undeva în spatele lui; a auzit-o rostogolindu-se, lovind ceva, apoi oprindu-se. După aceea n-a mai auzit niciun sunet. Din gâtlej i-a scăpat un scârțâit.

— Nu mai e nimic, a repetat el. Vorbea foarte încet, de parcă s-ar fi temut de Castrol la fel de mult ca de seringă. Duffy a introdus vârful acului în soluție și a tras pistonașul. Lichidul a fost aspirat încet în corpul transparent din plastic al seringii.

Cu o mișcare scurtă, Duffy a lăsat seringa. A întins mâna spre geantă și a scos un foarfece de croitorie și o bucată de elastic. Cu foarfecele, a

tăiat mâneca hainei, cu cămașă cu tot, urcând dincolo de cot. Nepăsător, a dat deoparte părțile tăiate și a legat elasticul puțin deasupra cotului. S-a uitat puțin și a văzut că venele de pe antebrat devin mai proeminente. Venele de pe antebrațul lui Gleeson erau bune, sănătoase, plinuțe, potrivite pentru injecții. Poate c-ar fi trebuit să-l injecteze în încheietura mâinii, imediat sub cătușe. Sau în vintre.

Duffy a simțit că explodează. A perceput o pulsație în lobul urechii. A ridicat seringa, a ținut-o îndreptată cu acul în sus, la un anumit unghi și a apăsat ușor pistonul. Soluția a țâșnit în aer, descriind o curbă elegantă, pătând lada pe care șezuse. Și-a imaginat jetul pornind din seringa lui Lesley, când o golea pe covor. Apoi, printr-un salt mintal neașteptat, s-a trezit amintindu-și de propriul jet azvârlit în separeul de la clubul lui Dalby. Pornind în sus și împrăștiindu-se pe mochetă; același lucru. Duffy se înfierbântase; ba chiar își ieșise puțin din minți.

Venele de la încheietura lui Gleeson i se ofereau fără probleme. S-a decis pentru una dintre ele. Ferm, a ținut brațul în jos și a mișcat vârful acului către o venă lată, cu un traseu întortocheat. Gleeson a leșinat; greutatea corpului aproape că l-a făcut să se răstoarne cu scaun cu tot într-o parte.

Duffy a simțit o durere în ureche. Apoi în spate. Și la mână; nu mai era antrenat să lovească oamenii. A pus seringa la locul ei și s-a dus până în locul în care ajunsese cutia cu lapte. A recuperat-o, s-a întors și a băgat-o atent în geantă. După aceea a strâns celelalte lucruri – lămâia, sticla, farfurioarele, seringa. A desfăcut cătușele și le-a băgat în geantă. A dezlegat frânghia din jurul gleznelor lui Gleeson. Acum rămăsese doar legat slab de scaun. Duffy a așteptat până ce omul și-a revenit. A durat aproape cinci minute, dar nu avea importanță; și el avea nevoie de timp ca să-și revină.

Gleeson a deschis ochii și, în timp ce a clătinat din cap ca să se dezmeticească, perciunii i s-au mișcat. Primul lucru pe care l-a făcut Duffy a fost să se așeze cu spatele la el, ridicându-și bluzonul și scoțându-și cămașa din blugi, pentru a lăsa la vedere casetofonul. Gleeson încă nu reușea să înțeleagă de ce nu murise; dar Duffy nu avea chef să-l ajute nici în privința asta.

— Așa, a spus el. Am aici totul și, având în vedere atitudinea actuală a judecătorilor, o să iei cel puțin zece ani. Asta dacă nu nimerești unul mai milos, care ți-ar putea da opt. Uite, ai două soluții: una deșteaptă, și una proastă. Cea proastă ar însemna să nu faci așa cum îți spun eu, iar drept urmare, te alegi cu zece ani, iar Boseley și Dalby ar putea scăpa basma curată. Soluția inteligentă presupune să-i prindem pe Boseley și Dalby, iar dacă ne iese treaba așa, atunci tu scapi; dacă te dau ei în gât, atunci va trebui să pici și tu, dar o să pun eu o vorbă bună, spunând că ai făcut declarațiile din proprie inițiativă. Și s-ar putea să iei patru sau cinci ani.

Duffy a presupus că Gleeson va alege soluția deșteaptă și i-a spus exact ce trebuie să facă. După ce a terminat cu explicațiile, a adăugat:

— Și, apropo, dacă nu te mulțumește soluția deșteaptă, și vrei tu să te dai isteț de tot, peste o oră voi avea trei cópii ale casetei, iar ele vor fi trimise la trei adrese diferite.

Gleeson a încuviințat din cap. De când văzuse acul apropiindu-se de brațul lui nu scosese nicio vorbă. Duffy spera că omul nu rămăsese mut din cauza șocului; la urma urmelor, ar putea fi nevoie de prezența lui în boxa martorilor.

— Frânghia e destul de larg legată, a zis el în timp ce se îndepărta. Să pui scaunul la loc unde l-am găsit eu, ai auzit? A, și la plecare să stingi lumina.

Duffy a condus cu viteză până la locuința lui Bell – nu pentru că simțea nevoia, ci pentru că se

simțea ușurat. I-a dat caseta și l-a lăsat pe Geoff să se ocupe de copiere și distribuție. Apoi s-a întors acasă și a scos ce avea în geantă. A aruncat conținutul seringii în chiuvetă. Apoi a scos punga din polietilenă, în care mai rămăseseră cristale nefolosite și, grijuliu, cu mișcări delicate, le-a turnat înapoi în solniță, unde le era locul.

9.

A doua zi dimineață i-a telefonat lui Hendrick.

— Sunt Duffy, domnule Hendrick. Să vă dau o veste bună. Am găsit brichetele.

— Ce-ai găsit?

— Am găsit brichetele. Ieri am verificat prin depozit și le-am găsit la toaletă. Cred c-au intrat niște puști în timpul pauzei de masă. Din păcate, au șterpelit câteva, dar sunt aproape toate.

— Bine, Duffy, *bravo.*

— De aceea cred că furturile au fost comise de McKay.

— Cred că asta e concluzia. Sărmanul individ. Și părea atât de serios…

— Da, dar nu se știe niciodată, nu?

Dacă McKay ar fi fost condamnat de opt ori pentru spargeri și de zece ori pentru tăinuire de bunuri, Hendrick ar fi avut și mai multă încredere în el.

— Da, așa e.

— În concluzie, o să trimit brichetele, și încheiem acțiunea. De fapt, am reușit să fiu concediat de doamna Boseley, așa că toată lumea va fi mulțumită.

— Vai, îmi pare rău, domnule Duffy, dar cum s-a întâmplat?

— Ei, ca să fiu sincer, cred că a procedat corect. Nici munca nu-mi plăcea în mod deosebit.

— Păcat. Unora le place la nebunie, să știi.

— Da, am constatat și eu. (S-a gândit la Casey, care îl lovise în biceps și rostise cuvântul acela, însoțit de un hăhăit.) Prin urmare, o să primești nota mea de plată azi, domnule Hendrick, și sper să nu te deranjeze, dar aș vrea plata făcută cât mai curând. Trăim vremuri grele, după cum știi prea bine.

— Da, adevărat. Ei, mulțumesc. La revedere.

Duffy a luat Pagini Aurii și a căutat la secțiunea Importatori de alimente. Primele trei telefoane s-au soldat cu un post deconectat, un apel în gol și o greșeală. Nu și-a pierdut curajul. În cele din urmă, s-a ales cu un „da”: sau aproape, cei trei „da” de care avea nevoie. Dimensiune, marcă și disponibilitate. Au urmat două da-uri proprii. Da, douăsprezece duzini. Da, avea o mulțime de prieteni chinezi. Și un „nu”. Nu, nu avea nevoie de nimic pentru prima cursă.

Le-a luat în drum spre slujbă. Lichi de șaizeci și cinci de lire, pe care le-a pus în furgonetă. Asta l-a făcut să se îndatoreze pentru a rezolva cazul, și cheltuise deja – și încă de mult – cele cincizeci de lire binemeritate din partea lui Gleeson. S-a gândit că poate va mânca și câteva din fructele acelea.

Portarul de la terminalul de mărfuri i-a făcut semn să intre. Ciudat, în ultima vreme nu mai avusese parte de verificările acelea de rutină. S-a întrebat de ce. Cutia cu lichi conservate ar putea crea probleme, de aceea se asigurase cu o factură de la Sino-Pak Food Company.

Livrarea pentru Dalby avea să sosească abia în următoarea zi, adică joi, dar Duffy nu voia să rișt e. Se întâmpla ca livrările să se facă și mai devreme, deci trebuia să ia în calcul și o asemenea posibilitate.

Dar n-a fost nevoie. Liniile Aeriene Gândacul respectau orarul. *„Toate cele* 144 de cutii de lichi au fost ucise”, a început să recite în gând, „când aparatul DC-10…” Ar fi fost o ironie. Își făcuse griji pentru prieteni care călătoriseră cu avionul – Carol plecase în Sicilia într-o excursie de zece zile cu Cineva – dar până acum nu se temuse pentru mărfuri. „Să nu decolezi pe întuneric”, s-a trezit el șoptind în direcția Hong Kong-ului.

Ziua de miercuri a fost liniștită. Duffy s-a ferit din drumul lui Gleeson, s-a ferit din calea doamnei Boseley, ba chiar și din cea a lui Tan, fără să aibă un motiv anume. A avut parte de același prânz

amical cu Casey, iar după aceea s-a trezit foarte agitat în apropierea furgonetei, pentru a verifica dacă ușile din spate erau încuiate. Da, așa erau.

Joi i-a sunat pe Willett și pe Carol și i-a întrebat ce program de muncă aveau în următoarele zile. Willett i-a răspuns pe tonul pe care ajunsese să-l recunoască: un ton care-l prevenea că „Eu nu întreb", iar „Tu nu spui" și „Nici n-ai dat acest telefon." Carol i-a răspuns la fel de familiar: un ton care suna: „Mă inviți undeva", „Mă scoți în oraș" și care a părut dezamăgit când el a închis fără să-i dea un răspuns precis.

S-a simțit agitat când a ajuns la muncă. Și-a parcat furgoneta între intrarea terminalului și Depozitul Hendrick Freight, într-un soi de fundătură care dădea spre depozitul unui agent de transport care dăduse faliment. De acolo, s-a dus pe jos și a fost depășit de Casey, care l-a salutat claxonând, accelerând ca turbatul, urcând pe trotuar și făcând un viraj de evitare în ultima clipă, când Duffy credea că va trebui să sară pe capotă sau să escaladeze un zid de vreo trei metri.

— Te-am prins, a zis Casey când Duffy a sosit șocat și nervos.

— P…dă, a mormăit Duffy.

— Hehehe.

Necazul era că în următoarele câteva ore totul depindea de Gleeson. Nu-și vorbiseră din seara pe care o petrecuseră împreună în depozit; abia s-au uitat unul la altul. Singurul semn exterior că se petrecuse ceva între ei era că Gleeson purta altă jachetă decât aceea cu care venea de obicei la slujbă. Duffy s-a întrebat cum justificase soției starea celeilalte: precizia tăieturii, precum și decuparea cămășii. Asta, însă, era ultima dintre problemele care-l frământau Duffy. Și, probabil, pe Gleeson.

La ora 11, Duffy l-a găsit pe Gleeson în dosul unui morman de lăzi, bifându-le pe o listă. Duffy i-

a strecurat cheile de la furgonetă. Prin minte i-a trecut un gând urât, așa că a rostit discret:

— Înregistrarea a ieșit foarte bine.

S-a mulțumit cu atât și a revenit în colțul lui. În restul zilei, n-a acordat atenție deosebită modului în care s-a desfășurat activitatea în depozit. A manevrat căruciorul, a încărcat și descărcat așa cum i s-a cerut, a făcut o vizită ce se voia de adio la cantină, împreună cu Casey și s-a străduit să treacă neobservat. Nu voia cu niciun preț ca doamna Boseley să-și închipuie că-l interesează un anumit transport, dintr-o parte anume a depozitului. Și nici nu avea chef să fie lovit peste glezne de furca vreunui stivuitor. La ora 14 a făcut un efort să nu arunce nicio privire spre biroul în care doamna Boseley a început să se agite și a discutat cu Gleeson. Duffy s-a dus în mod deliberat până la dulapul lui de haine, ca să nu-l vadă pe Gleeson cum aduce una dintre furgonetele companiei și o parchează în apropierea unei stive de mărfuri proaspăt sosite.

După aceea, i-a fost imposibil să nu se gândească la ceea ce trebuia să se întâmple. În acele momente, probabil că Gleeson intra cu spatele în fundătură. Urma să deschidă ușile furgonetei. Trebuia să ia hotărârea. Singura hotărâre pe care Duffy o lăsase în seama lui Gleeson, întrucât nu putea anticipa cum vor fi împachetate fructele destinate lui Dalby. Gleeson trebuia să schimbe documentele între ele, sau să deschidă cutiile și să transfere conservele dintr-o cutie în cealaltă. Și să nu scape tocmai cutia pe care, în condițiile acelea, n-o putea recunoaște, și nici să nu dea dovadă de neglijență când va opera schimbul.

Acum pesemne că rula pe M4. Atenție la camionul acela. Atenție la podul unde McKay avusese accidentul. Atenție la autobuzul acela. Fii atent la bicicletă. Atenție la gândac. Ai grijă ca porumbelul acela să nu-ți scape vreun găinaț pe

parbriz. Stă să plouă – dă drumul la ștergătoare, Gleeson, *ștergătoarele.* Nu trece pe roșu. Ușurel. Fii atent la polițistul de colo. Bravo, ai ajuns, numărul 61. Apasă pe butonul soneriei, fă frumos ca întotdeauna, trage-te de perciuni cu domnul Dalby, corect, înapoi la furgonetă. Fii atent la drumul de întoarcere – cheile de la mașina mea sunt încă la tine. Să nu încerci vreo prostie. Schimbă într-a treia. Da, frumos. Ușurel la poartă. În depozit. Scoate din viteză; trage frâna de mână; oprește motorul. Minunat.

Gleeson s-a apropiat de Duffy și, de la mai puțin de jumătate de metru, i-a aruncat cheile cu forță mai mare decât s-ar fi cuvenit. Probabil că pe drum se gândise la un aspect pe care Duffy nu-l menționase: dacă Dalby descoperă imediat că nu a primit ce aștepta? Duffy avea răspuns și la întrebarea asta, pentru orice eventualitate. Lui Dalby îi va lua ceva timp să desfacă toate conservele; și, în orice caz, nu va termina până la ora la care Duffy avea să ajungă acasă. Și ce va găsi? Cutii cu lichi, documentele în regulă, dar nici urmă de cocaină. Nu ar avea motive să dea vina pe curierul de la Heathrow; adică, nu imediat. Va presupune că s-a întâmplat ceva la Hong Kong.

Însă exista posibilitatea ca Dalby să-i telefoneze doamnei Boseley mai devreme decât ar fi fost de așteptat. Motiv pentru care Duffy a socotit că sosise clipa să întrerupă orice legătură cu Hendrick Freight. S-a îndreptat spre cușca din sticlă și s-a așezat în fața doamnei Boseley fără să fi fost invitat. Ea a ridicat capul: o față prelungă, părul pieptănat sever peste cap. Ochi reci, ca de mort. Duffy s-a trezit gândind: „Sper să ieși căruntă de acolo; sper să ieși cu mintea-n zdrențe; sper să ieși cu coșmaruri care să te silească să iei pastiluțe colorate și sper să devii dependentă de ele și să mănânci tot mai mult și să slăbești până când ochii aceia polari îți vor sări din cap.” Duffy nu prea știa să ierte. S-a mulțumit să zică:

— Aș vrea să plec.

— Poftim?

— Mă gândeam să plec. Să nu te mai încurc pe aici. Aș vrea să mi se facă plata. Nu mai am chef să vin și mâine.

— Cu cea mai mare plăcere.

I-a plătit pentru săptămâna de muncă, apoi i-a dat actele de lichidare. Acum părea mai relaxată ca niciodată. Cu o zi în urmă, fusese agitată – dar și mirată de modul în care Duffy „găsise" brichetele. Acum arăta, nu neapărat senină, ci normală – adică stăpână pe situație. De aceea, Duffy n-a rezistat tentației de a o împunge puțin înainte de a pleca.

— Apropo, doamnă Boseley, ce reprezintă acel E?

— Poftim?

— De la Eva?

Ea l-a fixat cu o privire glacială, lipsită de umor.

— Elizabeth? Egbert? Ethelred? Eschimoasă?

— Înseamnă „Ete calea", Duffy.

Duffy a rânjit cât a putut de supărător și a coborât scările tropăind. Când a ajuns la furgonetă, i-a venit un gând urât. Dacă Gleeson se dusese direct la destinație? Dacă o ștersese, iar acum era pe cale să iasă din țară? La o adică, până în aeroport nu avea mult de mers, nu?

Însă cutiile fuseseră schimbate, iar Duffy s-a gândit ce feste îi putea juca îngrijorarea: oamenii ca Gleeson nu fugeau. Din capul locului, nu le plăcea în străinătate. Preferau să stea într-o închisoare britanică vreme de câțiva ani ca să citească ziarele de dimineață, să mănânce feluri englezești, în loc să dea fuga până la un club renumit de la țară, unde mâncarea era prea condimentată, iar localnicii, neprietenoși. Nici Duffy nu se simțea deasupra lui Gleeson din acest punct de vedere: ar fi preferat o perioadă lungă într-o celulă englezească în locul luxului cel mai nechibzuit din străinătate.

A condus cu mare grijă, absurd de grijuliu față de soarta cutiilor de conserve. Le-a cărat în bucătărie și le-a pus pe picurător. A găsit deschizătorul de conserve și, emoționat, a desfăcut prima cutie. Două lichi au ieșit la suprafață. A vârât un deget în suc și a mestecat conținutul. Fructele aveau o netezime bizară: parcă ar fi băgat degetul într-o cutie plină cu ochi. A luat un fruct și l-a mușcat. Avea frăgezime, dar și gust: parcă ar fi mâncat miros de trandafiri. Duffy nu prea avea chef să mănânce miros de trandafiri. S-a gândit că, la încheierea operațiunii, îi vor rămâne o mulțime de cutii pline.

Tocmai se pregătea să arunce conținutul primei cutii când i-a venit un gând care l-a tulburat. Dacă, așa cum sugerase Willett, heroina *fusese* dizolvată? Dacă marfa era transformată în lichid, într-una sau mai multe cutii? Asta complica lucrurile. Brusc deprimat, a desfăcut a doua cutie. Apoi, a treia. La a patra, degetele, lipicioase după ce și le muiase în sirop, i-au alunecat și deschizătorul de conserve a sărit pe podea. Drace. Când va termina treaba, nu va fi într-o dispoziție prea grozavă.

A aliniat cutiile deschise pe masa din bucătărie, în rânduri de câte zece. Zece, douăzeci, treizeci. Văzuse deja suficiente lichi cât să-i ajungă o viață. Patruzeci, cincizeci. Încă un motiv serios pentru a nu pleca în străinătate – s-ar reduce șansele de a vedea fructe de lichi. Șaizeci, șaptezeci. Duffy a descoperit definiția iadului: zborul cu un avion al Liniilor Aeriene Gândacul și de a i se oferi drept mâncare doar lichi. Optzeci, optzeci și cinci, optzeci și șapte. Uff. Uff.

Sub cele trei fructe care pluteau la suprafață, a găsit un pachet. Atent, Duffy le-a ridicat, punându-le pe cutia numărul optzeci și șase. Apoi s-a spălat pe mâini. După aceea a pus un șervet de bucătărie împăturit în două lângă cutia numărul optzeci și șapte. Dacă ar fi avut, ar fi pus chiar și un covor roșu.

A vârât trei degete în cutie și a scos punga din plastic. A așezat-o pe prosop și a ridicat cutia pentru încă o verificare. Într-un loc de pe ambalaj, se vedeau o mică ruptură și o înțepătură minusculă în bucla literei „g” din Chung Mon. Nimic altceva, decât dacă lui Duffy îi scăpase ceva. Din direcția aceea, înțepătura în literă părea aproape evidentă; dar din alt unghi, din punctul de vedere al vameșilor? Duffy a încercat să-și imagineze că acela era singurul indiciu pentru livrări peste livrări de bunuri conservate la cutie. Acestea vin cu regularitate, lună de lună, iar deodată, apare o cutie cu o mică înțepătură. Ce șanse aveau Willett și colegii lui?

Duffy a șters pachetul din plastic până l-a uscat. Era legat strâns la gură cu o sârmă subțire. A desfăcut sârma și a deschis pachetul. Înăuntru, altă pungă, cu gura în jos. A scos-o; legat la fel de strâns ca și cealaltă, dar cu sfoară. Înăuntru, altă pungă, de astă dată legată cu sârmă. Duffy și-a închipuit vocea lui Carol: „Hei, Duffy, cocaina aceea încearcă să evadeze?” A zâmbit de unul singur. S-a uitat înăuntrul celei de-a treia pungi și a găsit: marfa stătea cuminte, în siguranță. Și-a lins degetul și a gustat pudra albă: amară și puțin sărată. A strâns punga la gură. A cântărit-o în palmă; socotind cele trei fructe puse pentru protecție, plus sucul, pesemne că înăuntru se găseau aproape o sută șaptezeci de grame.

Apoi a revenit la cutii. Începuseră să-l doară degetele de la deschizător. Poate trebuia să-și cumpere unul electric. Nu, mai bine nu: nu se aștepta să mai aibă vreun caz la fel. În cutia 117, a găsit încă o pungă. A pescuit-o și a pus-o lângă prima. Apoi a continuat. Deschiderea celorlalte cutii s-a dovedit, măcar într-un anumit sens, nefructuoasă. În cele din urmă, a privit lung către masa de bucătărie. O sută patruzeci și patru de cutii desfăcute, zemuite, căscau gurile spre el. Semăna cu o scenă dintr-un târg, unde trebuie să

arunci o minge de ping-pong spre un grup de boluri pentru ținut peștișori aurii: mingea țopăie pe buza lor, iar dacă pică într-un vas, câștigi un premiu. Duffy câștigase două.

A luat doi saci menajeri mari și negri și a vărsat toate fructele într-unul; apoi a aruncat cutiile (după ce le-a închis atent capacele tăiate) în celălalt sac. După aceea, a șters tăblia mesei de bucătărie și a schimbat prosopul de sub punguțele cu heroină, de parcă ar fi fost scutece. Apoi s-a așezat și a rămas privindu-le.

Ar fi vrut să nu amestece conținutul pungilor, dar și-a adus aminte ce-i spusese Willett. Dacă, întâmplător, ele proveneau de la producători diferiți, atunci lucrurile se încurcau. Cu mare precauție, Duffy le-a golit pe amândouă într-un borcan. L-a agitat bine vreme de câteva minute. Apoi a redistribuit heroina: avea șase pungi. Jumătate din conținutul borcanului a mers într-o pungă, pe care a legat-o cu sârmă. A distribuit cealaltă jumătate în cinci pungi și le-a legat la gură. În acest fel, pungile aveau grosimea de doar jumătate de centimetru. Era suficient.

A spălat minuțios borcanul și a curățat masa. Apoi i-a venit o idee. A redeschis sacul de gunoi în care se aflau cutiile și a scos câteva. A desfăcut sârma de la gura pachetului pentru Dalby și a picurat puțin sirop în heroină. Asta putea ușura lucrurile. Dacă tot nu avea dreptul să emită mandate de arestare, Duffy se străduia să dea o mână de ajutor în alt fel. Dacă era atât de tare precum susținea Willett, laboratorul oficial avea să identifice lichidul care se strecurase în heroina domnului Dalby. A, sigur, domnule Dalby, la data de cutare ați primit un transport de douăsprezece duzini de cutii cu lichi? Duffy își imagina și răspunsul lui Dalby: „Da, și le-am deschis pe toate, dar n-am găsit în niciuna heroina *mea*.” Mulțumim, domnule Dalby. Instanța menține cazul pe rol.

În drum spre furgonetă, Duffy a lăsat jos sacii negri. S-a rugat ca acela cu fructe să nu se spargă. Aproape treizeci și ceva de kilograme de ochișori dulci rostogolindu-se pe pavaj și având gust de miros de trandafiri: numai de asta nu avea nevoie. Ușurat că nu s-a petrecut așa ceva, l-a aruncat înăuntru. Apoi pe cel cu cutii. După aceea, și-a pus mănușile de condus și s-a întors în apartament. A șters cu grijă pachetele din plastic și a strecurat cele cinci pachete subțiri în buzunarul din dreapta al bluzonului. Putea să-l ia și pe cel al lui Dalby, dar s-a răzgândit și l-a băgat în frigider.

Ultima cursă spre aeroport, s-a gândit el, în timp ce conducea cumpănit pe M4. Era ora 21:30. Avioanele ajunseseră din nou niște luminițe colorate pe cer; așa cum atârnau acolo abia mișcându-se, Duffy s-a așteptat ca ele să se stingă brusc, la fel ca micii meteoriți ce intră în atmosferă și lasă o dâră luminoasă în urma lor. Dar nu s-a întâmplat nimic de genul ăsta. Nu, nu voiau nicicum, atâta vreme cât îl puteau sâcâi pe Duffy: asta era rațiunea existenței lor. Și, bineînțeles, toți piloții hotărâseră să folosească ruta M4. „Păi, mă gândisem să aleg culoarul de nord, dar am vrut să-mi fâlfâi aripile încă o dată la Duffy – adică, să pierd brusc o sută de metri în înălțime, să opresc motoarele și să virez în direcția lui, înțelegeți? Nu i-a plăcut deloc manevra asta, vedeți? A tras brusc de volan, a intrat pe acostament, după care a plonjat într-un șanț. Ciudat individul.”

La depozit, a rezolvat totul imediat. Al treilea sertar din dreapta jos, doar acesta îl interesa în cursul acestei vizite. A desfăcut rama fotografiei și a strecurat cele cinci punguțe între carton și fotografia lui Dalby; apoi a pus totul la loc. Era mai strâns decât înainte, dar se îndoia că doamna Boseley va observa. Ea avea ochi doar pentru fața aceea plinuță de englez, acel cap chel, acei ochelari eleganți cu rame din aur. Când privea poza aceea, s-a întrebat Duffy: când lucrurile

mergeau bine sau când mergeau prost? *De ce* țineau oamenii fotografii pe birouri? Duffy nu putea răspunde. El nici măcar nu avea birou.

Revenit acasă, mai avea câteva ore de omorât. A curățat din nou masa din bucătărie, a spălat din nou borcanul de gem, a mâncat o plăcintă cu carne și s-a așezat să se uite la televizor. Din nefericire, s-a văzut silit să schimbe mereu canalele. Se uita cu plăcere la o reluare a filmului *Nord prin nord-vest* când, dintr-o dată, i s-a părut că personajul Eva Marie Saint semăna cu doamna Boseley. A mutat de pe un program unde evolua un duo comic pentru că tipul cel gras avea fața prea rotundă, iar Duffy ar fi trebuit doar să-i lipească niște perciuni ca să semene cu Gleeson. Apoi, s-a uitat la un film de patruzeci de minute pe BBC2 despre o lucrătoare socială, ceea ce l-a plictisit groaznic, dar pe care l-a socotit total inofensiv, numai că, în timpul unei analize de caz, a observat ceva șocant; o colegă de-a acesteia arăta exact ca Lesley. A închis televizorul, a verificat din nou programul lui Willett, apoi pe cel al lui Carol și a prins un post de radio care primea telefoane de la ascultători. Discuția se purta pe tema distribuției veniturilor provenite din țițeiul extras de Marea Britanie din Marea Nordului și n-a atins niciuna din sensibilitățile lui.

La ora 1, a băgat singura punguță cu heroină rămasă în bluzon și a pornit la treabă. Se uitase bine la încuietoarea de la ușa numărul 61 și alesese cinci șase chei pe care să le încerce pentru început. Era aproape convins că una dintre ele se va potrivi. Nu avea poftă să stea în prag prea mult și să audă pașii vreunui polițist tânăr și entuziast: adică vreo versiune actualizată a unui Duffy mai tânăr. Încercarea de spargere și posesia de droguri nu păreau niște acuzații în urma cărora se putea obține eliberarea condiționată.

Ușa a cedat la a treia cheie. Acum trebuia să spere că Dalby nu întreținea vreo relație

romanțioasă cu vreuna dintre angajatele lui, sau că nu făcea baia tradițională de după. Biroul era însă pustiu; la fel și dormitorul; din curiozitate, Duffy a aruncat o privire în baie. Hm, arăta normal; dezamăgitor. A scos punga cu heroină din buzunarul bluzonului și a rămas pe gânduri. Apoi i-a venit ideea. Unde-și țin gentlemenii englezi micile comori? Acolo unde se desfășoară farmecele lumii copilăriei. Duffy a strecurat punga cu heroină sub pernă. Dintele care a picat cândva s-ar putea transforma într-o monedă de șase pence. Heroina se putea transforma într-o mie de vise, mii de senzații, milioane de șase pence. Dar putea transforma și oamenii în morți. Sau, în cazul de față, se putea transforma într-o condamnare substanțială la închisoare.

A părăsit biroul lui Dalby și s-a uitat în josul treptelor, către separeuri. Lumânările și bețișoarele parfumate își dăduseră duhul, șampania și alte materii picate pe mochetă se uscau încet. Mirosul era însă foarte neplăcut, chiar de la înălțimea aceea. Pesemne că aveai nevoie de multe băi ca să rămâi patronul unui asemenea loc. Și-a adus aminte cum palma lui, încă umedă de șampanie, fusese politicos lipită la loc pe sânul acelei fete. „Poți să mă ții de țâțe dacă vrei”, spusese ea. „Doar ai plătit pentru ele. De aia sunt la vedere. Nu-s doar pentru privit.” Duffy s-a răsucit pe călcâie și a plecat.

A doua zi la ora 8, a dat primul dintre cele două telefoane planificate.

— Cu polițistul Lucas, vă rog, a zis el cu accentul unui locuitor din Țara Galilor.

— Carol, te caută un galez, a auzit el o voce răstită, semn că polițistul care răspunsese nu acoperise microfonul cum trebuia.

— Alo?

— *Nu-mi* rosti numele, sunt Duffy. Sau, mai curând, informatorul tău de origine galeză. Locul acela unde te-am făcut să aștepți acum câteva seri

– Dude's. Aș zice că înăuntru ați putea găsi niște heroină. Probabil că tipul ia câte-o doză înainte de culcare, sau poate când stă în pat.

I-a spus unde se afla ușa din spate, astfel încât percheziția să înceapă de la două capete. A, și informatorul tău galez o să te sune ca să luăm masa în oraș pentru a sărbători.

— Vai, D…

— *Nu*-mi rosti numele. (Iisuse, cât pe ce să strice totul.) Cum să spun, poate nu ieșim neapărat în oraș (la o adică, o scosese recent), dar am putea rămâne acasă. Aș vrea să-ți gătesc ceva. O să învăț să pregătesc ceva care se cumpără gata preparat.

— Mulțumesc pentru informații, a răspuns, regulamentar, Carol.

Apoi l-a sunat pe Willett și l-a îndrumat, fără a fi prea explicit, să dezmembreze biroul doamnei Boseley și, preferabil, și pe ea împreună cu el. După ce a închis, i-a părut rău că nu spusese de-a dreptul: „Jumătate în rama fotografiei, iar jumătate în fundul doamnei Boseley." Asta ar fi făcut-o să-și rotească ochii ca titirezul.

Negăsindu-și nicio ocupație, și-a făcut de lucru prin apartament. Nu voia să se afle prin apropiere când aveau să se desfășoare descinderile. Nici acolo, dar nici acasă, așteptând telefoane. Necazul era că nu se îndura să lase telefonul să sune în gol fără să răspundă. Dacă ar fi reușit să învețe atâta lucru, ar fi putut sta în apartament tot timpul.

„Oare cum procedau ceilalți când n-aveau nimic de făcut?" s-a întrebat Duffy. Își vizitau mamele bătrâne sau ceva de genul ăsta, a presupus el. Duffy nu avea o mamă bătrână. Dar, din fericire, mai avea ceva de rezolvat. A rulat câțiva kilometri pe North Circular, a pătruns într-o porțiune a Londrei care se boierea încetul cu încetul și a găsit un container de gunoi. A aruncat acolo fructele de lichi și cutiile goale. Apoi s-a tratat cu o masă la o bodegă.

A mers încet spre casă și a oprit la câteva magazine cu preparate culinare. A cumpărat câteva sacoșe de plastic de o anumită dimensiune, la care îi scăzuseră proviziile. Altceva nu ținea să cumpere. Carol și-l imagina ca pe unul care acumula mereu ustensile de bucătărie. Lui Duffy acea caracterizare i se părea nedreaptă; ținea să aibă suficient din orice. Detesta ideea de a rămâne fără.

Oare de ce nu se simțea emoționat după încheierea cazului? Pentru că *era* încheiat: Carol și Willett vor avea de luptat puțin cu propriile conștiințe, se vor întreba oarecum îngrijorați dacă Duffy fusese foarte isteț sau dacă nu cumva aranjase lucrurile puțin, însă vor accepta ce li se oferise; ce naiba, poate primeau chiar laude pentru modul inteligent cum cultivaseră informatorii – prin urmare, de ce să-și facă el griji? Iar în ceea ce privește metodele lui: păi, nu trăim în orașul aranjamentelor? a gândit Duffy.

Chiar și așa, cazul îl deprimase destul de mult. Deprimare la gândul unei lumi care avea la un capăt bebeluși morți, iar la celălalt fete moarte prematur din cauza dependenței, iar între aceștia viermuiau o mulțime de distribuitori neobosiți care stăteau liniștiți câteva luni, iar apoi, cu un mic semn pe o cutie de conserve, făceau ce voiau și scăpau nedepistați. Îl mai deprima și felul în care reacționase: de pildă, faptul că voise să-l ucidă pe Gleeson. Gândind la rece, și-a dat seama că ar fi putut s-o facă dacă ar fi avut marfă adevărată în seringă.

Mda, nu existau metode noi de a alunga deprimarea; existau doar cele vechi. S-a dichisit și a pornit spre Alligator. A ajuns acolo exact la 18, ora deschiderii. A băut două whisky-uri duble, nu foarte repede, dar suficient de grăbit. După o vreme, deprimarea s-a mai risipit; însă a început să se și simtă foarte beat. La 21, a perceput o foială și

a auzit o tuse a cuiva aflat pe scaunul alăturat de la bar.

— Dragul meu Sir Duffy.

S-a întors. Încet, ca nu cumva să-l ejecteze scaunul. Uușurel.

— Eric.

Era amicul Eric. De ce i se păruse că avea un aer nesănătos? Nu mai văzuse un bărbat mai întreg la trup. Părea foarte sănătos. Părea foarte curat. Părea și foarte amabil.

— De băut pentru prietenul meu, a strigat Duffy către locul în care bănuia că s-ar afla barmanul.

— Știam eu c-o să câștig într-o bună zi, a zis Eric și a comandat o votcă triplă cu apă tonică. După măsurile barului de aici, a spus el către Duffy, drept explicație. Iisuse, Duffy părea beat criță. Ar fi trebuit să-și comande una cvadruplă.

— Și, Sir Duffy, ce-ai făcut până azi?

— Oho, a răspuns Duffy și s-a întors spre bar, parțial din modestie în legătură cu faptele lui din ultima vreme, parțial ca să se țină mai bine de el. Azi l-am prins pe Lordul Lucan[11].

Eric a făcut un semn discret cu ochiul către barmanul care îi întindea paharul cu băutură.

— Încă un triumf pentru Duffy Security. Cum de-ai reușit asta?

— Păi… știi… (Isuse, dar era făcut bine de tot), tocmai zbura cu avionul acela… aparținând co… compa… Gânda…

— Cui?

Însă Eric n-a mai apucat să afle. Brusc, Duffy s-a prăbușit în brațele lui, răsturnându-i și votca pe podea. Cu ajutorul barmanului, Eric l-a ridicat înapoi pe scaun. Duffy atârna greu de tot, ca și cum starea în care se afla îi mai adăugase multe kilograme. Preț de o clipă, Duffy a deschis un ochi și i-a zâmbit angelic lui Eric. A reușit să-și miște buzele și a articulat:

— Cred că dai tu următorul rând.

virtual-project.eu

{1} În prezent, Paza de Coastă (n. trad.).

{2} DC-10 – tip de avion de pasageri de mare viteză și capacitate. (n. red.).

{3} Stuka – un tip de bombardier cu un singur motor, folosit de germani în al II-lea Război Mondial. (n. red.).

{4} Geraniu – plantă ornamentală, sălbatică sau cultivată. (n. red.).

{5} Conosament – document pentru transportul aerian sau maritim de mărfuri. (n. red.).

{6} Unul dintre grupurile de succes din Liverpool de la începutul anilor ’60, rival al formației *The Beatles.* Impresarul grupului a fost Brian Epstein, care s-a ocupat și de Beatles. Susține concerte și în prezent, sub numele de *Gerry Marsden and the Pacemakers.* (n. trad.).

{7} Magnat al modei britanice (1910-2003), celebru pentru toaletele create pentru regina Angliei. (n. trad.).

{8} Mâncare chinezească din tăiței fierți și ușor prăjiți, cu pui, muguri de bambus, ciuperci și mazăre. (n. trad.).

{9} Fructe ale unui arbore peren, originar din provincia Canton, China, considerat o delicatesă. (n. trad.).

{10} Fraht – 1. Document comercial care însoțește o încărcătură sau o marfă transportată pe căile ferate sau aeriene și în care se menționează mărfurile, expeditorul și destinatarul, stația de destinație și taxele respective; scrisoare de trăsură. 2. Taxă plătită pentru transportul de mărfuri (pe căile ferate sau aeriene). – Din germ. Fracht.

{11} La 8 noiembrie 1974, Lord Lucan, suspectat de uciderea doicii copiilor săi și de molestarea soției, la reședința din Belgravia, Londra, a dispărut fără urmă. (n. trad.).

Table of Contents

Prolog
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.

Table of Contents

Prolog	2
1.	11
2.	24
3.	46
4.	67
5.	90
6.	113
7.	133
8.	157
9.	177